

BLÁZINEC

Stanislav Lelek

Copyright © 2013 Stanislav Lelek

Máme strach z neznáma. Bojíme se divných lidí, ale nedokážeme říct proč. Možná proto, že nevíme, co se odehrává v jejich komplikovaných chorých myslích. Jsou jako my, přesto jsou jiní. Snad nás děsí tenká hranice, která dělí náš zdravý rozum od jejich nerozumu. Jsou jako děti. Proto je zavíráme do blázinců.

Na těch, o kterých chci mluvit, nebylo nic divného do okamžiku, kdy jsem se s nima poprvé vyspal. Hned poté se ze mě snažily udělat blázna. Myslely si, že chlap jako já si nechá všechno líbit. Ze ho můžou ovládat. Přitom to byly jen obyčejný fanatičky, které si hrajou na čarodějnice.

Zvonek se ozval právě ve chvíli, kdy jsem si ve sprše vychutnával si proudy vlažné vody.

Byl to soused. "Chlape, narodila se mi holka!" Sotva se držel na nohách a před obličejem mi mával poloprázdnou flaškou.

"Musíme to oslavit," vzal mě kolem ramen a táhnul mě k sobě.

"Fakt se nezlobte – nezlob. Jsem utahanej."

Vzal mě kolem ramen:

"Jseš přímá chlap, učiteli!"

"To jsem rád, a teď už fakt musím.." Snažil jsem se mu vyklouznout. Nechtěl jsem se s ním rvát.

"Ty tam máš nějakou babu, vid! No tak za ní běž, ať ti neuteče," dodal a pustil mě.

Nechtělo se mi vysvětlovat, proč už docela dlouho žiju sám. Opřel jsem se zevnitř do dveří a počkal na cvaknutí zámku.

Krásný ticho.

Napadlo mě, jaké by to bylo se znovu narodit. Napsal bych si seznam lidí, kterým bych se příště rád vyhnul. Byly by na něm téměř samé ženy.

Po škole jsem nastoupil na prominentní gympl. Měl jsem za sebou několik životních karambolů, ale neměl jsem potřebu se s tím někomu svěřovat.

Moje averze vůči ženám měla počátek v dětství. Matka nenáviděla chlapy. Strávila v blázincích víc času, než doma. O poslední zbytky zdravého rozumu přišla, když mi bylo sedmnáct. Nevím, jak velký jsem na tom měl podíl. Víím jen, že mě neměla ráda. Byl jsem pro ni „zlej parazit," jak mi odmala říkala, a vzápětí mě objímala a brečela. Pak prostě najednou umřela. Snad se nakonec v blázinci oběsila. Nechtěl jsem to vědět. Ani nevím, kdo zařizoval pohřeb. Nešel jsem tam.

Už jako dítě jsem nenáviděl všechno, co mělo něco společného s křesťanstvím. Pobyt v kostele, kam mě matka často vodila, byl pro mě utrpením.

Kříže, kříže, všude samý kříže!

Už jen z toho slova mě mrazilo. Jako by u každého kříže stál někdo neviditelný, chytil mě za bradu, a donutil se podívat.

Jakmile jsem dospěl, posedla mě nutková potřeba to křesťanství na každém kroku zničit.

Škodil jsem v místním kostele, nejdřív potají, pak už o tom všichni věděli. Nakonec farářovi jednou v neděli došla trpělivost. Dva chlapi mě odtáhli za kostel:

Oprýskaná zeď, rozpadlé náhrobky. Po první facce jsem si všiml letopočtu 1793. Poslední okamžik, který jsem si pamatoval.

Probral jsem se na schodech kostela. Déšť mi smýval krev z tváře.. Pokoušel jsem se vstát, ale bolest mě znovu usadila. Nevím, jak dlouho jsem tam ležel. Vlastně jsem si to zasloužil.

Byla mi zima. Věděl jsem, že mě pozorují. Znepřátelil jsem si hezkých pár lidí.

Představoval jsem si, jak chlapi v hospodě nad špatně vychlazeným pivem pokyvují hlavou, a opileckým hlasem mručí:

"Kdyby radši držel hubu.."

Začala mnou třást zimnice. Schoulil jsem se do klubíčka a svalil se na bok. Někdo mi zezadu přišlápl bundu. Neměl jsem nejmenší chuť se otáčet. Nestál jsem o další nakládačku.

Vtom mě nějaká ruka opatrně pohladila po vlasech. Pokusil jsem se ohlédnout, přitom jsem sykl bolestí.

Dlouhé, zvlněné černé vlasy jí zvolna splývaly po jemné, pohledné tváři s výraznými pomněnkovými očima. Musel jsem vypadat hrozně, ale ona se tvářila, jako by nic. Žádný soucit, nebo lítost. Jen vzdorovitě sevřené rty.

Pomohla mi vstát. Nikdy bych neřekl, že může mít tolik síly.

"Jseš blbec, blbec, blbec..." opakoval jsem si.

Život mi najednou přišel strašně absurdní. Proč vůbec žijem? Abysme se přesouvali jako figurky na šachovnici, a přitom soupeřili, kdo koho dřív přehodí přes okraj?!

Zachraňovala mě holka. Ostuda! Připadal jsem si jako rytíř, kterému sebrali meč.

"Chceš bojovat?" ptala se půlka mého já, a druhá rezignovaně odpovídala: "Stejně nic nezměníš.."

V hlavě mi rotovaly vzpomínky jako černobílý týdeník.

Stejně jako kdysi v kině, i teď jsem chtěl, aby ten kaleidoskop skončil, a promítač nasadil pořádný film .

Měl jsem horečku, napůl jsem ztrácel vědomí.

Přestalo pršet. Zvedl jsem hlavu. Byl jsem v cizím bytě. Na stěnách bláznivé obrazy jak od Hieronyma Bosche.

Přivřel jsem oči. Restart. Ty obrazy tam pořád byly. Pak jsem najednou ležel na posteli, a ona mi po lžičkách podávala horký čaj. Otvíral jsem instinktivně pusku, jako když mi máma podávala kaši.

Vzal jsem jí hrnek, a třesoucíma rukama jsem vysrkal zbytek. Chutnalo to kořenitě hořkosladce. Prasklý ret nepříjemně pátil.

Byla ještě pořád oblečená a promoklá. Poposedla si ke mně blíž. Chvíli si mě mlčky prohlížela, pak mě začala pomalu svlékat.

Cítil jsem na sobě její mokré vlasy. Naskočila mi husina. Všimla si toho, a poprvé se usmála. Líbila se mi. Byl jsem v pokušení se jí dotknout. Zapnula elektrický krb s efektem hořícího plamene. Pokoušel jsem se odhadnout na co myslí, ale z její tváře se toho moc vyčíst nedalo. Nechala mi jen trenky, a odvedla mě do koupelny. Letmo se dotkla mých trenek, snad omylem, v místech, kde to mají chlapi rádi. Podíval jsem se na ni. Měla stále ledový výraz.

Nastavila vodu a lehce mě postrčila.

"Zvládneš to?"

Přikývl jsem a chtěl zatáhnout závěs. Zadržela mi ruku. Dívala se na mě a snažila se, aby vypadala nezaujatě. Přesto bylo vidět, že jí to přinášelo jisté uspokojení.

Nechával jsem vodu dělat svoji práci a nespouštěl z ní oči. Zdálo se mi, že jsem v jejích očích poprvé zahlédl náznak lidskosti. Zatočila se mi hlava. Chvíli jsem se snažil stát, ale pak jsem se pomalu svezl dolů.

Najednou jsem byl zase v posteli. Slyšel jsem, jak se sprchuje. Přišla s osuškou kolem pasu. Usmál jsem se, a připomněl si přítom roztržený ret.

Natáhla se vedle mě.

Oči se jí zvláště leskly. Poprvé mě napadlo, že mě může klidně omámit, a pak pomalu zabít – nebo mučít, řezat na krvavé nudličky. Budu chtít řvát, ale nikdo mě neuslyší, protože budu mít v ústech zaříznutý modrý puntíkatý šátek, ledabyle přehozený přes židli. A celé to bude trvat nekonečně dlouho. Záleží, kde začne.

Otrásl jsem se hrůzou. Nakonec, komu bych chyběl. Lidi mě neměli rádi. Ani já je.

Nečekaně se vymrštila, a zaklekla nade mnou. Prohlížela si mě jako kořist. Zkusil jsem se pohnout, ale tělo bylo podivně zpomalené - a necítil jsem bolest. Chtěl jsem se zeptat, co to má znamenat, ale jazyk mi zdřevěněl. Bezděky jsem vzpomněl na Sokrata. Jeho pocity po nucené číši bolehlavu...

"Smrt nastává za jasného a plného vědomí... Možná...taky... umírám!"

Ucítil jsem její ruku v rozkroku. Mysl se bez odporu přepnula. Ještě před chvílí jsem přemýšlel, jak ji dostat do postele. Teď mě tam má ona. A já najednou nemám chuť.

Položila se na mě. Příjemně zahřívala moje chladnoucí tělo. Na chvíli jsem ztratil vědomí. Pak jsem ucítil intenzivní uragán plný zlatých jisker. Že jsme se spolu vyspali, jsem si uvědomil, až když bylo po všem. Začínal jsem znovu cítit konečky prstů. Dokázal jsem s nimi pohnout!

Leželi jsme vedle sebe. Dívala se do stropu. Chtěl bych vědět, na co myslí. Já měl v hlavě chaos. Přemýšlel jsem o ní, o tom, co jsme právě dělali, kde se vzala u kostela, proč mi pomohla.. Proč zrovna já?!

"Jak se jmenuješ? zeptal jsem se a natahoval si přítom kalhoty.

Udiveně se na mě podívala, a přítom sevřela rty, až jí zbělaly.

Tělo mě už téměř nebolelo. Zavolala mi taxi.

„Proč jsi mě vlastně odtamtud vysvobodila?“ zeptal jsem se.

"Už jsi slyšel o syndromu čarodějnic," zeptala se najednou.

Udiveně jsem se na ni podíval, a než jsem stačil něco říct, potichu zabouchla dveře.

Našmátral jsem vypínač. Cvak! Oprýskaná chodba starého činžáku vypadala jako opuštěný kostel. Sedl jsem si na točité schody. Nerovnosti zašlých omítek připomínaly tváře a postavy. Pak zhaslo světlo. Nevím, jak dlouho jsem tam seděl potmě. Sem tam se ozval šelest, vrznutí, vzdálené hlasy. Dům připomínal obrovský žijící organismus. Udělalo se mi zle. Snažil jsem se nahmatat vypínač, vtom někdo rozsvítil. Ticho. Představoval jsem si starou zvrásněnou ruku, jak se vysunula zpoza dveří, nahmatala vypínač, a pak dveře tiše zaklaply. Neměl jsem rád tajemné věci. Všechny knížky s touhle tematikou jsem po mámině smrti důsledně spálil za domem. Měl jsem z těch věcí strach.

Na vysoký jsem poznal Aničku. Blondatá, modrooká, moje sluníčko. Byla o dva roky starší, a prodávala naproti fakultě v bufetu. Léto jsme spolu strávili v jedné z chat u Čertova jezera na Šumavě. Díky ní jsem pochopil, že každá nenávist je špatná. Občas se mi při milování v představách zjevovala ta holka ze starého domu. Někdy se mi o ní zdálo. Seděla na mě, z očí jí šlehaly plamínky, a nepustila mě dřív, než dostala co chtěla. Zmizela, až když jsem se ráno probudil vedle Aničky.

Po škole jsme plánovali svatbu. Jenže tu byl jeden starý dům v Seifertově ulici. Pomalu chátral a rozpadal se. Od doby, kdy odstěhovali posledního nájemníka, se začala na chodníku kupit omítka a suť. Pak u domu vyrostlo lešení. Objeví se dělníci. Anička šla kolem, zrovna když jednomu z nich vyklouzlo z ruky zednické kladivo... Nechce se mi o tom mluvit. Tenkrát jsem ještě věřil, že to byla náhoda.

Jednoho dne to přebolelo, a já nastoupil na prominentním gymplu, jako učitel češtiny. Kolektiv byl fajn. Ředitel si nás jednou týdně zval do kanceláře, aby nás poučil, kdo je čí synek - nebo dcerka. Padala jména politiků, podnikatelů, i mafiánů, které jsem znal jen z novin. Ne každý si tu školu mohl dovolit. I když můj plat tomu vůbec neodpovídal. Nesměli jsme na ně být moc nároční, a podle toho to i vypadalo. Drzí frackové si dělali, co chtěli. Našli se i výjimky, třeba Inka, studentka z třetího ročníku. Párkrát mě požádala o konzultaci. Trvalo mi, než jsem pochopil, o co jí doopravdy jde. Líbila se mi, ale od doby, co jsem ztratil Aničku, jsem na ženský nemyslel.

"Na rovinu - ty nepotřebuješ doučovat češtinu, vid'?" zeptal jsem se jí.

Sklopila hlavu, zrudla. Chvilí stála bez hnutí - než se na mě vrhla, a začala mě divoce líbat. Snažil jsem se ji jemně odstrčit, ale pak se mi to začalo líbit.

"Půjdeme do kabinetu," zašeptal jsem.

Povalila mě do křesla. V poslední chvíli jsem se zachytil opěrky, jinak bysme skončili na zemi. Abych to zkrátil - prostě jsme se spolu vyspali. Bylo mi jasné, co to znamená, pokud se to provalí.

Předevčírem jsem byl u ředitele. Nějaká dobrá duše mu donesla, že mám totálně vybito.

"Vem si dovolenou, podívej se třeba k moři. Teplo a krásný kočky nahoře bez..." domlouval mi ředitel. Nejradši bych mu ten jeho slizkej úsměv uzemnil. Bral jsem slušný peníze, ale připadal jsem si jako stará loď, co pomalu rezaví v zapadlé zátocce.

Nakonec bych byl možná rád, kdyby mě Inka práskla.

Právě se oblékala. Připadal jsem si jako pedofil - ačkoliv jsem už nebyl první. Dala mi pusku, přehodila si přes rameno tašku, a protáhla se pootevřenýma dveřma. Zamyšleně jsem naslouchal klapotu podpatků na vylidněné chodbě.

Pak jsem si všiml časopisu, který nechala na stolku. Mezi spoustou bulvárních článků - mimo jiné i o rodičích mých studentů - jsem narazil na článek na předposlední straně. Podle stop marmelády jsem nebyl jediný:

"Prof. Joachim Schmidt: Novodobé čarodějnice."

"...Pozůstatky středověkého tmářství si s sebou neseme všichni. Trauma bolesti a mučení, páchaného ve jménu božím na milionech našich předků, máme zakódované v mysli. Obrátilo se na mě postupně několik žen, které trpí zvláštní poruchou. U prvních pacientek jsem to považoval za posedlost, ale postupem času jsem dospěl k přesvědčení, že genom těchto osob je pozměněn do té míry, že domněle prožitá trauma čarodějnického procesu je pro ně zažitou skutečností. Pravou podstatu problému jsem odhalil ve chvíli, kdy byly tyto ženy uvedeny do hypnotického spánku. Pacientky v určitém období, zpravidla krátce po pubertě, zažívají zdánlivě bez příčiny pocitu štvané zvěře. Zároveň si uvědomují, že v současnosti jim nikdo ublížit nemůže. Postupně u nich dochází ke zklidnění, kdy jsou schopné normálního života. Tento stav není třeba řešit medikamentózně. Jejich genetická výbava však zůstává určitým způsobem pozměněna. Mají schopnost destruktivně působit na své okolí, což bývá umocněno pohledem na otevřený oheň. Ačkoli tyto ženy zpočátku vykazují schizofrenní příznaky, dokáží být po jejich odeznění normálními a plnohodnotnými manželkami, přítelkyněmi, milenkami. Bez patologických příznaků."

Podíval jsem se znovu na obálku: Usmívající se bezduchá kráska. Hodil jsem časopis zpátky na stůl, a zamyšleně sledoval, jak pruhy zapadajícího slunce prosvítají žaluziemi, a vytvářejí na stěně iluzi ohně.

"Když už se mi zdálo že se učím žít, učil jsem se umírat." Leonardo da Vinci 1519

Ve třiceti má člověk většinou slušnou práci, vlastní bydlení, rodinu, děti... Nepsaný životní standard, aby obstál před kamarády a příbuznými, choval se slušně v rámci mantinelů, vydělával slušný prachy, a pokud možno ho za to nezavřeli. Kromě rodiny mi nechybělo nic. Občas jsem ulítnul - sem tam tráva se studentama. Začínal jsem si všimnout tatínků s kočárkama. Dával jsem dohromady skládačku své budoucí ženy. Vzápětí jsem ji v mysli rozstřílel na kusy. Taková neexistuje!

Na školu přišla nová angličtinářka. Nedávno se vrátila z U.S.A., kde se protloukala jako au pair. Pokaždé, když jsme se potkali, se na mě usmála. Skládanka začínala vstávat z popela. Uvažoval jsem, jak bych to někam posunul. Vypadalo to, že na to čeká.

Jenže moje představy skončily následující den v tom nejodpornějším kanále, jaký si dokážete představit. Nebo spíš nedokážete. Zavřeli mě do blázince.

Hlava se prostě přestala bát, a vzala si dovolenou. Tak jsem si to aspoň představoval, když jsem byl zrovna při vědomí. Někde v podvědomí hlodala myšlenka, že mi tam někdo pomohl. Ale byla tak slabá a nesmělá, že jsem na ni vzápětí zapomněl. V blázinci není problém zapomenout na cokoliv. Věděl jsem, že dva, tři kolegové docházejí k psychiatrovi – ale já jsem je překonal na celý čáře.

Zkuste si představit, že se vám během okamžiku z hlavy vykouří celý dosavadní život. Vzpomínky, zkušenosti, lidi kolem vás... Všechno najednou zmizelo.

Zůstal jeden cizí člověk v občance.

Tu mi taky sebrali. Kdybych ji náhodou chtěl sníst.

Blázinec.

Podle doktorů si můj mozek dal pauzu, k dalšímu nadechnutí. Oni si klidně rokovali, zatímco já se dusil. Stala se ze mě diagnóza. Při tom množství léků, které jsem musel denně jíst, jsem si připadal jako dítě. Bílé zdi ústavu byly moje ohrádka kolem pískoviště. Utěšovali mě, že se to většinou po čase srovná. „Většinou...” - to slovo jsem si tiše opakoval, a pozoroval přitom ostatní, opravdové blázný. Podvědomě jsem měl stále pocit, že dostávám mnohem víc léků, než by bylo nutné.

Matka mě začala pokládat za dospělého v den, kdy mě přistihla s porno časopisem v koupelně. Kdykoliv jsem se jí na něco ptal, mlčela. Od té doby mlčela vlastně pořád. Od doby, kdy nás opustil táta, brala nějaký prášky. Seděla v kuchyni, atupě zírala z okna. Byl bych mnohem radši, kdyby mě mlátila, křičela. To ticho mě deptalo.

Jakmile jsem se v blázinci začal trochu srovnávat, pochopil jsem, jak to chodí. Lidi se tam někdy chovali jako zvířata. Dokonce hůř, protože zvíře je většinou předvídatelný.

Chlap s bradkou, co vypadá jako profesor, řve pořád dokola revoluční hesla. Další volá v noci pomoc. Zrzek, kterému není přes vlasy vidět do očí, chce každého zabít. Občas se to pokusí i udělat. Historiky o ústavech plných Napoleonů jsou pravdivý.

Přišlo mi to všechno jako zlý sen. Připadal jsem si docela normální - ostatně jako každý za bílýma zdma. Na oddělení bylo i pár sebevrahů. Zkoušeli se podřezat listem papíru, otrávit kytkama, solí. Občas se to někomu povedlo. Doktoři se snažili působit přátelsky, jenže to stejně bylo houby platný. Vyléčit většinu bláznů prý nejde. Mají to v hlavě nadržovaný nějak jinak, takže snad jedině vyměnit hlavu. Porozumět jim znamená stát se taky bláznem – ale předtím vystudovat medicínu. Většinou se doktoři snažili každého utlumit, aby nezlobil. Malátnej člověk nemá deprese - a když už, tak se aspoň nesnaží zabít. Finta je v tom, že se nesmí probudit.

Zajímavou lahůdkou byly elektroškoky. Jsem možnost si je vyzkoušet na vlastní kůži: Přivázali mě k polstrovaný posteli, do pusy dali ohryzaný kožený řemínek, nasadili mi eletrody. Několikrát mě při tom napadla paralela s elektrickým křeslem. Pak mě uspali, a v hlavě mi uspořádali malý konec světa. Doktor Mráz, jeden z těch lepších, mi před terapií řekl, že nikdo doopravdy neví, co se při tom v mozku děje.

"Je to spíš taková empirie," říkal, "zpretrhá to staré vazby a vymaže vzpomínky." V tom měl pravdu, protože po elektrice jsem měl totálně vygumováno. Nedokázal jsem odpovědět ani na otázku, jak se jmenuju a kde jsem.

Viděl jsem jedince, kteří si při tom vyrazili zuby.

‘Zničené buňky se časem obnoví. Většinou.’ vybavoval jsem si doktora Mráze.

Mnohem později jsem si uvědomil, že mi to v něčem možná pomohlo.

V blázinci jsem potkal spoustu feťáků, kteří si připadali v rauši nepřemožitelní. Pokud nedávali kázání imaginárnímu publiku, pokoušeli se aspoň nahodilě oběti rozbít hubu.

Bylo tam i pár výzkumníků, kteří chtěli pomocí nějakých svinstev poznat podstatu světa. S další dávkou všechno zase zapomněli. Probudili se spoutaní na bílý posteli, což jim nejspíš zachránilo život. Ještě měsíc potom se jim třásly ruce.

Zajímavou postavou byl Pelikán, starší nenápadný chlap, něco kolem padesátky. Dokázal celý oddělení pobavit, i zaměstnat. Doktoři mu málokdy řekli jménem. Většinou to byl prostě "blázen." Ve skutečnosti to byl zřejmě schizofrenik, ale hodně zvláštní. Vyprávěl o dobách, kdy se v blázinci, když to byl ještě klášter, svítilo olejovými lampičkami.

Kvůli němu pozvali doktoři několikrát historika. Ten se jmenoval Miloš Zahrádka, a byl z Pelikána u vytržení. Tomu to bylo úplně jedno, protože byl většinu času úplně mimo:

"Tady v tý chodbě," vyprávěl, „ - to není ta, co jsme šli včera - visí zas ten stejnej svatej. Nějakej vandal mu ulomil levou ruku a pravý křídlo."

„Takového jsme našli ve sklepech pod klášterem," divil se Zahrádka.

Pelikán vyprávěl o přestavbách kláštera, o mniších, a jejich pracech. Vyjmenovával jednoho po druhém, jako by kontroloval školní docházku. Zahrádka nahlížel do zažloutlé knihy, a s mručením pokyvoval hlavou.

Vzhledem k tomu, že se archeologové prokopali do sklepů teprve nedávno, bylo to přinejmenším zvláštní.

Nad sklepením míval blázinec ženské oddělení. To jsem se dozvěděl od Mrázka poté, co Pelikán nakouzl tuhle možnost v dalším ze svých fantaskních výletů.

"Pokud se chorá mysl zmocní krásného ženského těla, je to jednoznačně hřích proti Duchu svatému," filozofoval Pelikán, a díval se nepřítomně z okna. "Žádněj zdravej člověk ani doktor nepochopí, co se odehrává v nemocný hlavě.."

A jindy zase: "Láska mezi ženami – pánové, to bylo odjakživa tabu. Byly sem uklizené, aby nenakazily okolí. Prošly branou blázince, a to bylo stejný, jako by se nad nima zavřela voda."

Pak se mu hlas posunul o oktávu výš:

"...nedostanu se pryč, hlídají to a v oknech jsou mříže. Musím to dělat s Margaretou, před doktorem Frostem, jinak mi vyhrožuje elektřinou – viděla jsem, co to udělalo s Emou. Nelíbí se mi to, bolí to. Stává se ze mě stroj – rezignuju - opakovalo se to tolikrát, že už to ani nevnímám. Myslím že mě brzy vymění. Mám strašnou chuť ho zabít - vypadá to, že to poznal. Začíná být nervózní. Margareta je něžná, to se mu nelíbí – asi jsem se do ní zamilovala – pokud z toho zešílím, ať mě radši zabijou – Prosím, dejte vědět mamince."

Udělal další grimasu, a pokračoval hrubším, stále ženským hlasem:

...přijímali mě v západním křídle, zahlédla jsem muže. Měl uhrančivý oči, vypadal jako voják, trochu kulhal. Díval se na mě, asi by mě chtěl. Bylo to poprvé, co jsem se vzepřela rodičům. Nechali mě sem zavřít - pořad lepší, než abych si musela na jejich přání vzít starýho dědka. Chtělo se mi zvracet při pomyslení že bych s ním musela... Kdyby zjistil, že nejsem panna, rodiče by mě zbili. Tenhle má tmavý oči, do něho bych se možná dokázala zamilovat. Víím to. Tady se láska netoleruje. Maminka se mě zastávala, ale tatínek nepovolil: „Prostě se vdáš!" Možná toho později zalitoval - anebo mu to bylo jedno – on věděl, že už nejsem panna – jednou v noci..."

Přidal se další hlas:

"....Sprchy jsou tu společný, dozorkyně Mášová vypadá jako chlap, taky se na nás tak dívá, potom se nás hrubě dotýká - kontroluje, jestli jsme se dobře umyly. Volá si nás na pohovor – žádná o tom nemluví – mám jít poprvé zítra.

....Julie dneska umřela. Podřezala si žíly střepem. Nechali ji na posteli, pro výstrahu. Závidím jí ten klidný výraz - a ve svých osmnácti je opravdu krásná. Vypadá jako by spala. Odhrnula jsem jí vlasy z tváře a políbila na čelo tak, aby mě nikdo neviděl. Byly jsme kamarádky.

Hrbatej zřízenec přijel s vozíkem. Má chlupatý ruce. Vyhnal nás z pokoje. Stály jsme za dveřma. Neviděly jsme, co se tam děje. Po dlouhé chvíli vyjel s vozíkem. Měl v očích ďábelský výraz. Vykřikla jsem – podíval se na mě a zavrčel. Upravil si kalhoty, a Jůlinku odvezl.

Maminko, jestli mě slyšíš – chci odtud pryč! Prosím, pusťte mě – Večer mě přivázali k posteli a injekcí uspali..."

Ať už to byla pravda, nebo hrál Pelikán divadlo, vyprávěl to s takovým výrazem, jako by trpěl za ně.

Každého z personálu blázinec poznamená. Okud nemá nějakou úchytku už při nástupu, časem se z něj stává poloviční blázen.

V blázinci se dá zažít i docela normální sex. Nebylo to často ani pravidelně. Navíc po sedativech přijdou takové myšlenky na normálního chlapa zřídka. Jestli si někdo myslí, že se dají léky před spolknutím vyplivnout, nikdy v blázinci nebyl. Dají se vyzvracet, jenže účinkují rychle, nastupuje malátnost, takže provádět nějaký akrobacie na záchodě je spíš iluze. Byli tu takoví, kdo to zkoušeli - přišla na to vrchní sestra - tak to dostávali v injekcích..

Postupně mi snižovali dávky, takže mi nedělalo problém se při pohledu na pěknou sestřičku vzrušit – moc jich nebylo. Jedna si sem tam dala říct. Mělo to i další výhody: samostatný pokoj, k tomu pár zakázaných věcí z venku, občas lepší jídlo. Pokud mě vidíte jako prodejnou děvku, nedivím se. Jenže si vůbec nedovedete představit, co to znamená být v blázinci. Vězení je proti tomu rajská zahrada. Z oddělení kde jsem byl, se odcházelo většinou nohama napřed.

Lidi tam zřídka mívají přátele. Pelikán jednoho měl. Říkalo se mu "Docente." Malý prošedivělý děda, kolem sedmdesátky. Na rozdíl od většiny vypadal vcelku při smyslech. Bystrý pohled, svižná chůze - vypadalo to, že tam ani nepatří.

Pelikán s Docentem sedávali v jídelně stranou od ostatních, a často si tam něco čmárali. Docent měl u sester schovaný ušmudlaný sešit. Ze zvědavosti jsem si ho od sestry půjčil. Samý čmáranice, latinské výrazy. Nerozuměl jsem ničemu. Docent býval profesorem na nějakém gymnáziu. Měl zálibu v historii. Do blázince se dostal v devadesátých letech, a tak jako já nevěděl proč. Nikdo se nenamáhal s vysvětlováním.

Často povídal o Majdě – musel ji mít hodně rád – o tom, jak spolu chtěli prozkoumat nějaký kostel - jestli to byl ten zdejší - to neříkal. Dokonce na to dostali grant z „ministerstva kultury,“ jak říkal. Pak se ocitnul ve zdejším zařízení. Možná zblbl prachem z plesnivých archivů – prý se to někdy stává - anebo vůbec nezblbl, ale někdo ho sem uklidil..

Na podzim jsme konečně dostali vycházku s dozorem. Seděli jsme na lavičce a vychutnávali si čerstvý vzduch. Sjížděl jsem bezděčně nápisy na dřevěném opěradle. Zřízenec se opíral o vrbu a dělал, že si nás nevšímá. Docentovi se zpátky nechtělo. Oba jsme věděli, že nemá cenu se o něco pokoušet. V modrobíle pruhovaném županu bychom vypadali jako černé labutě.

Personál kromě doktorů tvořili sestry, zřízenci, uklízečky. Údržbáře nepočítám – ty k nám nepouštěli, měli u sebe samý nebezpečný věci.

Sestry uspávaly hlučné pacienty koňskými dávkami sedativ, aby měly klid. Jednou jsem viděl, jak pacient z vedlejšího pokoje spolknul hrst pilulí, a oči mu při pohledu na ně zářily jako dítěti. Za pár minut se propadl někam, kde mu bylo líp. A sestry měly klid. V noci bylo nejvíc pokusů o sebevraždu – sice chyběly nástroje, ale blázni jsou v tomhle ohromně vynalézaví. Dokázali sami sebe škrtit do bezvědomí – samozřejmě to přežili - a vyfasovali porci uklidňováků navíc.

Byli tam doktoři, kteří zneužívali pacientky – a sestry, které je zneužívaly taky. Mezi bláznů bylo pár holek, které by stály za hřích. I bez make-upu a bez hřebenu - divili byste se, jak snadno se jím dá zabít.

Několikrát jsem viděl, jakou může mít blázen sílu. Zrzek odvedle, hubenej střízlík, dostal záchvat. Holýma rukama rozštípal masivní stůl, a z kovového vozíku na léky udělal placku. Tehdy jsem si poprvé uvědomil význam slova *posedlost*.

Dva urostlí zřízenci se ho pokusili odvést, ale během okamžiku odlétli, jako by dostali elektrickou ránu. Nechápat si ze země prohlíželi muže, který měl za normálních okolností problém se sám najít. Bylo to šílený a fascinující zároveň.

Nakonec jsem se odtamtud dostal. Naštěstí dřív, než jsem si začal připadat jako jeden z nich. Pokud se chováte slušně, tváříte normálně, a nenecháte se strhnout ke kravinám, odoláte pokušení někoho

přizabít, může se stát, že vás propustí. Sejde se komise, dědci se tahají za bradku, dostáváte pitomý otázku, dloubají se tužkou v nose, a nakonec vám oznámí rozsudek. Pokud máte štěstí, řeknou, že jste stabilizován. Termín "vyléčen" psychiatrie nezná.

Propustili mě ráno. V ruce jsem držel několik krabiček léků, a obálku nadepsanou mým jménem.

"Budete se hlásit na pravidelné kontroly," opakuju si mimoděk poslední slova vrchní sestry.

Prošel jsem se naposled po nádvoří. Pár keříků a stromků, lemujících poslušně jednotlivé pavilony. Otřískané zdi, oprýskaná okna, šedivá špína jako stín. Pár květinových záhonů, o které se starají bezproblémoví pacienti. Šípková růže, kam chodí čůrat návštěvy.

Nádvořím se rozléhalo volání o pomoc. Zalézalo pod kůži tak sugestivně, že by člověk snadno podlehl kouzlu hysterky, která umlátila manžela žehličkou kvůli tomu, že jí přepnul program v televizi.

V den, kdy mě propouštěli, utekl Pelikán.

"Měli jsme tomu šílenci víc přistříhnout křídla," zaslechl jsem na chodbě. Ráno si podřezal žíly střepem, a když ho v bezvědomí odnášeli na operační sál, utekl z nosítek. V duchu jsem mu to přál. Nevěděl jsem, že mi brzy zatraceně zkomplikuje život.

Zvenčí vypadal klášter docela přívětivě. Musel vypadat úplně jinak, než ho představili na blázinec.

Spoustu věcí si člověk uvědomí, až když vyleze ven. Dostane facku od čerstvého vzduchu, a konečně si může vychutnat opravdového světa. Ale to pochopí jen ten, kdo byl někdy nedobrovolně pod zámkem.

Mrzelo mě, že už nikdy nepotkám těch pár dobrých lidí, co jsem stačil poznat. Díky nim se to dalo snadněji přežít. V okně stál Docent, jeho smutná tvář byla zpoza zakrytá mříží. Dál bude proplouvat bláznivým světem v naději, že zjistí, co se stalo s jeho Majdou. Nejspíš brzy umře.

Za některou z těch zdí byla Mášenka, sedmiletá roztomilá holčička. Poznal jsem ji, když seděla u bílého stolečku, a malovala zvířátka. Byla na její věk překvapivě dokonalá. Ale bez hlavy. Ptal jsem se jí proč. Odpověděla: „Protože jsou smutná.“

Připadala mi jako čerstvě narozený zajíček, kterého opustila máma. Rodiče, alkoholici, se při poslední hádce zranili navzájem ta, že nepřežili. Mášenka ten příběh klidně odvyprávěla strýčkovi policajtovi - a vzápětí se pokusila vyskočit z okna. Zachytil ji v poslední chvíli.

Přisahal jsem, že jestli se odtamtud někdy dostanu, vrátím se pro Mášenku.

Ve chvíli, kdy jsem procházel vstupní branou, jsem se naposledy ohlédl. Pak jsem instinktivně přidal do kroku.

Nepřemýšlel jsem, kam půjdu. Chtěl jsem se courat městem třeba celou noc. Dát si párek v rohlíku. Měl jsem pocit, že život zrovna začíná.

U brány jsem potkal starší manželský pár. Pánovi s prošedivělou bradkou se rozsvítily oči: "Já vás zdravím, pane kolego!"

Musel jsem se zatvářit překvapeně, protože se chlapík zarazil, a rozpačitě se opřel o hůl. Doktoři mě upozorňovali, že můžu mít problémy s pamětí - ale nepřikládal jsem tomu váhu.

Otočil se na paní. Překvapeně se zeptala:

"Vy se na nás nepamatujete, pane Šimone? Chodíval jste k nám po práci na kávu. Tady František už je v penzi. Ani nevíme, proč jste ze školy odešel?!"

Nechtěl jsem vypadat jako blbec, ale ty lidi jsem si vůbec nevybavoval. Snažili se být milí, ve skutečnosti byli zmatení. Stejně jako já. Pokud mi čas v blázinci připadal jako zlý sen, právě nastupovala docela reálná noční můra.

Postupně jsem si vybavoval útržky ze života - i to, že jsem byl učitelem. Zavřel jsem oči, a viděl tváře. Spousty tváří. Neuměl jsem je zařadit - nevěděl jsem, jestli patří bývalým žákům, kolegům -

nebo možná nikdy neexistovaly. Přicházely mi na mysl nejrůznější jména, ale neuměl jsem je přiřadit jejich nositelům. Blik! Ucítil jsem jak mi mozkiem projíždí elektřina. Měla by léčit - jenže díky ní bylo něco v mé hlavě bylo rozbité - a staří manželé to pochopili. Podívali se směrem k blázinci, pak na mě, a za soucitného pokyvování hlavou se otočili a tiše pokračovali v procházce. Nepotřeboval jsem, aby mě někdo litoval - a oni to chápali. Nezbyvalo mi než tomu dát čas a doufat, že se to srovná.

Jako učitel jsem prozatím skončil, upřímně, ani mě to teď nelákalo. Byl jsem za branou! Vdechoval jsem zhluboka svobodu a pociťoval nepopsatelnou lehkost. Na mysl mi bůhvíproč přišel Pelikán - pokud se někomu něco dařilo - lakonicky pronesl: "To přejde."

Věděl jsem, že před branou je to stejný blázinec jako za ní, s tím rozdílem, že v tom venkovním se o vás nikdo nebude starat. Nejhorší nepřítel je ten, kterého do poslední chvíle nevidíme. Může mít třeba podobu manžela či manželky, se kterými sdílíme stůl i lože.

Seděla na lavičce částečně schované mezi stromy, trhaně potahovala z cigarety a brečela. Drobná černovláska, bílý triko, otrhané džíny - nedokázal jsem odhadnout, jestli to tak mělo být. Přes rameno bílou kabelu z pytloviny. Měl jsem pocit, že jsem ji možná někdy viděl - ale zařadit jsem ji nedokázal. Polovina lidí, které jsem cestou potkal, mi byla povědomá. Nikdo z nich mě neměl ani snahu pozdravit. Trochu mě brněla hlava. Normálně bych si řekl sestře o prášek. Zkusil jsem se několikrát zhluboka nadechnout. Bolest zmizela. Po cestě procházeli lidé. Nevšímal si jich. Chvilí jsem ji sledoval, než jsem se odhodlal si sednout vedle ní. Čekal jsem, že na mě zaječí, bude protestovat, slušně mě požádá abych odešel - ale nestalo se vůbec nic z toho. Dál se strnule dívala před sebe, aniž by se pohnula, jen ruka s cigaretou vykonávala pravidelný pohyb.

„Můžu nějak pomoci?“ zeptal jsem se opatrně.

Ticho, přerušované vzlyky a jemným praskáním doutnajícího tabáku.

„Ahoj, já jsem Šimon,“ nevzdával jsem to.

„Vodprejskni!“ vyštěkla a poprvé se na mě podívala. Modré oči měla zarudlé od pláče, možná i od kouře, a pusou roztomile našpulenou.

Cítil jsem, jak srůstám se dřevem. Byl jsem rozhodnutý se nepohnout z místa, dokud to bude možné.

„Vypadáš, jako by tě pustili z blázince,“ pokračovala

„Jsi fakt milá,“ nedal jsem se, „Co se ti stalo?“

„Néé, já řvu, protože mě to baví!“ Zahodila cigaretu a zatnula pěsti, až zbělaly.

Slunce se snažilo prodírat mezi listím, začínal se zvedat vítr. Ochladilo se. Cítil jsem, jak se třese.

„Můžu tě pozvat na kafe?“

Beze slova vstala, podívala se mi do očí, pak se do mě zavěsila a vedla mě dolů ke kiosku.

„Já si dám s rumem. Chceš taky?“

Vybavily se mi všechny ty sajrajty, co jsem dostával v blázinci.

„Ne, dík, spokojím se s kafem.“

„Jseš suchar!“ šťouchla do mě a snad poprvé se usmála.

„Připadá ti normální, když sympatický kluci obtěžují holky v parku?“ zeptala se. Přitom si mě zkoumavě prohlížela. V jejím pohledu jsem zaznamenal něco, co tam nepatřilo. Jako by se o něčem chtěla ujistit - víc jsem nedokázal odhadnout.

„A to je normální, když sympatický holky brečí v parku na lavičce?“ zeptal jsem se, abych trapně nemlčel.

Usrkla kafe, na okamžik posmutněla, ale stín s dalším douškem zmizel.

„Možná – asi nemám dneska kde spát,“ odhodlal jsem se.
Nebyla to tak úplně pravda, ale věděl jsem, že chci změnit život od základů.
Restart.

Tady se mi nabízela možnost, navíc docela sympatická. Přiznávám, že jsem si ji představil v posteli, a ta představa nebyla nepříjemná. Neměl jsem ani páru, že se z toho nakonec vyklube něco úplně jiného, než jsem si představoval - ale právě teď jsem jenom chtěl využít možnosti, která se mi - snad - nabízela.

Sklonila hlavu jako by přemýšlela - a najednou pobaveně vypískla:

„Tebe pustili z blázince!“

Okolní stoly na okamžik ztichly.

Neměl jsem připravenou žádnou společensky připravenou odpověď a tak jsem mlčel.

„Říkala jsem to, ty kecale!“

„To se snad může stát každému, ne?!“ zkusil jsem to mírně.

„Mě se to teda nestalo. Radši bych si to hodila, než se tam nechat zavřít.“

„Někdy se tam dostaneš ani nevíš jak. Nikdo se tě neptá.“

Mlhavě jsem si vybavil okamžik, kdy mi došlo, kde jsem a nepříjemně mě zamrazilo.

"Představy lidí tady venku jsou docela zvláštní," řekl jsem si spíš pro sebe. "V prvních dnech jsem si naivně myslel, že to nějak přežiji - než jsem se příští ráno probudil připoutanej k posteli."

„Jo, máš pravdu. To radši hnit v base!“

Se zaujetím poslouchala.

„Ale co, blázni jsou taky lidi,“ mávla rukou. "Hele, jak jsi říkal, že se jmenuješ?" Nečekala na odpověď a pokračovala: "Ale to je fuk. O nějakým noclehu bych věděla. Sice žádnéj hotel, ale vyspíš se.“

Asi jsem koukal dost vyjeveně, protože hned dodala:

„Vím o takový zahradní chajdě, ten gauč co tam je by mohl pro začátek stačit.“

„To se mi ulevilo,“ vyfoukl jsem kouř z cigarety, kterou mi mezitím podala, "už jsem myslel, že budu muset spát u tebe v pokoji."

„Hele, je mi jasný, na co myslíš,“ ušklíbala se. „Na to Zapomeň! I kdybych chtěla, bydlím s našima. Máma by tě vypráskala.“

„Maminka - bude asi ostrá.“

„Maminka je v pohodě ženská, ale teta... Uvidíš sám.“

"Hmm, to jsou jako sestry?"

"Ne, nejsou. Máma vlastně o tetě neví."

Asi jsem se zatvářil nechápavě - myslím že vcelku oprávněně.

"Máma neví, za kým dcera chodí?"

"Jsem už velká," usmála se. "Je to složitější. Měla jsem - teda mám ségru - dvojče. Nevěděla jsem to. Naši na tom byli - když jsem se narodila - dost blbě. Táta s mámou se pořád hádali - to vím od mámy - a nebylo to vždycky jen kvůli penězům. Do toho se jim narodily rovnou dvě holky," dodala smutně.

Snažil jsem se tvářit, že mě to zajímá - nebo že jí aspoň trochu rozumím.

"Hele, proč já ti to vlastně vykládám?" podívala se mi do očí.

"Zajímá - zajímáš mě."

"No prostě dali tu druhou holku - Magdu - po mámě - k adopci. S mámou si mě odvezl táta z porodnice už bez ní. Asi to našim tenkrát pomohlo - ale vím, že je nenpadlo lepší řešení - že se aspoň nepokusili to vymyslet jinak. Tenkrát jim nějaká brýlatá úřednice poradila, že je to nejjednodušší způsob - pokud se nedokážou postarat o dvě děti najednou. A máma - jak byla z toho porodu pořád ještě v takovém rozpoležení - ty papíry podepsala, a s ní pak i táta. Nikdy by mi to neřekli - kdybych s tím sama nepřišla. Naznačila mi to jedna starší milá paní ze sociálky - byla jsem tam shodou okolností na brigádě. Na beton vím, že to nemohla být ta, která nás de facto rozdělila.

Magdu jsem vypátrala po mnoha letech - vlastně docela nedávno. Naším jsem pochopitelně nic neřekla. Zjistila jsem, že žije tady ve městě - právě s tetou.

"To je jak z nějaký knížky. Muselo tě to pěkně rozhodit!" nevydržel jsem to.

Odmlčela se. "Byla jsem pořádně naštvaná. Že mi vzali ségru, to jsem jim doteď neodpustila. Dalo by se říct, že od té doby, co jsem ji vypátrala, jsem víc u tety než doma," povzdechla si.

Podal jsem jí cigaretu, a společně jsme dokouřili. Nevím, na co myslela ona, ale mě začínala připadat jako docela fajn holka.

„Hele...Jeníku...počkej na mě - za chvíli se vrátím.“ Zvedla se, hodila mi plátěnou tašku - chytil jsem ji na poslední chvíli - a zmizela za kioskem. Teprve pak mi docvaklo - myslím že jsem se jí nepředstavil.

Požádal jsem o další kafe. S vodkou. Pomalu jsem uskrával a pozoroval lidi, jak se plahočí do kopce k blázinci. Snažil jsem se odhadnout, jestli je to návštěva - nebo pacient. Těžko by se šli modlit do zamčeného kostela - i když by možná radši, kdyby na kopci byl jenom ten kostel - a žádný blázeňec tam nikdy nikdo nepostavil.

První návštěva za branou zapůsobí na každého stejně. Je to úplně jiný svět - jako ze špatného snu. Sice se nikam nepropadáte - ale ty hlasy, nářky a výkřiky - jsou skutečný! Táhleté holce může být sotva dvacet. Bílá čepice s bambulí, takový se nosily, když jsem byl malej kluk. Smutnej kukuč - koho tam asi má? Maminku - nebo přítele. Nebo tam musí sama? Těžko říct.

Sedím u nějakého pitomého stolku, sice svobodný - ale pravidelná péče skončila. Ale stejně je tenhle syrový rámus - auta, lidi, děti - mnohem příjemnější a čerstvější, než studená sterilita a každodenní jednotvárnost blázince.

Podíval jsem se na hodinky - staré dobré automaty - vrátili mi je v igelitovém sáčku s cedulkou - ukazovaly za dvě minuty dvanáct. Neměl jsem tušení, kolik je doopravdy - pěkně dlouho nešly.

„Prosím vás, nevíte kolik je?“ obrátil jsem se na mladou dvojici vedle.

„Támhle máš hodiny, blbečku“ ukázala směrem k věži zrzavá, asi šestnáctiletá holka, s náušnicí v nose.

Ukazovaly poledne. Některý svědomitý zřízenec mi je před vydáním nařídil.

Pil jsem další vodku, už bez kafe. Obzor se mírně rozvlnil - asi bych neměl na ty prášky tolik pít - napadlo mě. Ale ten stav nebyl nepřijemný.

Už to bude hodina, co zmizela. Vráti se? Jestli ne, budu se muset za chvíli porozhlédnout po jiném spaní. Možná bych mohl koupit kytku - i když - dneska dát holce kytku může být šlápnutím vedle. Zavrhnul jsem kytku a požádal číšnici, asi padesátiletou, o láhev vína. Vypadala jako jedna z těch, co

se snaží vypadat mladě - ale moc se jí to nedaří. Léta se smazat nedají. Uvědomil jsem si, že mi pobyt v ústavu určitě taky nepřidal.

Bezmyšlenkovitě jsem uložil láhev do tašky - musel jsem přitom povytáhnout jednu z knížek. Letmo jsem přelétl titulku. Možná se jí všechno rozleželo, a teď mě za rohem pozoruje. Nebo hledá důvod, aby mě mohla kopnout do zadku dřív, než se jí dostanu do kalhotek. Ta myšlenka se mi začala líbit už ve chvíli, kdy jsem ji viděl na lavičce klátit nohama - a pak jsem ji uviděl brečet, a zas mě to přešlo - na chvíli.

Čekal jsem na příležitost, abych se jí mohl dotknout - párkrát se mi to podařilo. Možná si toho všimla, ale dělala jako by nic - taky to mohl být důvod, proč zmizela. Nepřipadala mi nechápavá.

V nejhorším je tu nádraží.

Bezmyšlenkovitě jsem sledoval dvojlist novin, se kterým si pohrával vítr pod lavičí. Přihrál jsem si ho nohou.

"DVOJNÁSOBNÝ VRAH ŽÁDÁ O OBNOVENÍ PROCESU"

"ÚSPĚŠNÁ SPISOVATELKA M.S. ZAVRAŽDĚNA," četl jsem polohlasně. Neznám žádnou M.S., ale první věta mě zaujala.

Najednou mi přišel na mysl poslední okamžik - když se po mě ohlédla, než zmizela za rohem. Vypadala jako úplně normální holka. Možná i zajímavá - ještě nevím, co přesně mi na ní připadalo - zajímavé. Že se mi někdo líbí ještě neznamená, že z toho bude láska na celý život - ale pro začátek to není špatný.

Otevřel jsem plátěnou tašku a vytáhl jednu z knížek: Martina Sanders. Ten monogram! "Život s mým osudem." Kdo vymýšlí takový nesmyslný tituly? Hloupá telenovela? Nejspíš existují výjimky. Doufám, v zájmu zachování duševní přičetnosti čtenářek. Na zadní straně jsem se dozvěděl, že spisovatelka je Češka, a to příjmení je pseudonym - vlastním jménem.... Nedivím se, že zvolila pseudonym.

Kolem prošla vysoká, dlouhonohá holka. Mohlo jí být kolem třicítky. Vypadala dobře, ale strhaně. Snažila se posadit na plastovou židličku, ale ta se jí pořád posouvala. Ucítil jsem závan ovocného likéru. Natáhl jsem nohu, abych ji zabrzdil.

"Dík!"

Otevřel jsem knížku na záložce - nadvakrát přeloženým ubrouskem umazaným - snad od rtěnky.

"Nekradu, abys věděl," ozvalo se vedle mě. Dlouhonožka si držela telefon ramenem, a snažila se třesoucíma rukama zapálit cigaretu. "Nemůžu... nemůžu za tebe věčně platit dluhy." Minutu pak poslouchala něčí monolog, prokládaný křikem, který jsem zřetelně slyšel. Rozplakala se, zaklapla telefon a rozhlédla se.

Sklopil jsem oči a četl: "Váhavě k ní přistoupil a objal ji. Vysmekla se mu. Ten nůž ještě před chvílí ležel na lince. Rozmáchla se, a bez míření bodla.

"To máš za všechno, hajzle!"

Odehrálo se to ve zlomku vteřiny. Muž, ještě stále její manžel, se chytil překvapeně za předloktí - krátce předtím, než se mu obličej zkroutil bolestí.

"Chceš mě zabít, mrcho?!" sykl.

Dřív si ji bral násilím - líbilo se jí to. Někdy ji uhodil - to byla součást nepsané hry. Jejich hry bez diváků.

Nežili si špatně. Byla to hlavně její zásluha. Dovolovala mu, aby s ní zacházel jako s děvkou - líbilo se jí to a inspirovalo. Býval nevypočitatelný - někdy si nebyla jistá, že ji nezabije ve spánku. Bála se s ním ráda, věděla, že ji miluje. Když ji nebude mít on, nedostane ji nikdo - to jí říkával.

Nikdy by ji nenapadlo, že to bude ona - že se ho pokusí zabít.

Bylo to těsně vedle. Čepel sklouzla po ruce, kterou instinktivně nasadil. Teď se tu svíjí na zemi a řve bolestí jako raněné zvíře. Objevila se kaluž krve, a pomalu se zvětšovala. Tu podlahu jsem nechala nedávno dělat, napadlo ji. Vytryskly jí slzy. Měla vztek - na něj - i na sebe - i na kámošku, která ji přesvědčila, aby ho vykopla.

Koutkem oka zaregistrovala záblesk v jeho očích. S námahou se postavil. Instinktivně, v sebeobraně - tak to později řekne policajtům - bodla podruhé. Chytil se za hrudník a skácel se. Objevila se druhá kaluž, zatímco ta první ztuhlavě tmavla. Chvilí sebou škubal. S úšklebkem ho pozorovala. Pak pohyby ustaly, a najednou bylo ticho.

Pohodila nůž vedle něj, všimla si, že má ruce od krve, otřela si je bez rozmyslu do závěsu - stejně to tu všechno zapálí - sedla si do křesla a zapálila si. S chladným klidem - sama nechápala, kde se v ní vzal - se napila se koňaku.

Ještě před chvílí tu seděli spolu. Chtěl si povídat - prý je na tom špatně psychicky. Otevřela mu, ačkoliv věděla, že z toho nakonec bude sex - ne víc, to mu dala jasně najevo, když takhle přišel poprvé. Dívali se na nějaký pitomej seriál v televizi a mlčeli. Čekala, že ji za chvíli chytne za vlasy, zakloní jí hlavu, ona slastně zavře oči, on ji políbí na krk, vezme za ruku a rozdají si to na koberci. Bude se bránit, a její vzrušení bude stoupat na vrchol, stejně jako jeho. Tak, jak to spolu dělali roky.

Neměla začínat o penězích. Byla to jeho špatná investice. Stane se. Jenže to nebylo poprvé. Štvalo ji, že se nepoučil. Vyčetla mu to, začali na sebe křičet, ale ještě pořád se dal večer zachránit. Řekl jí, že si najde milenkou, která mu nebude nic vyčítat, a ona na to, že je jí to jedno, když spolu beztak nežijou.

Oba dost vypili.

Neměl to říkat. Věděla, že to není pravda, ale naštvalo ji to.

Těsně za ní se ozval vzdech - blesklo jí hlavou co to znamená - ale nestihla zareagovat včas. Stačila si ještě uvědomit lesk ostří s nádechem do černa od zasychající krve. Ucítila ohnivou bolest v krku. Z posledních sil ji objal, a stáhl s sebou na koberec. Chtěla něco říct, ale nemohla ani šeptat. Dusila se. 'Naše krve se navždy spojily' - napadlo ji, že by se ta věta hodila do knihy. Pak potichu zemřela.

Odložil jsem knihu na stůl a znovu se začel do torza novin: "...byla brutálně zavražděna svým manželem."

Možná to bude ten důvod, proč brečela.

Přivedl mě to k zamyšlení, jestli mám taky nějakýho oblíbence. Napadl mě Pelikán - byl dobráckým strejdou, pokud byl při smyslech - a pokud ne, projevovala se skrze něho skupina různorodých osobností, často podivuhodně vzdělaných. Z toho by se musel zbláznit každý. Pokud by věděl, že je mým oblíbencem - bylo by mu to nejspíš jedno. Neznal jsem ani jeho křestní jméno.

"Už jsem se bála, že na mě nepočkáš!" ozvalo se za mnou vesele. "Promiň, zdržela jsem se. Honila mě partička bláznů.."

Zatvářil jsem se kysele.

"Sorry, pokus o vtip. Půjdem?"

Vzala ze stolku knížku, otevřela ji jako by chtěla zkontrolovat záložku, nic neřekla, a uložila ji do tašky - když ji zaujal list z novin. Nezúčastněně přelétla titulky, při zmínce o spisovatelce se zarazila. Vzala mě za ruku. Zvedl jsem se. Zjevně byla ráda, že jsem noviny nechal sklouznout na dlaždice.

Odcházeli jsme, a ještě pořád jsme se drželi za ruku

"Pro případ že ji potkáme, chci tě upozornit, že teta je trochu zvláštní," řekla jako pobaveně.

"Nevěděl jsem, že mě chceš seznámovat s tetou. Trochu předčasný, ne? Vždyť jsme spolu ještě ani.."

"Nespali?"

"To jsem zrovna nemyslel."

Nevím, proč mě napadlo, že tahle holka.. "jak se vlastně jmenuješ?"

"Brigit," špitla skromně.

..že tahle holka nemusí být tak docela nevinná. Na první pohled čtenářka červený knihovny - naivní, důvěřivá, citlivá - a na druhý, jak by řekl můj kamarád Marek: Kouká jí to z očí.

Jaká bude teta? Stará notorička nebo bývalá prostitutka? Divný asociace. Nečekal bych, že realita bude mnohem horší, než moje úvahy.

Brigit - to jméno se mi líbí - mě zatím táhla přes půlku města. Stoupali jsme mírně do kopce.

"Ty bys utahala koně," neodpustil jsem si.

"Ale ale, copak, už nemůžeme?" odpověděla jízlivě a zřetelně zrychlila. Psychiatři se taky tvářili jako kamarádi, a těm bystřejším bylo jasné, že by nás nejradši postříleli nebo poslali do plynu.

"Ženeš jak závodník." Chtěl jsem, aby to znělo dotčeně, ale - nakonec, ona mě do toho blázince neposlala. Neposlala? Tady, venku, jsem si vlastně najednou nebyl jistý ničím, a hlavně nikým. Zdravili mě lidé, které jsem nepoznával - a je docela dobře možné, že je mezi nimi i dobrák, kterému bych měl poděkovat pěstí. Kdo je vlastně tahle holka? Brigit - to jméno se mi líbilo, i když si nevzpomínám, že by se tak někdo jmenoval - a líbila se mi i holka, která ho nosí - ale nutkavou touhu ji přefíknout ovijela její zvláštní nepřístupnost jako jedovatý had. Usmála se na mě - a v tu chvíli mi došlo, že je to možná jen bezvýznamný vnitřní pocit, něco jako kapka hadího jedu v tabletě aspirinu.

"Neboj, už tam skoro jsme," usmála se na mě a podívala se...nevěděl jsem co si o tom pohledu myslet. Chce mě dostat, nebo si se mnou jen hraje? Ještě pořád v tom byla nevinně - a já si naivně myslel, že vím, jak věci v tomhle světě fungují. Neznal jsem žádné výjimky, a přitom už v té chvíli jsem byl jako kůzle, kterému ustlali v gepardí kleci. Ještě pořád jsem spal- nebo jsem byl omámený - a do rána bylo ještě pořádně daleko. Znáám lidi, kteří by radši zvolili rychlou smrt, než pomalé - a nejisté - umírání. Možná jsem měl radši skočit z mostu, po kterém jsme zrovna přecházeli.

Zahrady v téhle vilové čtvrti vypovídaly, že jejich obyvatelé si zahradníka můžou dovolit: keře ostříhané do tvarů zvířat, fontánky, kamenné miniatury hradů, luxusní auta. Sousedí se předhánějí, kdo víc, a kdo líp. Brigit na mě mrkla, a jako by mě slyšela, dodala: u tety takovej luxus nečekej. "Tak jsme tady," ukázala Brigit na dům, který neměl nic z toho, co jsem právě vyjmenoval. Nezapadal do téhle vyšperkované ulice, spíš z ní bohapustě vyčníval. Zelená omítka se zbytky ozdobných reliéfů byla na mnoha místech opadaná, okna po léta nenatřená pomalu dosluhovala, střecha v posledním tažení.. Přesto ten dům měl, ačkoliv vypadal jak vypadal, zvláštní kouzlo. Snad to bylo zbytky obrazů namalovaných na fasádě, nebo zvláštním uspořádáním zahrady, která dům obklopovala. Ve srovnání s okolím vypadal jako před demolicí.

"Patřil nějakému továrníkovi. Teta se strejdou ho koupili, když byly Magdě dva roky. Údajně se o něj zajímala i Emma Destinová, předtím, než koupila zámek ve Stráži nad Nežárkou. Strejda dlouho nechtěl, ale teta ho přesvědčila. Ve chvíli kdy se dozvěděla, že se tu pořádaly spiritistický seance, byla totiž už napevno rozhodnutá.

Bláznivá tetka, pomyslel jsem si.

"Když byla Magda v nemocnici," pokračovala, "trávila jsem s tetou hodně času. Kecaly jsme a popíjely domácí punč, ukazovala mi rodinný alba a tak. Pro Magdu byly fotky tabu, zůstávaly bezpečně schované. Částečně jsem chápala proč, ale nikdo by mě nedonutil, abych s tím souhlasila.

Strejda, chudák, duchařiny nesnášel, jenže doma byl takhle maličkej, říkala Magda."

Pozoroval jsem ji. Všechno o čem mluvila, jako by teď znovu prožívala. Jiskřivýma očima bezděky sjížděla stěny domu. Nejspíš si uvědomovala, že dům nesnese srovnání s ostatními v řadě, když připomíná spíš parodii na bydlení. Mohl jsem se jen dohadovat, jak asi vypadá uvnitř. Vzhledem ke starobylosti by tu mohl klidně vyletět stropem zvědavý doktor Faust.

Čekal jsem, že bude dům obhajovat, a pochopil bych to. Namísto toho lakonicky poznamenala:

"Je hroznej, co?!"

Neříkal jsem nic. Nechtěl jsem se jí dotknout ani tím, že bych přikývl. Měla tu spojence - dvojče. A nemusela mě sem vůbec vodit. Nejspíš jsem pro ni pořád spíš bláznem, nic o mě neví - ani to, jestli mám peníze, byt, práci.

"Co se stalo strejdovi?" zeptal jsem se.

"Strejda," na okamžik zaváhala, "strejda umřel." Jako by chtěla sama sobě namluvit, že je to pravda.

"Promiň, nechtěl jsem.."

Mávla rukou. Ani na pohřeb jsme nesměly. Teta si to uspořádala po svém, a nám už jen oznámila, že už je po všem.

Záclona v prvním patře se lehce pohnula. Sotva znatelný, opatrný pohyb. Mohl to být klidně průvan - ale tomu jsem sám nevěřil. Tetinka. Teď přijde dolů, představíme se, pozve mě nahoru, nabídne mi pokoj pro hosty, v noci se tajně přikradu do pokoje k Brigit.. Anebo na mě vystartuje, proč jí sem lezu - nebo setře Brigit, ta sklopí hlavu a poslušně za mnou zamkne branku. Mohl sem vlézt kdokoliv, v zarostlé zahradě by ho nikdo nehledal.

Chyběla mi lidská blízkost. Teď, když jsem ji měl na dosah, jsem si to nějak víc uvědomoval. Nedávala nijak najevo svoji náklonnost - ani opak. Pokud by mě poslala do háje, chvíli by mě to možná štvalo. Jak asi vypadá Magda? Dvojčata - stejná, nebo je každá jiná? Spletl bych si je? Možná rád. Uštěpačná a drzá jako Brigit - to mě přitahovalo a nijak mi to nevadilo - nebo nevýrazná šedá myška?

Brigit odemkla branku a zatlačila. Zrezivělé železo s halasným vrznutím podlehlo.

"Počkej tu na mě," křikla, a zmizela v masivních oprýskaných dveřích. Nebyly zamčené.

"Pospěš si," řekl jsem si spíš pro sebe. Odložil jsem igelitku na první schod. Studený poctivý pískovec. Vedle dveří mě zaujalo tlačítko starodávného zvonku. Jméno na cedulce bývalo vyryté ozdobným písmem, teď ho z větší části zakrývala zelená měděnka. Začínalo "P....., " nešlo to přečíst. Nedovoloval jsem si to odrhnout, abych to zjistil - a k čemu by mi to bylo - když se na to můžu Brigit zeptat přímo. Zašel jsem za dům. Žádné výstavní keříky ani fontánky. Dokonalá džungle, ve které se dalo čekat objevení několika neznámých druhů.

Brigit byla přitažlivá holka. Měla dívčí pohled, dvojsmyslné narážky, ale v jejím chování bylo něco navíc. Mohl jsem to přičítat léčbě, kterou jsem absolvoval, ale připadal jsem si už docela normálně, takže myslím, že můj instinkt byl v pořádku. Měl jsem z ní pocit, že mě balí, a zároveň že mi jde po krku. Něco jako upír. Ani já na tyhle pohádky nevěřím, přesto se občas objevil ten závan mrazivého. Jako zrovna teď, když jsem procházel zahradou.

Spleť stromů a keřů, prorůstajících se navzájem do hnědozeleného odstínu, zpestřená občasnými květy, na mě působila jako balzám. Sedl jsem si na opěradlo rozpadlé lavičky a zapálil si. Dvakrát jsem zhluboka potáhl a nechal kouř působit. Přestože ta džungle neznala zahradníka, působilo to na mě harmonicky, skoro by se dalo říct blahodárně.

Majitelé výstavních vil mají zahrady na pohled pečlivě upravené a sestříhané, ale tady pravý opak způsobil, že jsem se cítil úžasně uvolněně. Zahanbeně jsem zašlápl cigaretu, natáhl se do trávy a zavřel oči. Možná za to mohly ještě ty prášky, vnímal jsem ruch z ulice a zároveň upadl do polospánku - zdál se mi sen, cestičky vysypané pískem jako měsíční světlo, zajímavě vytvarované kameny, sošky, patníky se starobylými nápisy, vše zakomponované do zeleně. Zvláštní místo. Otevřel jsem oči. Vdechoval jsem tu vlhkou svěží omamnou vůni. Nade mnou se skláněly koruny všemožných barev.

Klidně odtud mohli před chvílí vyhnat Evu s Adamem. Slastně jsem zavřel oči. Svět se začal roztáčet do neskutečně barevného kolotoče. Do toho víru se přidávaly maličkaté tečky, které se skokově zvětšovaly a proměňovaly se, ty světlé ve víly, černé ve skřítky. Mávali na sebe, smáli se, skotačili. Ujišťoval jsem se, že nespím, a bál se otevřít oči, aby ten svět nezmlizel.

Najednou mi celý obzor zakryla tvář. V tom snu jsem zamrkal. Byla to krásná žena. Chtěl jsem něco říct, ale neslyšel jsem se. Odněkud jsem ji znal. Chytla mě za ruku a táhla mě do kola. Bránil jsem se. Podívala se mi do očí, a já v těch jejích uviděl, jak se, spirálovitě jako dvě galaxie, mísí ráj a peklo. Nevinnost a hřích. Neboj se, říkaly ty oči. Zatoužil jsem ji ochutnat. Pokušení zvítězilo.

Nechal jsem se vést jako nezkušený panic. Stali jsme se součástí toho víru. Držela mě za ruku, a smála se. Kolem nás vířily postavičky, které jsem neznal z žádné pohádky. Natáhl jsem volnou ruku, a ony si na ni sedaly a zase bezstarostně seskakovaly. Rychlost se zvyšovala. Oči mé společnice dostávaly červené zabarvení. Nevinný smích se nenápadně měnil v chechot. Ďábelský chechot. Podíval jsem se na ni a strašně jsem se lekl. Držel jsem za ruku nevzhlednou čarodějnici. Snažil jsem se uvolnit. Nešlo to.

Celý obzor se zmenšil na červeně svítící oči. Vypadalo to, že mě vtáhnou dovnitř, že v nich zmizím jako celý ten pestrý kolotoč. Cítil jsem sílu, která mě do nich postrkovala. V poslední chvíli jsem si vzpomněl na andělskou ženu před chvílí. Sevření opatrně povolilo. Vydechl jsem a otevřel oči. Nade mnou stála rozkročená Brigit.

"Jak...jak dlouho tu jseš?" zeptal jsem se. Najednou jsem byl rád, že jsem se slyšel.

"Sotva dvě minuty. Spal jsi jako mimino," odpověděla opatrně. Vybavily se mi pocity, které jsem vedle ní měl, a v hlavě mi ještě pořád vířil kolotoč. Nabídla mi ruku.

"Víš co, radši ne." Překvapilo ji to.

"Je mi nějak divně."

Pousmála se.

"Měl jsem divnej sen," dodal jsem potichu, a opřel se vzadu rukama.

"Rostou tady všelijaký kytky. Často se mi zamotala hlava, když kvetl nějaký keř. Třeba támhleten," ukázala do koruny nedalekého stromu. Opatrně jsem se postavil, ale žádné květy jsem neviděl.

"Pojd'," popadla mě za ruku jako bych byl školkový děčko.

Zahrada připomínala solidní park. Musela mít nejmíň hektar.

Před námi se objevil altán. Zanedbaná údržba se na něm překvapivě nepodepsala tolik, jako na jeho větším vzoru. Vypadal jako zmenšenina vily. Dřevo bylo natřené pryskyřicí, která mu dodávala medově zlatou barvu. Trámy zakončené vyřezávanými zvířaty připomínaly chrličce příšer na katedrále. Po svislých trámech s precizně vyřezanými listy révy se vinuli hadi. Na každé straně nad oknem mě zaujala zasmušilá tvář muže obalená listím. Zelený muž! blesklo mi. Nevím, odkud se to slovní spojení vzalo, ale bylo to určitě v souvislosti s nějakým pohanským ritem. Teprve teď jsem si uvědomil, že se mi chce celou tu dobu na malou. Ta potřeba byla čím dál nutkavější, jako bych pil jedno pivo za druhým.

Nevím jak vy, ale já s tím mám před cizíma problém, a nepomůže ani, když se s nima vyspím, jestli mi rozumíte.

Brigit zrovna zašla za keř a někomu telefonovala. Obešel jsem altán a konečně se mi ulevilo!

Vzadu přiléhal ke stěně kamenný krb, zdobený vytesanými reliéfy. Celý altán musel mít velkou cenu, možná větší než samotný dům. Připadalo mi, že si to majitelé neuvědomují. Proč by to jinak nechali chátrat a zarůstat křovím. Mezi pálenými dlaždicemi už si tu a tam našel cestu šípek. Jen takové malé pichlavé stonky se třemi, čtyřmi lístečky. Celé to působilo dojmem, že někdo, aby se tu s něčím hýbalo. Aby příroda nakonec pohltila to, co člověk vytvořil.

"...neboj, postarám se, aby..." Brigit stále ještě telefonovala, a při posledních slovech začala šeptat.

Začal jsem z dlouhé chvíle zkoumat římsu krbu. Postavy shromážděné kolem nějakého kamene, pak soud, a na konci bylo..peklo. Asi by se to dalo interpretovat různě, ale tohle bylo první, co mě napadlo. Podíval jsem se směrem k Brigit, ale ještě než jsem ji našel, zachytil jsem koutkem oka pohyb. Jako by některá z postav nebyla spokojená se svojí úlohou v obraze a chtěla se přemístit. Nebo se tak možná dělo běžně? Dost! Už začínám bláznit. Nový pohyb v protilehlých rozích. Nehezky mi zatrnulo. Tentokrát jsem si byl jistý. Byl to jen okamžik, třeba to byl stín větvi. Pak jsem si všiml,

že mají oči! Celá scéna vypadala před chvílí úplně neživotně. A pak, jako by se TO probudilo ze spánku. Nedovedu si představit, jak by se sochaři podařilo z hrubého kamene dostat tolik detailů. Něco se tu dělo, a já to nemohl ovlivnit. Pořád ještě jsem mohl odejít, vypadnout z tohoto bláznivého zahradního šerosvěta.

Vykašlat se na Brigit i na tohle pitomý město. Ale já jsem nechtěl. Ještě než mě odnesou v rakvi - což jsem doufal zas tak brzy nebude - chtěl jsem z toho světa poznat co nejvíc. Měl jsem afinitu ke zvláštním lidem, lákaly mě divná místa. Možná jsem si vybral Brigit podvědomě - o její normálnosti jsem čím dál víc pochyboval. Ještě pořád s někým mluvila - jen už to nevypadalo jako telefonát.

Stála za bílozeleným keřem. Mávala rukama, jako by něco vysvětlovala. Telefon už nedržela. Nikoho dalšího jsem tam neviděl, na to jsem mohl přísahat. Jsem blázen já nebo ona? Nejspíš oba. Pak mi řekne, že seděla na pařezu a čekala na mě - že se mi něco zdálo. Bude se ze mě snažit udělat blázna. Pro svoje pobavení? Nebo je sama blázen. Proč by to dělala? V hlavě mi rotovaly otázky jako obrovitý mořský vír - a postavy se znovu pohnuly. Možná za to mohly léky, kterých jsem v sobě musel mít plno.

Sedl jsem si na bobek a zavřel oči. Tma a ticho, jen občas se ke mně donesly útržky Brigitina monologu.

Když jsem oči znovu otevřel, měl jsem postavy tak blízko, až mě to ohromilo. Žádný život, nic se nepohnulo. Slabý závan studeného větru - možná se mi to jenom zdálo, když jsem zblízka prohlížel ztmavlý mrtvý kámen. Je to jen mrtvý kámen, přesvědčoval jsem sám sebe.

"Líbí se ti?" ozvalo se za mnou.

Tvářila se mile, a možná chtěla být upřímná. Narovnal jsem se, a najednou byly ty nepříjemné představy pryč.

"Je.. je to zajímavý, odpověděl jsem a přitom jsem se snažil neuhnout jejímu upřenému pohledu. Mohla klidně jen čekat na odpověď - ale tušil jsem, že se chce zeptat, jestli jsem to taky viděl. Hrála se mnou hru, kterou jsem zpočátku nechápal - připadala mi jako zahleděná do sebe, svého vlastního světa. Teď mi začalo docházet, že chce, abych se zapojil. Neptá se mě, jestli chci já. Možná je to cena, za kterou se se mnou vyspí. Nedává mi na výběr.

Připadal jsem si jako loutka, která hraje podle napsaného scénáře. Je dost mladá na to, aby měla za sebou hodně premiér. Cítil jsem žár jejích úst - ve kterých jsem začínal tušit hadí zuby. Co chce? Vrátit mě mezi blázny? Nebo ještě dál? Nebo tam chci dobrovolně, a ona je jenom prostředník, kterého jsem si vybral? Jak to na světě chodí, a jakým směrem funguje osud, ptal jsem se sám sebe - a ona tam zatím stála, a její pohled už nebyl vůbec nepříjemný. Dívala se tak nějak - zamilovaně?

"Moje oblíbený místo," dodala a začervenala se. "Kdyby mě hledali, našli by mě tady. V pokoji se mi nespí dobře. Mám chmurný sny - a tady nikdy," zhluboka se nadechla, zavřela oči, a na chvíli ten vzduch v sobě podržela. Všiml jsem si, jak se jí přitom napjala prsa. Skoro jsem nestačil stočit pohled jinam, když na mě mrkla:

"Tady žiju svoje pohádky. Nemám ani chuť se potom vracet do reality. Už se ti někdy stalo, že tě život připravil o všechny iluze? Že bys chtěl se vším skončit, a začít znovu někde úplně jinde a jinak?"

"Možná," odpověděl jsem a před očima mi proběhly všechny ty chvíle, kdy jsem se chtěl zabít.

Mezitím přišla až ke mně a její dech na mém ušním boltci se stal doopravdy. Vzala mě za ruku, stále jsem slyšel vůni jejích vzdechů - čekal jsem, že mi něco zašeptá. Byl jsem tou nečekanou přítomností úplně vedle. Kdyby se mě na něco zeptala, plácal bych blbosti.

Uvnitř altánu bylo o poznání chladněji. Pustila se mě a lehla si v bílém tričku na zaprášenou podlahu. Podívala se na mě, pochopil jsem a natáhl se vedle ní. Napadlo mě, že bychom se mohli chytit za ruce a odejít spolu na věčnost. Nebo se na sebe vrhnout, a pořádně si to užít. Zapomenout na všechno co bylo blbý, a nebylo toho málo.

Ležela tiše a očima přejížděla vyřezávaný strop, jako by něco hledala.

Leželi jsme bez hnutí, dával jsem si pozor, abych se jí nedotknul. Ne jako první. Chtěl jsem, aby si začala ona. Ticho začínalo pozvolna zesilovat, netrvalo dlouho a začínalo řvát.

"Tys ji znal?" zeptala se, a ticho bylo zase tichem - jako když bouchne letadlo.

"Myslíš - tu spisovatelku?"

"Hrabal ses mi ve věcech, vid', prevíte!"

"Když mě někdo nechá takovou dobu čekat.."

"O.K., v pohodě. A co si o tom myslíš?"

"Může to být dobrá reklama. Nechají spisovatelku umřít, prodeje stoupnou. Bulvár si už vymyslel jiný příběhy, lidi jim to sežerou, a aktér ani neví, co všechno zažil."

"Spíš mě zarazilo, že to bylo v její knížce - a.. proč by to novináři jen tak opisovali?!"

Otočil jsem se na ni. Pořád se dívala do stropu. Oči se jí leskly, jako by měla každou chvíli začít brečet. Znovu jsem přelétl kontury mladého těla. Měl jsem chuť se na ni vrhnout, vzít si ji a na nic se neptat - namísto toho jsem odpověděl:

"Redaktoři nejsou placení za pravdu, ale za to, že je někdo čte. Může mě to stokrát štvát, ale to je tak všechno, co s tím můžeme dělat."

Ticho.

"Myslím, že to je pravda," řekla nakonec. "Přečetla jsem všechny její knížky. Mám ji ráda. Věřím - cítím, že to je pravda."

"Proto jsi brečela?"

"Jo," posadila se a vzlykla, "taky proto, že je ten život nějaký pitomej."

Pohládl jsem ji po vlasech. Nebyl v tom úmysl, vyplynulo to ze situace.

Nemám rád, když ženy pláčou. Možná bych se i o něco pokusil, kdyby se najednou neposadila s otázkou:

"Co ty čekáš od života?"

Nenechala mě, abych řekl nějakou moudrost, a pokračovala:

"Ve snech chodím se strejdou po velkým městě plným hradů. Jsou tam nasetý jako na sídlišti. Každý z jiný doby. Jsou to možná blbosti, ale mě se líbí. Ráno, než vstanu, si ty noční procházky promítám. Nesmysly, já vím," mávla rukou.

"Na tom není nic divnýho, lidem se zdají různý věci. Už tě napadlo si to zapisovat?"

Zavrtěla hlavou. "Nemělo by to smysl. Žiju tam svůj druhý život. Se strejdou a taky s lidma, který jsem nikdy nepotkala. Baví mě to."

Říkalas, že jsi strejdu neznala.."

"Nic takovýho," zatvářila se dotčeně. "A vůbec, nenavázej se do mého příbuzenstva."

Měl jsem asi říct "promiň," ale přepadla mě zvláštní nálada. Měl jsem chuť ji chytit pod krkem a přidusit. Mrcho, takhle se mnou mluvit nebudeš! Samotnýho mě to překvapilo. Zhluboka jsem se nadechnul. Tak mi to radil doktor. Prášky, blesklo mi. V uších mi zněl skřehotavý doktor - jeden z propouštěcí komise: "Když to nebudete žrát, brzy se nám vrátíte. Potom už vás nepustíme!"

"Asi bych si měl vzít prášky," řekl jsem a sáhnul do kapsy. Otevřel jsem tubu, všiml jsem si, že mě sleduje - vyklepal jednu berušku do dlaně a polkl.

Špatná nálada za pár minut zmizela.

"Nezlob se, ale - proč jsi byl vlastně v... Prostě v blázinci?"

"Hele, já toho moc nevím. Něco by mělo být v papírech," poklepal jsem na batoh. "Je to zapečetěný pro mého dvorního psychiatra."

"Nevypadáš nebezpečně," usmála se. Myslíš, že tě tu můžu nechat přespat?" mrkla na mě a v očích se jí zvláště zablesklo.

Měl jsem pocit, že si myslí něco jiného, než říká. Umí to dobře schovat. Hraje si se mnou? Možná. Nemám tyhle kočko-myší hry rád.

Má mě přečtenýho? Proč je nutný si na něco hrát? Chvílema se chová jako hysterka - taková ta dobře utajená.

Někoho takovýho jsem znal. Byla jí podobná? Byla.... Zasraný elektrošoky! Vymazaly mi kus života.

Pohládila mě po vlasech.

"Dali ti tam pořádně zabrat, vid'! Bude to chvíli trvat, než se srovnáš."

"Jak ty to můžeš vědět?"

"Chodili k nám na sociálku různý lidi. Člověk se, kromě věčných stížností," obrátila oči v sloup, "občas dověděl i něco zajímavýho."

"Překvapuješ mě," řekl jsem spíš pro sebe, a trochu se u toho -možná- zamračil.

Zarazila se - ale spíš jen tak naoko. "Kdybys mi chtěl ublížit.. Neublížíš mi, vid'," udělala roztomilej kukuč. "Musela bych se bránit," zdvihla nepatrně hlas, a oči se změnily v nepřijemné jehličky.

Nevědomky jsem sevřel ruku v pěst.

Vzala mi tu ruku do dlaně a já začal cítit teplo. Když to začalo nesnesitelně pálit, vytrhl jsem se jí. "Co blbneš?"

"Dám si tě k večeři," olízla si ret, "když budu chtít." Otočil jsem se. Ty její oči - jako pohled cirkusového hypnotizéra. Začínal jsem ji nesnášet. Ten její pohled - ale zároveň mě přitahovala.

"Připadáš... Připadáš mi chvílema trochu divná."

Posadila se a rukama si objala kolena.

"Co třeba jiná? Může to být tím, že teta je tak trochu čarodějka..??"

"Pěkná rodinka," ušklíbl jsem se a opřel svý záda o její."

"Taky jsi dělal s lidma, vid'?"

"Jak to můžeš vědět? Moc si nepamatuju, ale mohl bych být klidně jedním z těch šašků co o mě v blázinci pečovali."

"Doktor?"

Zavřel jsem oči a natáhl se. Lehla si vedle mě. Dala si záležet aby se na mě přilepila.

"Murphy říká, že pokud lékař stanoví diagnózu, neznamená to ještě, že ví, o co jde," řekla vážným tónem, vážně potáhla z cigarety - a oba jsme vyprskli.

Od první chvíle se mi líbily její krásně bílý zuby. Smála se často a smála se hezky. Dostal jsem šílenou chuť si ji vzít. Pomilovat ji, rozdat si to jako zvířata!

Už několikrát mě napadlo, jestli by mě chtěla...?! Možná ji baví poskytovat azyl bláznům - který není problém ve městě potkat. Co s nima pak dělá v noci, na to je lepší nemyslet. Pro peníze to dělat nebude - kde by je vzali - ale třeba z nich tahá příběhy. Zpověď psaná pod peřinou! Dalo by se to prodávat nějaký poblázněný spisovatelce, třeba.

Podíval jsem se na ni. Měla zavřené oči a pravidelně oddechovala - přitom se usmívala. Jako po vyhrané bitvě.

Můj mozek kombinoval rychlostí superpočítače otázky a ihned dodával pravděpodobné odpovědi. Nedalo se tomu zabránit.

Otočila se ke mně, otevřela oči a naznačila polibek.

Myšlenky se zastavily. Co si teď asi myslí? Kdyby mě chtěla, už mě mohla mít. Stačil nepatrný náznak. Chlapi mají na tohle šestý smysl. Zdvihl bych ji do výšky, zlíbal odzdola nahoru - nevím jestli oblečenou nebo nahou. Představy pracovaly a já z toho začínal být vedle. Protahuje se jako kotě po ránu, ukazuje svoje přednosti, ale jakmile se k ní chci jen náznakem přiblížit, jakmile se pohnu směrem k ní, cukne jako plachá kočka.

Najednou jsem pocítil nutkání ji zabít. Zpočátku to byla jen nenápadná nepatrná myšlenka někde v dálce. Čím víc jsem se jí snažil zahnat, tím byla silnější. Sílila spolu s tím, jak jsem se do ní zakoukával: Zabij, jedině tak ji dostaneš! Začínal jsem podléhat, rukama mi projel svalový záchvěv, zatnul jsem pěsti. V poslední chvíli mě napadlo: Ignorovat! Přestat si všímat těch olověných slov!

Její dlouhé řasy na mě líně mrkaly. Ještě pořád žije. Cítil jsem, že to chvílema nezvládám. Zhluboka se nadechnout, počítat do pěti, výdech - jak to říkal psycholog. Měl bych si vzít ještě nějaký prášky.

"Chtěla bych vědět, na co myslíš," zašeptala.

Napětí v rukou povolilo. Řeknu jí pravdu a vykopne mě.

"O tom že je tu hezky. S tebou."

"Zajímavý den. Taky se mi tu líbí, s tebou," mrkla spiklenecky.

V zapadajícím slunci pomalu ožívaly vyřezávané figury. Němí hadi se vinuli, a stíny zelených mužů tiše šeptaly.

Malý prostor vytvářel a umocňoval mystickou atmosféru.

Teď nebo nikdy, rozkázal jsem si. Stačil jediný pohyb a přitiskl bych ji k sobě a přilepil se jí na ústa. Zareagovala ve zlomku vteřiny. Uhnula se jako jeden z hadích stínů a při té otočce navrhla:

"Co kdybysme zatopili?" zeptala se a otevřela dvířka krbu. Hvízdlo to a objevila se pavučina. Napadlo mě, že bych jí pomohl, ale měla to nacvičené a během chvíle praskal ve starém topeništi oheň.

Bylo zvláštní, že se na nás ještě nepřišel podívat nikdo z domu. Teta, sestra, nebo prostě někdo. Kdyby se mě někdo proměnával po zahradě... Úvahy přerušil výkřik. Brigit seděla a držela se za ruku, která od zápěstí k lokti začínala rudnout. Nepatrná ranka, dvě černé tečky. Bez přemýšlení jsem jí ránu vysál. Zjevně se jí ulevilo. Pak mi začal dřevěnět jazyk. Zamžilo se mi hledí a začal jsem vidět dvojité. Kde by se tu vzal had? Ne - blbost - přece bys nevěřil, že ty stíny dokážou... říkala ta racionálnější část mého Já. A co když jsem se dostal do spiknutí čarodějnic - co vím o Brigit, kromě jejích zálib v divnejch věcech.. Ve spáncích mi tepalo, jak se srdce snažilo odolávat náporům jedu.

Jsou to čarodějnice a já se mám stát obětí nějakého pitomého rituálu, to byla jedna z posledních jasných myšlenek. Kdo se bude shánět po bláznovi bez adresy? Mají to pěkně vymyšlený. Bodlo mě u srdce, jako by mi tam někdo vrazil nůž. Uvědomil jsem si to dřív, než jsem ucítil bolest. V tom okamžiku omámení zmizelo. Jako by se vůbec nic nestalo - zůstaly jen trochu se třesoucí ruce.

Podíval jsem se na Brigit. Neviděl jsem nic než údiv - a ten mi připadal poctivě opravdový. Odlesky plamenů mihotavě osvětlovaly tvář, která mi teď připadala ještě hezčí. Všechny myšlenky zmizely - možná jsem se znovu narodil. Totální restart.

Dřepnul jsem si vedle ní a pozorovali jsme plameny.

Čekal jsem na nějaký podnět - náznak, dotyk. Neudělala nic. Ponechal jsem situaci v její režii. Dobrovolně? Neměl jsem energii ani odvahu na vlastní dobyvatelskou hru. Připadalo mi zbytečný

hledat téma ke zbytečnému hovoru. Byl jsem v pokušení ji rozdělat. Jako buchtový těsto. Podělit se o pár hezkých chviliek.

Všiml jsem si, že mi z batohu čouhá velká obálka. Moje diagnózy. Brigit sledovala můj pohled. Čekal jsem, že mě požádá, abych tu obálku rozlepil. Byl jsem rozhodnutý to nedělat. Sám jsem nevěděl, co v ní je. Ale tušil jsem, že by mi to v té chvíli vůbec nepomohlo. A pak vysvětlovat mému budoucímu doktorovi, proč je pečť rozlepená - to bude dobrá výmluva, proč to nedělat.

Nezeptala se, nepožádala. Neřekla nic. Vzala mi ruku a přitiskla si ji na ucho. Pak, jako by si na něco vzpomněla, vstala, a začala něco hledat za trámem u stropu. Po chvíli odtamtud vytáhla obálku, špinavou od prachu, ale jinak úplně stejnou. Vytáhla z batohu tu moji, chvíli mi je podržela před očima, každou v jedné ruce, pak se otočila a hodila je do krbu.

"Co blbneš?" vyskočil jsem. "Co když tam bylo něco důležitýho? Předpis na léky?"

Chytila mě za ruku a řekla jen:

"Naše minulost."

V první chvíli mě naštvála, ale pak se mi ulevilo. Byl jsem v pokušení se jí zeptat, co v té její bylo. Záleží na tom? Odpověděla by. Ani ne, odpověděl jsem si sám. Měli jsme společné tajemství.

"Budu se s tím muset nějak poprat," pronesl jsem a dal si záležet, aby to znělo ledabyle. Ve skutečnosti mi bylo spíš horko. Neměl jsem představu, jak budu reagovat, až dojdou léky.

Přešla mě chuť na líbánky. Dolehla na mě únava z celého dne. Brigit mě - snad nevědomky - nutila neustále do střehu, být v každé chvíli připravený na smeč. Možná se tím mimoděk bavila - přitom je možná taky zralá na psychiatra. Nezeptal jsem se, co bylo v té obálce. Mohla být klidně prázdná - jako gesto dobrý - ale riziko jsem musel nést já.

"Co děláš zítra," zeptal jsem se.

"Dopoledne musím do kanceláře, ale pak tam nic nemám - zatím," odpověděla po chvíli a dala si záležet na slůvku "zatím."

"Fajn, co se sejít na lavičce? V jednu?!"

"Ale nic si od toho neslibuj," dodala. Všiml jsem si, jak se jí přitom na čele objevila vráska.

"Támhle najdeš nějakou deku," ukázala na skříňku u stěny.

Naše tváře se na okamžik ocitly vedle sebe, a ve chvíli kdy byly nejbliž, mi vlepila pusou.

"Tak dobrou," usmála se, "možná od tebe budu chtít službičku." Vstala a zaklapla za sebou.

Seděl jsem ještě hodinu - možná dvě - na podlaze. V hlavě jsem měl prázdno. Veškerou energii jsem spotřebovával na sledování ohně, který pozvolna skomíral.

Vytáhl jsem deku. Byla čistá a dokonce voněla, jako by ji tam někdo dal včera. Dal jsem si ji ještě jednou před obličej. Těžká, omamná vůně.

Ležel jsem na zádech a střešním oknem hledal druhý konec vesmíru. Přemýšlel jsem, kam vlastně šla. Domů? Mohl jsem jen doufat. Nejradši bych ji tam zavřel jako do kláštera. Bez návštěv, bez vycházek.

Karty jsou rozdaný nějak špatně. Možná ne úplně. Šance 50 na 50, že se to zvrtné správným směrem. Jenže co je doopravdy správný - vyspat se s ní, nebo utéct dokud je čas? Cítil jsem její destruktivní vliv - bylo to nejspíš proto, že jsem nebyl zvyklý na normální lidi. Na druhou stranu se mi líbila, a lákala mě jako... jako masožravá kytka na nektar. Divný přirovnání.

Olízl jsem si rty. Bylo na nich ještě něco voňavýho od ní - možná rtěnka.

Vstal jsem a postavil se k oknu. V zahradě byla tma, mezi větvemi nepatrně probleskovalo vzdálené osvětlení. Cestu jsem neviděl. Pustý ostrov taky nemá mříže, přesto si tam člověk připadá jako ve vězení. Vzal jsem za kliku a nechal dovnitř pronikat studený vzduch, dokud mi nezačaly drkotat zuby.

Zalezl jsem pod deku a přetáhl si ji přes hlavu a nasával její podivně chytlavou vůni. Dlouho jsem nemohl usnout - pořád jsem se potácel v nějakém polospánku - snil jsem s otevřenými očima. Pak jsem se zase vzbudil. Oheň byl vyhaslý, prostor uvnitř osvětlovaly jen hvězdy, pokud se to tak dá říct. Hlavou mi probíhalo tisíc myšlenek. Chtěl jsem říct dost, schovat se před nimi, utéct. Jako unavený Bůh před modlitbami.

Záhadná teta jako adoptivní matka dvojčete.. Strejda který není..
Proč se Brigit tak brání všem náznakům citu? Není všechno, co říká, jen dobře vykalkulovaná pohádka? Kdo to doopravdy je?

Možná mi chyběly prášky na spaní, nebo mi vadila tma - v blázinci i v noci svítilo nouzové světlo nade dveřma.

Nemohl jsem spát.

Přehrával jsem si v hlavě každý okamžik s Brigit. A taky - asi tím, jak se mozek vzpamatovával z přemíry chemie a elektrošků - jsem začal vzpomínat na střípky z mého života.

Naši rádi cestovali. Byli snad úplně všude - až se jednoho krásného dne nevrátili Thajska. Ztratili se na vypůjčené jachtě někde v Indickém oceánu... oficiálně prohlášení za mrtvé.. zdálo se mi to, nebo je to pravda?

Uslyšel jsem slabé ťukání. Otevřel jsem oči. Hvězdy zmizely. Začalo pršet. Měl jsem chuť vyjít ven a jen tak courat v dešti a vůbec na nic nemyslet.

Možná by mi to pomohlo si vzpomenout, proč jsem se dostal do blázince. Kdykoliv jsem se o to pokusil - čím víc jsem se snažil, tím byla políčka filmu rozmazanější.

Zablesklo se a ozvala se rána. Začalo doopravdy lejt. Uvědomil jsem si, že ještě pořád stojím ve dveřích. Zalezl jsem dovnitř a prohrábl si vlasy, abych z nich dostal vodu. Střecha duněla a v přívalech deště to znělo to jako africké tamtamy., docela věrohodně. Schoulil jsem se pod deku a čekal, kudy začne zatékat.

Jak může někdo tvrdit, že ho déšť uspává? Byla to poslední myšlenka, na kterou si pamatuju. Vzbudilo mě vycházející slunce.

Otevřel jsem dveře, zajistil je kamenem, a zavrtal se zpátky pod deku. Vnímal jsem štěbetání ptactva a nasával vůni probouzející se zahrady. Vzpomněl jsem si na dnešní rande. Normálně bych se těšil, ale převažovala spíš obava, že to bude zase jak dostaveníčko bráchy se ségrou. Já jsem chtěl víc. Po čertech víc.

Znovu jsem usnul. Vstal jsem, až když někde v dálce odbila věž osmou. Hlava brněla, jako bych měl kocovinu. Z nevyspaní? Možná.

Vytáhl jsem z batohu tubu s léky, chvíli si ji přehazoval v rukách, a pak ji vrátil zpátky. Neodvažoval jsem se ji zahodit. Zatím. Procházel jsem bezcílně zahradou a snažil se zhluboka dýchat, dokud bolest aspoň trochu neustoupila.

Asi po půlhodině jsem se vrátil do altánu, sbalil si věci a vypadnul.

Do města to bylo blíž než včera, a hlavně to bylo z kopce. Připadal jsem si jako bych celou noc vykládal vagóny. V prvním zakouřeném bufetu jsem si koupil bagetu se sýrem a kofolu. Pomalu jsem poznával město, ve kterém jsem nedobrovolně ztratil tolik času.

Byly už skoro dvě. Nepřišla.

Napadaly mě všelijaké důvody: něco se jí stalo, musela zůstat v práci.. Nebo.. nebo se na mě prostě vykašlala. Ačkoliv jsem si to nechtěl připustit, byla to nejpravděpodobnější možnost. Kolem prošlo několik zamilovaných párů.

Pokud mě odněkud pozoruje a jenom mě zkouší, byl jsem rozhodnutý se na ni vykašlat. Představil jsem si ji, jak se výborně baví. Mohl jsem zajít do vily, zazvonit a slušně se na ni zeptat. Možná by mi mohla otevřít a říct mi sama do očí, že je konec. "Nic od toho nečekej," vzpomněl jsem si na její slova. Mohl jsem ji nechat vzkaz, nebo si říct o její číslo.. je spousta způsobů jak se připomenout - nebo nucuovat.

V blázinci jsem si úplně odvykl na mobil. Navštívil jsem místní kadeřnictví - ne že bych měl tak dlouhé vlasy, ale potřeboval jsem ze sebe smýt zbytky pomyslný pachutě blázince. Narušit tamní univerzální sestřih.

Ujal se mě kluk, řekl bych čerstvě po vyučení. Párkrát se o mě zvláště otřel - doufal jsem, že omylem. Zaplatil jsem a čekal, kdy si řekne o telefonní číslo. Neřekl.

Telefony prodávali v zapadlém krámku v rohu náměstí. Reklamu měli přes celý štít. Zpoza stojanu na mě vykukla prodavačka. Urovnávala zrovna nějaká strakatá pouzdra. byla v obchodě jediná.

"Chvilku vydržte, prosím," mile se usmála.

Občas se podívala, a nejspíš se mě snažila někam zařadit.

Měl jsem čas si ji prohlídnout. Nevypadala zle. Brigit - ta mrcha - vypadala líp, ale tahle by taky stála za hřích.

"Říkal jste něco," zeptala se a jak se napřímila, shodila několik pouzder. Sehnula se, a já si všiml, že pod sukní nic nemá. Ucítl jsem příjemně dráždivý parfém. Provinile se usmála, otřela si ruce do mikiny.

"Dodělám to potom. Co byste potřeboval?"

Objasnil jsem jí svoje potřeby. Vyznala se. Na holku dobrý. Během pár minut jsem byl v síti. Ještě chvíli jsme se bavili, o běžných věcech. Občas cudně sklopila oči, a nechala tak vyniknout dlouhým řasám. Příjemně se mi s ní povídalo. Ani jsem si neuvědomoval, že se snaží udržet konverzaci.

"Hele, jak to že jsem vás tu ještě neviděla?"

"A- měla byste?"

"Bych si vás všimla."

Na takový kecy jsme balili holky na střední. Asi jsem byl dlouho pryč. Začínal jsem jí mít dost, ale nechtěl jsem vypadat jako buran.

"Za hodinu tady končím - kdybyste se chtěl třeba projít.."

Musel jsem přiznat, že mě dostala.

"Nakonec," na okamžik jsem zaváhal, "proč ne. Dneska už mám stejně prázdnou díář." Napadlo mě zmínit se proč, ale v duchu jsem si dal včas facku.

Pomyšlení, že by z toho nakonec mohlo něco být, mě při vzpomínce na Brigit nijak netěšilo. Nepotřeboval jsem se jí mstít, ale nechtěl jsem ji ani potkat.

Lavičky na náměstí okupovali krmiči holubů. Asi poslední město v Evropě, kde za to není pokuta, napadlo mě.

Prodavačka byla přesná. Usmála se a hned začala:

"Ahoj, nečekáte dlouho? Hele, můžem si tykat?"

Holka přibrzdí. Tohle tempo je vražedný. Připomíná to hodinový hotel.

"Proč ne, když ti to udělá radost," pokusil jsem se o nenucený úsměv.

Navrhla, že zajdem na kafe - konečně rozumná myšlenka - a pak se uvidí. Uvidí? Uvidí co? Mluvila téměř bez přestání. O sobě, o kamarádkách, o protivným zákazníkovi, který přišel těsně před zavíračkou. Občas vypustila dvojsmyslnou narážku - ale nebylo to nic osobního. Pochopil jsem, že tak normálně mluví.

U kafe jsme mlčeli, prohlíželi jsme si nenápadně jeden druhého. V přítmí jí to slušelo víc. První pusa byla nesmělá. Po chvíli druhá, delší. Po třetí jsme zaplatili a vydali se přes park do jejího bytu. Drželi jsme se za ruce, a já si přál, aby nás takhle viděla Brigit.

Byt byl maličký a působil příjemně. První zastávka byla na koberci v předsíni. Muselo to vypadat, jako když spolu šelmy zápasí o život. Ušetřím vás detailů.

Pokračování v obýváku bylo delší, to už se dalo nazvat milováním. Dějala to jako by to dlouho neměla - a já - radši nemluvit. Občas mi přišla na mysl Brigit. Dokonce mi připadalo, že si jsou holky v něčem podobné – ale spíš jsem si to přibarvoval po svém.

Nevím, v kolik jsme usnuli, ale pamatuju si, že mě vzbudil nějaký blbej sen. Seděla vedle mě a svítila. Když zjistila, že jsem se probudil, odložila knížku, přivinula se ke mně, a zavrnila: "Ještě.."

"Ale naposled, jsem utahanej jako kůň," zašeptal jsem a pohladil její žhavé tělo.

Pak jsme jen tak leželi a příjemně unavení si posílali pusy přes stropní zrcadlo.

"Viděla jsem tě s Brigitou," řekla najednou.

Opřel jsem se o loket a nechápavě se na ni podíval.

"Ty.." na vteřinu jsem zaváhal, jestli se mám přiznat ".ji znáš?"

"Zná ji tu víc lidí. I tu jejich povedenou rodinku."

Všimla si mého údivu a rychle dodala:

"Teda, není to žádná šlapka."

Další zkoumavý pohled.

"Má spíš pověst frigidky. Ale pár jedinců díky ní skončilo na kopečku," ukázala někam za sebe.

"Myslíš v blázinci?!"

"Jo, v blázinci. Jednoduše jim hrábne."

Snažil jsem si vybavit, jestli mi připadala divná. Divně nebezpečná. Asi ne. Spíš jako polární stanice. Studená a nedostupná. Promítl jsem si pár situací.

"Myslím, že mi nic nehrozí. Mám průpravu," odpověděl jsem.

Překvapený pohled. Dal by se zarámovat.

"Počkej, to jako znamená.."

"..že už jsem tam byl."

Zamyslela se.

"Klidně ti tam mohla pomoci! Ani o tom nemusíš vědět."

Tvářila se naštvaně.

"Mohl jsi mi to říct."

Najednou se objevil zase ten nepříjemný pocit. Měl jsem chuť ji uškrtnout. Udělat něco, aby přestala s tím pitomým výslechem. Vyspali jsme se spolu. Fajn. Bylo to dobré. Ale nemá právo mě za to mučit výslechem. Jestli lidi vyzařují nějaký negativní vibrace, tak já je právě pociťoval. Jako nestvůrné drápy zaryté hluboko do zad. Bylo to stále silnější. Ještě pořád jsem se snažil to potlačit. Snažil jsem se najít jinou možnost jak jí říct, aby mě nechala. Mysl jsem měl dutou jako po láhvi pravého absintu. Absintu!

"Nemáš tu něco k pití?" dostal jsem ze sebe. Z dálky se mi ozvěnou vracel můj vlastní nepříjemný hlas. Teprve pak jsem si uvědomoval, co jsem řekl. Neměl bych pít. Věděl jsem to, ale už bylo pozdě. Dokonce to vypadalo, že ten nápad přivítala.

Pozvolna z ní sjela tenká příkrývka a kopírovala nahé tělo. Připadal jsem si bůhvíproč jako malíř. Ten obraz mi zůstal před očima i ve chvíli, kdy se vrátila s lahví skotské.

Olízla hrdlo, dívala se mi do očí a pak mi ji podala.

Napil jsem se, váhavě jsem jí láhev podával, ale pak jsem si to rozmyslel a pořádně si loknul. Muselo to vypadat, jako že mám žízeň, ale bylo mi to fuk. Příznaky začaly ustupovat. Napila se, a já cítil, že se zklidnila. Objal jsem ji, byla za to vděčná.

"Už jsem si začala připadat jako děvka," zašeptala, a zavrtala mi nos do vlasů.

Usínali jsme jako dávní milenci. Bylo příjemné nebýt sám. Uvidíme se ještě někdy? Ta otázka mě na okamžik probrala: co na tom záleží. Možná se potkáme na ulici, pozdravíme. Trapné úsměvy, možná jednomu z nás proběhne blesková vzpomínka na jednu bláznivou bezvýznamnou noc. Dost možná se proto ani nepozdravíme.

Ráno mě probudilo světlo. Zamžoural jsem. Byla už oblečená, když roztahovala závěsy. Pak se na mě otočila. Snažil jsem se prsty učesat vlasy.

"Klíče hod' do schránky, já musím běžet!"

Nechtěl jsem si připustit, že má tuhle větu nacvičenou. Nechtěl jsem být jejím dalším zářezem. Jestli byla doopravdy děvka, jednoduše jsem jí to nevěřil. Přesto nepadlo žádný 'zavoláme si' nebo 'napíšeš mi?' Prostě jenom jedna noc. Jedna pitomá noc.

Nechci abyste si mysleli, že jsem se cítil zneužitej. Prostě mě jen štválo to, že každé s každým. Ráno s tebou, večer s manželem. Nikomu to neubližuje, a všichni se tváří jak jsou šťastný. Hadi požírající vlastní ocas.

Ohlédl jsem se a napadlo mě, jestli se do toho baráku ještě někdy vrátím. Ranní probuzení bylo chladný. Mám čekat pokračování? Blbost!.

Naproti přes silnici bylo celkem upravené minisídliště. Čtyři čtyřpatrové baráky postavené tak, že tvořily téměř uzavřený nádvoří, mezi tím pár stromů. Nejspíš je sázeli hned, jak ty domy dostavěli, napadlo mě. Třicet - pětatřicet let? Uprostřed bylo pískoviště, u něj dvě prolejšačky, jedna houpačka, polámanej kolotoč. Na jeho torzu seděly dvě maminky.

Lavičky tu byly dvě. Sedl jsem si na tu, která ještě měla opěradlo. Smetl jsem do trávy pošlapaný zbytek včerejších novin, zaklonil hlavu, a zhluboka se nadechl. V hlavě mi doznívaly noční události. Měl jsem pocit, že se strašně potím. Otřel jsem si čelo. Bylo suché. Bolest hlavy zmizela.

Všiml jsem si, že si mě ta mladá maminka v modrém nedůvěřivě prohlížela. Ještě chvíli, a pak vykřikne: "Holky, úchyl!" a jedna z nich sáhne rychle po mobilu a zavolá policajty.

Jedno z dětí, dosud si klidně hrající na pískovišti, vykřiklo bolestí. Bez rozmýšlení k němu přiskočila.

Rozběhl jsem se a mezi stromy jsem je ztratil z dohledu. Pořád jsem slyšel křik toho malého kluka. Pak bylo ticho, jen vzdálený šum města. Právě teď maminka v modrém zaregistrovala, že jsem zmizel. Sedl jsem si na zalomenou břízku, zalovil v kapse, abych si zapálil. Nahmatal jsem mobil, a bezmyšlenkovitě ho vytáhl.

K čemu jsou tyhle vymoženosti? Všichni napojení k síti, kdykoliv každému na dosah a k dispozici. Orwellovo proroctví se začíná naplňovat. Lidé s klapkami na očích se dobrovolně podvolují nenápadnému diktátu - modlí se k elektronickému Bohu.

Měl jsem chuť mobilem mrsknout o kámen. I když - možná je lepší modlit se k něčemu hmatatelnému, než k nějakému vymyšlenému Bohu. Dívat se na kraviny v televizi, a bát se při představě že jsme na místě herce, který je v pěkném průšvihy - do okamžiku, než naskočí reklama, a my se doběhneme vyčurát. Lidi mají v sobě strach, ale snaží se ho celý život bagatelizovat. Budí se zpacení strachy, dotknou se postele, ujistí se, že to byl jen sen. Ale co když je sen skutečnější než bdělý stav? Kdo o tom rozhoduje, kdo stanoví, co je normální? Géniové bývají často považováni za blázny. Proč? Protože umí zároveň snít i bdít?

Citlivější jedinci se musí pravidelně opíjet, aby potlačili podvědomý strach z čehokoliv, co by se jen náznakem mohlo snažit nabourat zažitě hodnoty. Co kdyby se všechny hmatatelné věci během okamžiku proměnily ve shluk atomů, kterými podle vědců ve skutečnosti jsou? Stačil by nepatrný posun v lidském vnímání, a celý svět by se najednou rozsypal jako čajové lístečky. Co je to za blahodárnou sílu, která činí naše vnímání nedokonalým do té míry, abychom neviděli atomy?

Někdo namítne, že jsme se tak už narodili. Ale co když existují jedinci, kteří tu pozměněnou realitu vidí - a přece se nevrhnou v záchvatu šílenství ze skály - která ve skutečnosti ani skálou není. Ale není ani představou - je skutečností vytvářenou neustálým pohybem - tím rychlejším, čím se nám předmět jeví tvrdším. Pokud bychom šli v úvahách do hloubky, je vyloučeno, aby někdo už v minulosti nepřišel na to, jak tuhle hru atomů využít. Změnit vlastnosti hmoty tak, aby převrátil svět vzhůru nohama. Jedinci, kteří odhalili atomovou energii v dobách, kdy lidstvo ještě psalo husím brkem, a možná ještě dřív.

V hrůze se rodí a v hrůze umírají. Tuší něco nepředstavitelného, něco, co jim dovolilo na pár let existovat, ale co by je mohlo během okamžiku zničit. Není to bůh. Ten strach je v nich, mají ho v propasti svého já, kam se bojí pohlédnout, aby je to nezabilo. Ten strach je geneticky daný. Proč "něco" dalo moudrost do člověka, a ne třeba do kamenů?

Kus černého plastu v ruce studí, bliká. Návykově, jako hrací automat. TELEFONNÍ SEZNAM. Prázdný. Co bych tam dával? Staří známí - nejsou. Přátelít se s bláznem znamená společensky se znemožnit. Někdo má v seznamu holky, staré lásky, i ty nové, žhavé. Někdo ta má místo jména prostě: "Na píchání." Tak nějak bych mohl pojmenovat i moji poslední zkušenost - nebudeme si nalhávat, že to bylo o lásce! To mi připomnělo, že by se hodilo číslo na Brigit. Víím, že mě budete mít za blázna - ale nemohl jsem ji dostat z hlavy. Prostě jsem se zamiloval - a mozek v takový chvíli odmítá normálně uvažovat. Chtěl jsem ji potkat - dokonce bych byl ochoten vyzkoušet i voodoo, i když na takový pitominy nevěřím.

Bezmyšlenkovitě jsem si pohrával s mobilem, naťukával náhodně čísla, a byl v pokušení na ně zkusit zavolat - četl jsem, kolik lidí se takhle seznámilo.

Napadlo mě, čím bych dokázal holku zaujmout. Lidé znají autoritu učitele, jsou rádi, že ze školy dávno vypadli. Připadal jsem si jako nevýrazný herec, který dostal roli z milosti.

"Normální život je větší blázelec než myslíte.. Ještě rád se k nám vrátíte" - můj doktor.

Člověk se může dostat do blázince z čehokoliv. Nemyslím, že by to bylo podstatné. Nejhorší není zajetí zdí, ale strach z uvěznění vlastní duše.

Nedařilo se mi ji dostat z hlavy. Neodbytná jako utkvělá myšlenka. Možná i uražený ego. Co si o sobě myslí?! Na co může být pyšná? Na svoji hrdost? Vypadá dobře, ale taky není bez chyby. Ty jizvičky na tváři...

Zarazil jsem se. Poprvé jsem to vyslovil, a přitom když jsem byl s ní, nevnímám jsem to. Jako králík zhyponotizovaný hadem! V jednom okamžiku mě napadlo se jí na to zeptat - ale vzápětí tu otázku přebilo tisíc dalších dojmů. Brigit byla jako vichřice v duši. Ta moje se pomalu roztáčela, a ona tam vrazila plnou parou vzad! Peklo přitahuje mnohem víc než nebe. Zvědavost, nebo přirozenost? Možná obojí.

Církev se snaží prosadit imaginární svět, aby ovládla ten skutečný. A pořád se najde dost takových - jako Brigit - kteří to úspěšně bojkotují. Byl jsem na její straně, ale vypadalo to, že jí nestačím. Zatím.

Stál jsem opřený zády o polorozpadlou zeď starého domu, bezmyšlenkovitě mačkal klávesnici a sledoval čísla na displeji. Stačilo by stisknout zelené sluchátko a čekat. Život mi připadal jak rozmazaná kaňka bez jistoty, bez myšlenky. Bez cíle. Na internetové seznamce si právě teď vyměňují informace tisíce lidí. Konverzují o pitomostech, jsou mezi nimi supermani i zoufalky. sám za sebe je tam málokdo. I přes písmena si dokážou zlomit srdce - zabít jedním bodnutím něčí naději. Pak se domluví na setkání - zklamané odcházejí většinou ženy, s předsevzetím, že další už nikdy! Proboha, kde vzal ty fotky, vždyť to je úplně někdo jiný. Anebo si řeknou: Není to tak strašný, z nudy se spolu vyspí, s tím, že už dopředu vědí, že žádné příště nebude. Znovu zasedají k blikajícím obrazovkám, a příště se zas a znova stávají další čárkou, namísto toho aby udělali závěrečnou tečku jednou provždy. Ano, někteří - není jich mnoho - ji udělají, tím, že dobrovolně odejdou. Ale těch moc není. Bohudík - nebo bohužel? Záleží - ostatně jako vždy - na tom, z čí strany se na to díváme.

Napadlo mě se porozhlédnout po nějakým rychlým občerstvení. Vzal jsem igelitku, otřel z ní o trávu rosu. Koutkem oka jsem zaznamenal pohyb. Vosa, nebo čmelák? Otočil jsem se. Nic. Zřícenina vypadala zpovzdálí zajímavě. Ohořelé trámy byly propadlé, pod opadanou omítkou odhalené zdi poskládané z malých plochých kamenů. Všechno zarostlé křovím. Rok, dva - za jak dlouho to takhle zpustne? Vtom se za zdí objevila postava. Rozhlédla se, a trvalo vteřinu, než si mě všimla. Cukla sebou, jako by se chtěla vrátit zpátky, ale pak si to rozmyslela, a nenuceně vyšla na cestu. Byli jsme od sebe nějakých sto metrů, a trvalo další vteřinu, možná dvě, než mi došlo - že to je Brigit! Ta mrcha mě sledovala! Nemohla tušit, že na ni myslím. Nebo si toho byla vědomá až moc. Ale nebyla si jistá, že ji budu hledat. Zvlášť po tom, jestli už věděla, kde jsem strávil noc. Než jsem se vzpamatoval, vyběhla k dětskému hřišti.

Neměl jsem chuť si s ní hrát. Ztrácela se mezi stromy, a já tam jen tak stál. Chtěl jsem si s ní sednout a popovídat - možná trochu o budoucnosti. Buď si spolu něco začnem, nebo se už nemusíme vidět. Škoda času. Aby sis, holčičko, hrála na plachou šelmičku, na to už jsem moc starej. A ty, myslím, tohle nemáš zapotřebí.

Lásko, ty nejsi úplně v pořádku.

"Vykašli se na ni!" - jo, tohle přesně by řekla moje máma, kdyby mě viděla.

"Promiň mamí," zašeptal jsem, a rozběhl se.

Jako bych ji přivolal, mihla se přede mnou - byla to ona?

Stála na rohu ulice, která vedla k sídlišti. V předklonu se držela rukama nad kolena. Všimla si mě hned. Viděl jsem ten její úsměv, spíš úšklebek, a na okamžik se zastavil. Chtěl jsem na ni vykřiknout, jestli to má zapotřebí. Než jsem otevřel pusou, otočila se, a rychlým krokem šla. Možná bych ji stačil doběhnout - ale viditelně o to nestála. Potřebovala cítit převahu.

Teď už si mohla být jistá, že ji budu následovat - jako pejsek. Několikrát se ohlédla, aby zkontrolovala vzdálenost. Prošli jsme snad celý město. Došli jsme do ulice, která se prudce zvedala do kopce. Začínala růžovou vilkou s věžičkou. Ucítil jsem slabý závan kouře, jako když se v kamnech pálí asfaltová lepenka. Míjeli jsme výstavní vilky. Kouř nenápadně houstnul.

Zastavil jsem se - a jako bychom byli nějak propojení, okamžitě se ohlédla - a hned zase zpátky a šla dál, jako by chtěla říct, že ví, co dělá.

Kouř se plížil po upravených trávnících, rozvaloval se na hladinách jezírek. Prostě smrděl. Chvílema jsem ji ztrácel, ale i kdyby, začalo mi docházet, kam mě vede. Na konci bude oprejskaný starý dům! Dům, který - v tu chvíli mi to docvaklo - který už tam možná nebude!

Modré světlo majáků protínalo s námahou kouřovou clonu. Najednou bylo všude plno lidí, a pach kouře se mísil s vodní párou, a to celé utvářelo smrad spáleniště - které se přede mnou náhle objevilo. Okamžitě jsem ten dům poznal. Vstup do zahrady teď blokovala hasičská auta. Hledat v tom blázinci Brigit nemělo smysl. Měl jsem čekat, až si mě najde sama - jestli zas nevymyslí novou zábavu. Pořád mi ještě nedocházelo, jakou hru se mnou hraje.

Kolem domu panoval hluk, smrad a zmatek. Stříkačky běžely naplno, proudy vody uvolňovaly chatrné cihly.

Policajt mi z okénka služebního auta ukazoval, ať jdu pryč. Dělal jsem, že mu nerozumím. Rezignovaně mávl rukou a odjel z dosahu úlomků, které začaly dopadat nedaleko.

Slunce s námahou pronikalo hustým kouřem a dostávalo nehezky šedivý nádech.

Vypadalo to jako v hořícím mraveništi. Plno lidí, kteří zdánlivě bez příčiny pobíhali sem a tam. Najít v tom zmatku Brigit bylo nad lidské síly. Nedivil bych se, kdyby mě odněkud pozorovala a bavila se bezradností, kterou jsem se nesnažil nijak skrývat.

Procházel jsem opatrně kolem domu. Střecha byla z poloviny pryč. V horních oknech bylo vidět odlesky plamenů.

Dvojice hasičů rozvínovala hadici. Jeden se narovnal a křičel, ať odtamtud vypadnu. Za autem stál ještě jeden, a s někým se bavil. Trochu jsem to tušil, a přesto jsem přišel blíž a uviděl Brigit. Choučila se v khaki dece, oběma rukama držela kelímeček, a vyplašeně z něj usrkávala. Věděl jsem, že mě sleduje - a tvářila se, jako by ji právě zachránili z hořícího domu. Jejich hlasy zanikaly v rachotu padajících trámů a promočeného zdiva. Jeden pohled stačil, aby bylo jasné, že toho z domu moc nezbyde.

Dorazila další cisterna, a hasič, který se staral o Brigit, odběhl. Mohl jsem k ní normálně přijít a zeptat se, co to má znamenat, ale rozhodl jsem se, že si taky zahraju.

Někdo prohledával spodní patra, a někdo další křičel, ať odtamtud vypadne, než to spadne. Protáhl jsem se vypáčenou brankou a zmizel za prvním křovím v zahradě.

Snažil jsem se zahlédnout někoho z obyvatel domu. Neznal jsem nikoho z nich, ale myslím, že by každý poznal obyvatele domu, který zrovna hoří.

Přes štiplavou kouřovou clonu jsem cestu k altánu našel spíš po paměti. Tedy spíš k tomu co z něj zbylo. Z těch na ulici o něm nejspíš nikdo nevěděl, a tak ho ani nikdo nehasil. Vypadalo to jako obří ohniště, ze kterého trčely zbytky vyřezávaných trámů. Tady jsem především strávil noc. Někdo ho musel zapálit úmyslně - a pokud altán, pak i dům! Keře zmizely, a s nimi i většina stromků.

Dnes jsem mohl být rytířem, který by dokázal Brigit vysvobodit.

Prohledával jsem očima trosky a pátral po něčem, co by se dalo zachránit. Přitom jsem se nemohl zbavit dojmu, že mě sleduje. Nechápal jsem smysl hry, ale přistihl jsem se, že mě to začínalo bavit.

Zdvihl jsem hlavu.

Seděla vzadu u plotu na něčem, co vypadalo - jako hrob.

Byl jsem na tahu.

Došel jsem až k ní, a co nejlaskavějším tónem se zeptal:

"Nestalo se ti nic?"

Podívala se na mě.

"V pohodě," pokusila se o úsměv, ale po tvářích jí stékaly slzy. Matně se leskly v šedém slunci, které dodávalo tomu divadlu nádech věrohodnosti.

Vypadalo to tam jako v mraveništi, nad kterým vzplál šípkový keř. Asi jsem byl v tu chvíli jediný, koho napadlo, že tu nějaký blázen maže stopy po něčem, co mohlo ohrozit jeho pravdu. Ten blázen seděl přede mnou. Vypadala zničeně, a mě ani nenapadlo, že ví, že vím.

Možná v tom domě někdo bydlel - co se s nima stalo?

Jazyk mě svrběl, ale nebyla nejvhodnější chvíle na otázky. A i kdybych se zeptal...bál jsem se odpovědi. Její pohled byl takový - mrazivý, a já se přistihl, že mám najednou strach. Strach z její upřímnosti.

Vzpomněl jsem si na její dvojče. Byla skutečná, nebo někdo koho si Brigit přála mít?! A co teta? Dobrotivá paní - nebo čarodějnice? Altán co lehl popelem.. Pokud ho zapálila, tak proboha proč? Měl jsem pocit, že to tu měla ráda.

Dívala se skrze mě někam k ulici. Kouř se pomalu vytrácel, sem tam se ještě ozývaly povely hasičů, ale jinak ruch kolem domu pomalu utichal. Nesnažila se nijak zakrývat pocity. Vzдор, vztek, pomstu?

"Půjdeme odsud?!" zeptal jsem se.

Seděla nehnutě, strnule. Vypadalo to, že je duchem mimo. Pak mě nečekaně chytila za ruku. Najednou mi připadala zranitelná, maličká, krotká.

Sedl jsem si vedle ní a lehce se přitisknul. Ne protestovala. Kámen nepříjemně studil.

Otočila se ke mně a ve chvíli, kdy se narovnála, jsem v jejím klíně uviděl ohořelou tvář zeleného muže. Plastika zanechávala na šatech tmavé šmouhy. Najednou se rozbřečela. Hladil jsem ji po vlasech. Přestala. Pak mi odtáhla ruku a zašeptala:

"On tady byl!" a znovu se rozbřečela.

Většina hotelů ve městě po revoluci zkrachovala. Jedním z těch, co se držely, byl hotel Bříza, přestože nikdy nepatřil k nejlevnějším. Lí jazykové tvrdili, že je to jen díky návštěvám blázince - protože stál několik stovek metrů pod ním. Místní mu přezdívali Hilton, ale na rozdíl od soukromých privátů nevalné pověsti poskytoval aspoň záruku, že se ráno probudíte a najdete svoje věci tam, kde jste je zanechali večer. To všechno jsem se stačil dozvědět od starších manželů, které jsem oslovil na ulici. Brigit nepromluvila od chvíle, kdy jsme se prodrali davem čumilů. Chouliła se do bundy, kterou jsem přes ni letmo přehodil, a držela se mě za ruku. Třásla se o poznání miň, než když jsme opouštěli zahradu.

"Jo ale připravte se na personál, to je kapitola sama pro sebe. Být šéfem, dávno bych je vyhodil," dodal ještě pán a podíval se na svoji paní, která souhlasně přikyvovala. "Tuhle tam přespali známí z Budějic, a zážitky nám pak líčili celý odpoledne. Máme malý byt," pokrčil rameny.

Přišel mi na mysl reklamní leták na hotel Bříza v návštěvní místnosti blázince. Měl podobu javorovýho listu - březový zřejmě nebyl dost atraktivní. "Perfektní služby, diskrétnost, čistota, lidové ceny." Připomínalo to reklamu na hodinový hotel.

Recepčí jsme prošli před 21. hodinou. Venku bylo ještě světlo, ale recepční a barmanka v jedné osobě vypadala, že má za sebou nejmíň dvě noční. Ospalým hlasem se zeptala, jak dlouho se zdržíme.

"Nejspíš do zítřka," odpověděli jsme jednohlasně, a vzápětí se tomu zasmáli.

Recepční mávla rukou a upustila tužku zpátky do šuplíku. Otočila se k desce s klíči, a pak nám obřadným pohybem podala klíč s číslem 18.

"Máte to na 24 hodin. Zítřka ho sem hodte kolegovi."

Brigit si sedla do křesla. Podíval jsem se na ni. Přikývla.

Pokoj byl skromný, ale čistý. Důchodci nelhali. Dvě postele, povlečení ala vojenský lazaret, na jednom z nočních stolků ve váze vysušená kopretina. Koupelna úsporná až moc. Vypadalo to, že se při sprchování musí člověk postavit na záchodové prkénko.

Jakmile zaklaply dveře, Brigit ožila. Nezačala stěhovat postele do opačných rohů, nevykřikovala žádná pravidla noci a vůbec. Ocenil jsem, že se nechovala jako nějaká hysterická ženská. Hlavou mi vířily otázky, ale nechtěl jsem se ptát, dokud nezačne sama. Nechtěl jsem se na nic ptát, dokud nezačne sama. Zatím mi stačilo, že ji mám u sebe. Nevěřil jsem, že tohle setkání je náhoda, i když se někdo moc snažil, aby to tak vypadalo. Dole jsem měl pocit, že se Brigit s recepční znají. Netvářily se ale kamarádsky, spíš naopak. Najednou jsem byl v roli rytíře ochránce. Nejradši bych ji vysvobodil - z něčeho, co ji spojovalo s tou pitomou vilou. Nikdy by mě nenapadlo, že mě do toho chce taky zatáhnout.

Myslel jsem, že se zapletla do nějaký sekty, kde vám vymejou mozek, a pak už se od nich nemůžete odtrhnout.

Seděla na posteli a dívala se nepřítomně z okna. Bylo vidět, že ji to dostalo. Kdo, nebo co mi ji vehnalo do náruče. Měl bych mu být vděčný, ale připouštím, že jsem se taky trochu bál. Brigit nebyla strašpytel. Pokud měla k tomu místu vztah, dostalo ji to. Styděl jsem se za to, že jsem ji podezříval. Teoreticky to všechno mohla nahrát. Ale nechápal jsem, proč by to dělala. Kvůli mně? Proč by jí mělo záležet na bláznovi? Ukázalo se, že je mnohem rafinovanější, než vypadala.

"Kde jsi byl minulou noc?" zeptala se z ničeho nic.

Šach!

Teď, když jsem ji měl skoro v posteli, se to mělo podělat?! Co může vědět?

Je načase s králem couvat? Mohl jsem se třeba zeptat, proč nepřišla. Snaží se ze mě udělat vola?! Podíval jsem se na ni. Pořád se dívala z toho podělaného okna. Výraz ve tváři nasvědčoval, že to možná nemyslí zle.

V hlavě se mi rozběhl počítač. Z blázince sice ještě pořád zpomalený, ale zlepšovalo se to.

Oheň přišel jak na zavanou. Udělal ze mě rytíře, který zachránil princeznu z náručí... chtělo by se říct draka. Realita tak pohádková nebude. Otázky přibývaly, ale odpovědi nepřicházely. Nevím, proč jsem si vzpomněl na ten ohořelý reliéf. Má ho pořád u sebe? Když jsme seděli na tom kameni, měla přes rameno tašku. Beztak tam měla knížky té spisovatelky. A ta její smrt - dojemný příběh - nebo taky dojemná bouda, jak vzbudit v někom lítost.

Před tou pitomou otázkou jsem se cítil pánem situace. Rytíř našel svého koně. Ona stála za humny. Zničená a bezbranná. Bylo na mě, abych ji zkontroloval jako mustanga, uděl z ní hodnou ženušku, a pohádka by pokračovala až do smrti. Byl jsem pánem situace.

"Na něco jsem se tě ptala!" uslyšel jsem z dálky.

Otočila se na mě. Nešťastná holčička byla pryč! Ten pohled se zavrtával do mozku a svlékal mě donaha. Napadlo mě, že ji vůbec nezajímá, kde jsem byl. Potřebovala mě dostat na kolena.

"Měla bych ti říct něco o sobě," řekla najednou mírně, a znělo to, jako by smetla všechny figurky z šachovnice.

"Nemusíš nic říkat. Jsme jen kamarádi," odpověděl jsem a čekal, že mě opraví. Udělala to překvapivě rychle:

"Myslela jsem, že spolu chodíme," odpověděla a nevinně si prohlížela nehty.

Nenápadně mě pozorovala. Snažil jsem se zachovávat klid, ale její pohled se snažil za každou cenu objevit skulinku, kudy zabodne jehlu. Bylo to zvláštní. Chtěl jsem se na ni vrhnout, obejmout ji a užívat si co nejdéle tu chvíli, ale nějaký smysl uvnitř mi říkal, abych se o to nepokoušel. Rozum byl v prdeli, ale i odtamtud se mě snažil varovat.

Kostlivce ve skříni má asi každéj, komu je víc než dvacet. Brigit jich tam měla snad celou armádu na houpačce. Nevinnost plynule přecházející do útoku, a zase zpátky. Bez trumpet a bez varování.

Musela vědět, jak moc ji chci, ale ona si se mnou hrála. Chce mě koupat ve své minulosti, aby ve mně vzbudila žárlivost? Vyprovokovat; mě k šílenství. Neměl jsem k tomu daleko - byla tak blízko - na dosah!

To všechno jsem věděl. Přesto jsem odpověděl:

"Jasně, to víš, že mě to zajímá."

Pohodila hlavou a usmála se, jako by vyhrála bitvu. Měl jsem poznat, že je to další z nenápadných manipulací, jenže já v té chvíli myslel úplně na jiný věci.

"Tak jo, ale zítra, mám toho nějak dost," zívla, omluvně se na mě podívala a svalila se na postel.

Chlapům se líbí holky, které si dělají všechno podle svého. I když je dohánějí k nepřičetnosti.

Nepřičetnost - to slovo jsem měl spojené s mými stavy. Zlepšilo se to. Léky jsem bral, ale rozhodně ne pravidelně. Na nějakou hladinu v krvi to stačilo. Nepozoroval jsem výrazné výkyvy nálad. Tedy kromě zamilovanosti, kterou jsem prožíval. Zvláštní, že ty pocity byly silnější, když jsem neměl Brigit vedle sebe.

Vyrovňovat její výstupy mě stálo hodně úsilí. Imponovala mi a zároveň ve mě vyvolávala návaly vzteku.

Hotel na ni dojem neudělal. Mohli jsme klidně přespát pod mostem - nebo by tam možná přespala sama. Oheň ale nejspíš přeskočil hranici, kterou dokázala překousnout. Měl jsem ji na dosah. Měla zavřené oči a přerývaně oddychovala. Snad doopravdy spala. Mohl jsem si ji vzít násilím. Beze svědků. Klekl jsem si k její posteli. Cítil jsem její vůni a žhavé tělo. Na sobě toho moc neměla, nedalo

by to žádnou práci. Chystal jsem se jí dotknout. Možná ji jenom pohladím, abych cítil žár a vlhkost její pokožky. Vztáhl jsem ruku, ale než jsem ji nechal poodhrnout triko, otevřela líně oči:

"Na to nemáš, hošíčku."

"Dívám se, máš něco proti tomu?"

"Ne, nic," odpověděla klidně a zavřela oči.

Změna plánu, kterou se vybičovaná mysl zdráhala přijmout. Pomalu jsem se svlékal. Věci jsem ledabyle skládal na malou modrou židličku. Brigit měla červenou. Snažil jsem se vytvářet lehce nepřiměřený hluk a doufal, že bude mít komentář... a pak se posadí, a řekne abych šel blíž, a přestane hrát tu pitomou hru na slušňáky.

Po těle mi stékaly proudy žhavé vody, snažil jsem se to vydržet co nejdéle, přestával jsem vnímat realitu. Doufal jsem, že to se mnou práskne, a skončí tohle dobrovolný trápení. Vrátil jsem se do pokoje a poslouchal její pravidelné oddychování. Teď to nehrála. Pozoroval jsem oknem maličký kousek noční oblohy. Těch pár hvězd co jsem viděl, se objevovalo a zase mizelo, v rozptýlených pouličních světlech. Nemohl jsem usnout. Hodinky ukazovaly půl třetí. Na chodbě bylo ticho. Odněkud shora pronikal do pokoje slabý zvuk televize. Snažil jsem se rozeznávat slova - moc to nešlo - a pak jsem konečně usnul.

Probudilo mě zahřmění. Byla ještě tma. Aniž bych otevřel oči, sledoval jsem jeden blesk za druhým. Kolísající dunění přerušované ostrými ranami. Pokoušel jsem se usnout. Nešlo to. Nedobrovolně jsem otevřel oči. Chvilí mi trvalo než jsem si uvědomil, kde jsem.

U okna stála za odhrnutou záclonou Brigit. Na sobě měla jen průsvitnou košilku. Blesky jeden za druhým vykreslovaly její dokonalý profil.

"Miluju bouřku," zašeptala. Trvalo snad hodinu, než se bouře začala vzdalovat. Po celou dobu stála nehnutě u okna. Sem tam se ještě zablesklo, ale slabé výboje zanikaly v tlumeném pouličním osvětlení pronikajícím do místnosti.

Přisahal bych, že její oči svítily! Jako by v nich zůstal oheň z těch všech blesků, které fascinovaně sledovala, zatímco já jsem sledoval ji. Ještě než jsem si stačil všimnout, že na mě to stínové divadlo zanechalo jisté následky, a než jsem si stačil zakrýt klín, všimla si toho a začala se smát.

Nerad jsem spal oblečený - ačkoliv v blázinci jsme museli - ani s tím, že se vzbudí dřív než já.

"Nemáš se za co stydět," prohodila. "Nemám toho na sobě o moc víc," sklonila hlavu a přejela si dlaněmi po košilce dolů. Polkl jsem na sucho.

I ve slabém osvětlení jsem si všiml, jak si smyslně olízla rty. Mírně pokrčila kolena a přejela si po stehnech.

"Ráda bych ti řekla něco o sobě," řekla a otočila se zpátky k oknu.

Byl jsem zklamáný, ale nemusel se bát, že si toho všimne. Další z her bez návodu a bez pokračování, které bych tam rád viděl.

"Když jsem odjížděla z Benátek, taky byla bouřka," řekla najednou.

"Hezký město, jen kdyby tam nebylo tolik turistů," dodal jsem.

Nepřítomně se dívala z okna.

"Pokoje v podkroví, s výhledem na město. Často jsem seděla na střeše a pozorovala slunce, když ráno vychází z moře. Město ještě spalo."

"Bydlela jsem s Luigim. Nebyl čistokrevný Ital, táta pocházel ze Švédska. Vrátil se tam, když byl Luigimu rok. Máma dělala v malé restauraci na nábřeží u San Marca. Občas jsme tam zašli, ale neměla jsem to tam ráda. Chodili tam divní lidi, mívali dvojsmyslný narážky, ale nic si nedovolili. Pokaždý, když se začali rvát, říkala jsem Luigimu: "Pojď pryč. Prosím." A on na to vždycky svoje bohémské: "Neblbni, přece. Tady je Itálie." Líbil se mi ten jeho klukovskej úsměv.

Spory rovnal kuchař, Alžířan, kterému za to majitel občas nějakou pětku přidal. Ale proč ti to vlastně říkám.."

Sedla si na postel a smutně se na mě podívala. Už to byla zase obyčejná milá holka.

Začínal jsem chladnout. Chtěl jsem ji dostat, ale ne za každou cenu.

"Projezdili jsme celou Itálii. Na Sicílii nás museli evakuovat, zrovna když jsme se koupali v jezerech, Etna se právě probudila. Poznávat Itálii s Italem bylo něco úžasného.."

Luigi se živil jako gondoliér. Nevydělával málo, ale hodně jsme utráceli. Pořád u nás byl někdo na návštěvě, měl hodně přátel. Občas zapomínal chodit domů. Vracel se většinou druhý den. Podezřívala jsem ho, že netráví noci jen s kamarády. Chtěla jsem s ním o tom mluvit, ale místo odpovědí se jen smál."

Přikývl jsem a napadlo mě, čím to je, že začnou mít ženy po určité době ve vztahu přivlastňovací sklony. V Benátkách jsem byl dvakrát. S bejvalkou. Na gondole jsme nepluli, i když se pokaždé sympaták se slaměným kloboučkem ozdobeným pentlí snažil. Když neuspěl, plácnul pádlem do vody. Nebylo to vztekle - jen něco jako 'konec debaty.'

"Rozhodovala jsem se dlouho. V Benátkách se mi líbilo, a Luigi na mě byl milý. Po jednom hezkým milování jsme jen tak leželi. Zapálil si dlouhý cigáro a slastně vyfoukl kouř. Řekla jsem mu, že o těch ženách vím. Nejdřív vybuchl, ale pak mě pohladil po tváři a začalo vysvětlování. Nechtělo se mi to poslouchat. Dál jsme to nerozebírali. Na čas s tím přestal, i když bylo jasný, že to nevydrží věčně. Pokušení je mrcha."

O tom něco vím, pomyslel jsem si.

"Naučila jsem se slušně italsky. Love me, per favore!" mrkla na mě.

Místo toho povídání by ses mi mohla nastěhovat pod peřinu. Začínalo svítat. nechápal jsem, proč mi to všechno povídá. Rozsvítila lampičku a strčila mi před obličej levou ruku, na které měla zlatý prstýnek s miniaturoou červené karnevalové masky. "Památka," dodala. Pokud bych si ho tenkrát pořádně prohlédl, možná by mě to varovalo. Někdo, kdo dokáže nosit šperk s tváří ženy umírající v křečích - takový výraz měla maska - nebude určitě úplně normální.

"Všechno by bylo fajn, kdybysme nelezli na tu věž. Nejvyšší místo v Benátkách, nádherný výhled na město i na moře."

"A je tam pokaždý pořádná fronta," dodal jsem.

"Byli jsme tam několikrát. Pokaždý jsme se tam líbali, a jednou, když tam zrovna nikdo nebyl, jsme se tam pomilovali. Tenkrát tam byli ještě starší manželé."

Zkoumavě jsem se na ni podíval.

"Ale oni tam nebyli, když..." štouchla do mě rukou.

"Pak tam přišel asi dvacetiletý kluk s holkou. Vypadali jako hippie, typický oblečení, on v ruce s nějakou knížkou, nad kterou se dohadovali. Holka mu vytrhla příručku, a ptala se francouzsky, kudy se dostanou k Velkému kanálu. To je ten, co vede přes celý město. Zatímco to Luigi holce vysvětloval, kluk se na mě začal dívat. Byla jsem našťvaná, jak s ní Luigi flirtuje, a tak jsem se na toho kluka zamračila a nějak upřeně zadívala. Začal blednout. Když si toho ta jeho krasotinka všimla, přestala hrát uraženou a pověsila se mu kolem krku. On na mě nepřestával zírat, tak jsem taky nepřestala. Na zoufalej výraz, který se mu objevil v obličejí, jen tak nezapomenu.

Ona se podívala nejdřív na mě, pak na něj a pak na něj něco vykřikla. Nerozuměla jsem jí. Popadla ho za ruku a táhla k východu. Luigi jen nechápavě sledoval. Ten kluk se ode mě nemohl odtrhnout. Holka s ním měla co dělat. Nevím, proč jsem tenkrát neuhnula pohledem. Možná jsem si jen chtěla prohrát."

Zarazila se. Bylo vidět, že je v myšlenkách stále na věži.

"Najednou se ten kluk splašil. Vytrhnul se jí, takže jí zůstala v ruce jen příručka, vyskočil na zábradlí - při tom se na mě pořád díval.

Vykřikl: "Strega!" a ukazoval přitom na mě.

Pak - skočil.

Jak padal, pořád křičel to odporné slovo, a ty dvě slabiky se zařezávaly do hlavy jako tisíce ostrých střepeň.

Holka se podívala nejdřív dolů, a pak na mě. Ve zlomku vteřiny jsem v jejích očích uviděla tuny nenávisti zabalené v zoufalství, jako nějaký feťáckej doutník. Celá se klepala a pořád se na mě dívala, jako by mě chtěla přibít na kříž. Chtěla jsem uhnout pohledem, ale nešlo to. Podívala se znovu dolů, jako by tomu, co se právě stalo, nechtěla uvěřit. Udělala pár kroků, a pak se švihem přehoupla přes zábradlí... Hejno holubů poplašeně vzlétlo z dlažby.

V tu dobu tam s námi bylo asi deset lidí. Nějaká paní omdlela, starší manželé se křížovali, a všichni ukazovali prstem na mě.

Nechápala jsem, co se stalo. Věděla jsem, že mě ti dva nějakým způsobem dráždili. S Luigim už to bylo nahnuté, byla jsem permanentně nabroušená. Měla jsem pocit, že se se mnou ten kluk chce prát, a sám nechápe proč. Měla jsem pocit, že by mě nejradši shodil dolů.

Byla jsem z toho špatná, nebo spíš překvapená. Kdybych se tenkrát netvářila nešťastně, možná by mě lidi tam nahoře ukamenovali. Připadali mi najednou jako posedlí. Někde hluboko uvnitř jsem ale měla pocit vítězství. Tenkrát jsem to pocítila poprvé, a pak to bylo čím dál častější. To už jsem ale byla zpátky v Čechách.

Luigi pustil moji ruku a nechápavě si mě prohlížel a tvářil se, jako bych se změnila ve zlou čarodějnici. Věděla jsem, že jsou Italové pověřiví. Ale on nebyl Ital, a kromě toho jsem si myslela, že mě pořád ještě trochu miluje. Bylo vidět, že se mě bojí. Sestupovali jsme po nekonečných schodech a mlčeli. Přehrávala jsem si tu scénu pořád dokola. Nevěřila jsem, že za to můžu já. Mohly v tom být drogy. Zfetovat se a pak lézt na rozhlednu může snad jen idiot.

Celý to bylo jak ze špatného snu, ze kterého nás dole probudili Carabinieri. Zeptali se na pár otázek, chvíli nás zdržovali, a mohli jsme jít.

Těla byla přikrytá plachtou, a všude kolem krev. Zpod plachty nepatrně vyčnívala ruka toho kluka, a na ní prsten, který vypadal jako bronzový. Dívala jsem se na něj, a cítila, jak se mi zatmívá před očima. Popadla jsem Luigiho za ruku, a skoro jsme odtamtud utíkali.

Trvalo pár dní, než jsme se s Luigim definitivně rozešli. Říkal, že mě má rád, ale že se mě bojí. Podezřívala jsem ho, že si jen hledá důvod, aby se mě zbavil, ale když si na mě začali sousedi ukazovat, a občas jsem zaslechla i to nehezky slovo, pochopila jsem.

Psaly o tom i noviny. Jeden z těch lidí nahoře byl novinář. Pásl se na tom tak dlouho, dokud to byl někdo ochotný číst.

"Holka z Česka uhranula počítačového odborníka!" Díky němu jsem musela znovu k výsledku, policie to musela prověřit. Najednou se město změnilo. Šla jsem po ulici, a lidi se přestávali smát. Kdyby mohli, utopili by mě ve slaný špinavý vodě, nebo rovnou upálili. Ve středověku by to rovnou udělali, na pomstu by jim byla církev dobrá. A ten pisálek líčil celou situaci natolik sugestivně, že ani těm chytřejším nedával prostor pro zdravý rozum."

Objevily se první paprsky slunce, a mě se chtělo šíleně spát. Snažil jsem se poslouchat, ale většina toho šla mimo mě. Dokonce už jsem s ní nechtěl ani spát. Přišlo mi neslušný přetáhnout si peřinu přes hlavu a konečně spát. Nakonec jsem to udělal. Nezdálo se, že by ji to nějak rozhodilo. Jako z velké dálky jsem slyšel, když řekla:

"Jenže on měl pravdu."

Odhrnul jsem peřinu a pokud možno šetrně se zeptal: "Ten novinář?"

"Mluvím vážně. Všimla jsem si, že takový situace přitahuju."

Podíval jsem se do stropu.

"Neboj, nikdo další kvůli mě z věže neskočil. Ale pár chlapů přede mnou stáhlo ocas. Jeden bejvalej se pokusil zabít."

Sedl jsem si na postel.

"No pohádali jsme se, on to nějak neustál, a... Nikdy neměl deprese nebo něco takového." Zarazila se. "Mám v sobě něco, co lidem ubližuje," dodala lítostivě, se sotva zřetelným náznakem radosti. Ale třeba se mi to jen zdálo.

"Chceš snad říct, že ten oheň..."

"...ne, s tím nemám nic společného."

"Už tam hořelo, když jsem přicházela."

"Říkalas o někom, že se vrátil. To - on?"

Zamračila se.

"Už sis vzpomněl, kdes byl minulou noc?"

"Spal jsem pod mostem," snažil jsem se změnit téma.

"Žádný most tu není," odpověděla a bylo vidět, že už myslí na něco úplně jiného.

"Nechápu, proč jsi mi vyprávěla o tý Itálii. Mě to ani moc nezajímá," zívá jsem.

"Já vím, tebe zajímá, jak se mi dostat do kalhotek, že jo!"

"A víš, že už ani moc ne," odpověděl jsem a nahnul si peřinu na hlavu.

Pravda byla, že jsem jí přisuzoval velkou představivost. Je smutný, když někdo umře, ale takové věci se běžně stávají. Někdy je člověk v blbou hodinu na blbém místě, a prostě se z něj zrovna stane nedobrovolnej svědek. Chviléma mi lezla silně na nervy - a čarodějnice? To zní ve 21. století docela sexy! To jsem si naivně myslel, ale následující měsíce ukázaly, že i kdyby Brigit za tu věžní nehodu mohla, nebylo by to to nejhorší, čeho byla schopná.

V hotelu se věčně spát nedalo. Tak nějak jsem předpokládal, že Brigit - jako místní - sežene přijatelnější ubytování. Z nějakého důvodu se mnou chtěla sdílet obydlí. Zvykal jsem si i na její manýry, oddělené postele, nepravděpodobné historky, i stavy lítostivosti.

Znalost místních poměrů zafungovala skvěle, a my se stěhovali ke kamarádce Kamče do domku u nádraží. Zatím nebylo k mání nic lepšího, a tak jsme se postupně smiřovali s tím, že nebudem potřebovat hodiny, protože každou hodinu jel vlak. Bylo to lepší než pod mostem. Kamča tam bydlela s rodiči, kteří neprojevovali žádné nadšení z toho, že budou sdílet svoje poctivě postavené 5+1 s někým dalším. Byli nejdřív proti, ale její otec z nějakého důvodu změnil názor potom, co jsme se jim byli představili.

Podkroví, které jsme dostali přiděleno, nebylo nikdy dokončené. Pokoj sice obložený dřevem, ale bez zateplení. Záchod v přízemí, stejně jako sprcha. V noci vedro že se nedalo spát. Namísto topení koukaly ze zdi trubky od ústředního topení. Jako by nám chtěl pan domácí dopředu naznačit, že do zimy máme vypadnout.

Dole byl volný pokoj se vším komfortem, pro návštěvy. My z nějakého důvodu museli spát na půdě.

Šimonovi byli docela normální rodinka. Díky příbuzným v NSR se neměli špatně ani dřív, ani teď. Otcí, který převzal úlohu hlavy rodiny poté, co matka onemocněla, Kamila zásadně neodporovala. Ve třiatřiceti už sice nebyla tátův mazlíček - za to stačila být postupně mazlíčkem několika jiných pánů - a tatínek nevěděl zdaleka o všech. Byl to svým způsobem sympaták. Někdy bych skoro čekal, že nám namaže kliku zubní pastou. Zčásti to možná bylo tím, že se mu žena předčasně změnila ve starou paní.

První podvečerní kafe v altánu Šimona překvapivě rozpovíдалo. Zajímalo ho, čím se zabýváme, a taky kdy se budem brát. Neuteklo mu, jak po mě Kamča šilhala. Brigit dělala, že to nevidí, ale asi ji to trochu štvalo - protože ty pohledy bych vám nepřál vidět. Paní Šimonová seděla v křesle, kolena

nohy zabalené do deky. Pozorně poslouchala. Její mladistvé oči zvláště kontrastovaly s nemocným tělem.

Šimon byl ve svém živlu, vyprávěl historky, pořád se na něco ptal.

"Kamča za chvíli nastěhuje k nějakému pánovi, a my bysme tu byli sami. Ona se sice zase za chvíli vrátí, vidí!" mrknul na ni a ona se uraženě otočila, "ale co kdyby jí to konečně vyšlo," pohlídl ji po vlasech, ale ona pořád hrála uraženou.

Z rozhovoru bylo jasné, že už jim zas tak moc nevadíme. O pokoji v přízemí ale nepadlo ani slovo. Teď už nemuseli kupovat zajíce v pytli.

Šimon se trochu styděl za nemoc své manželky, ale nedělal z ní chudáčka a staral se, a ona to dokázala ocenit laskavým pohledem moudré ženy. Ve dnech, kdy nemoc ustupovala, vstala, a starala se o domácnost jako dřív. Sedávala s námi venku a zářila.

Nikomu nebylo divný, že jsme se k sobě s Brigit chovali jako sourozenci. Šimonovi to aspoň nebránilo, aby nevynechal jedinou příležitost kdy se jí mohl dotknout. Brigit to brala s nadhledem, a pokaždé, když jsme byli sami, a náhodou si všimla mého vzrušení, jízlivě se usmála. Mrcha!

Odcházela do práce brzy ráno. Já se jen tak poflakoval po městě, a naivně doufal, že mě potká nějaká práce. Nezdržoval jsem se doma, ani když přšelo. Kamčina matka ve chvílích kdy jí bylo zle, vyhledávala společnost. Vyprávěla pořád dokola stejné historky. Několikrát se zeptala, jak to s jejich dcerou myslím, a jestli si jí chci vzít. Brigit považovala za moji sestru, a divila se, proč nespím v pokoji s Kamčou. Zpočátku jsem se jí to snažil vysvětlovat. Zbytečně. Kamča sice nebyla můj typ, ale sympatická byla, a hlavně - byla přístupnější než Brigit! Mokrát jsem si pokládal otázku, jestli nejsem blázen, když pořád doufám, že se Brigit změní. Asi proto, že jsem měl pocit, že ji něco šířá, a kvůli tomu se brání všem citovým projevům.

Zatím jsem se musel spokojit s Kamčou. Čekal jsem na příležitost jako kocour. Jenže, i když jsme zůstali v domě sami, nenašel jsem odvalu. Tím spíš, že měla ve zvyku se vším se svěřovat Brigit. Občas to vypadalo, jako by spolu soupeřily. Mohl jsem se jen dohadovat, jestli to byly následky boje o nějakého dávného přítele ze střední. Při nějakém dýchánku se Kamča Brigit svěřila, že se jí líbím. Tím mi moc nepomohla. Od té doby se stala Brigit mistryní ve svádění. Byl jsem přesvědčený, že mě taky chce. Pokud vím, nebyla v žádné sektě, která by jí to zakazovala, a jediným důvodem který jsem znal, byly její utkvělé představy o destruktivním vlivu na jisté lidi. Kdybych věřil na čarodějnice, jako ona, možná už jsme spolu dávno spali.

Kamila mě začala otevřeně svádět. Vcházela bez zaklepání, a pořád měla o čem mluvit, dokud jsme nepadali na hubu. Dělal to jen před Brigit - když jsme byli v baráku sami, kromě nářeků si nic nedovolila. Vypadalo to, že nás nevystřnadí mráz, ale ona. Když poznala, že přestřelila, začala se litovat.

Nakonec nás s Brigit sblížila - tím jak nám šíleně lezla na nervy. Díky ní jsme spolu začali spát. Ale ideální to zdaleka nebylo. Po každém milování brečela. Otočila se, a po tvářích jí tiše stékaly slzy. Objal jsem ji, ale ona se odtáhla: "Bojím se, že se zase něco stane. Cítím to!" šeptala, když jsem ji hladil.

Večer jsme seděli na zahradě a popíjeli Veltlínské.

"Vyprávěj mi o blázinci," řekla jednou večer, když jsme popíjeli Veltlín a dívali se do plamenů. Oči jí zvláště svítily. Připomínala upírku, která dohnala svoji oběť na místo, odkud nemůže utéct. Já jsem se jako oběť necítil, a neměl jsem chuť rozmazávat tenhle úsek mého života.

"Není na tom nic zajímavého," snažil jsem se ukončit téma. Dívala se na mě a čekala.

"Byli tam celkem pohodový lidi, ale taky Napoleoni, kosmonauti, prezidenti, myslivci. Některý pořád dokola volali maminku, chcíplou kozu, nebo bílýho koně. Bylo jim jedno, jestli je někdo poslouchá. A už vůbec je nezajímalo, že se ty kecy nedají vydržet. Dívali se nepřítomně před sebe, jako by spali, jenže je nic nedokázalo probudit. Jediným řešením bylo je zase uspat. Tak to taky doktoři dělali. Aby se z toho sami nezbláznili.

Občas se naštěstí objevil někdo normálnější. Třeba Pelikán, zvláštní chlap." Nepatrně sebou trhla. Přestala rozpustit malovat vínem po stole a nervózně si přejela ukazovákem horní ret.

"Je ti zima?"

Zavrtěla hlavou.

"A ten..Pelikán, jaký byl?"

"Bylo mu kolem padesátky, hubenej, strhanej, knír, kulatý brejličky. Vypadal jako venkovský učitel. Většinou byl normální, ale někdy se choval jako blázen. Pobíhal třeba v pyžamových kalhotách po oddělení, narazil do vozíku uklízečky, shodil několik hrnků. Sestra se ho snažila uklidnit, ale odstrčil ji, až upadla.

Přitom křičel: "Musíme ji vysvobodit! Chtějí ji pohřbít zaživa." Tam..tam, ukazoval před sebe, když ho zřízenci chytli každý z jedné strany.

Pak najednou zhasnul.

"Už je to v pořádku, pánové."

Pustili ho.

Postavil se k oknu a díval se nepřítomně skrze mříže. Vyděšený výraz se změnil na rezignovaný.

"Je pozdě," zašeptal.

Brigit poslouchala a nehtem seškrabávala neviditelnou skvrnu.

"Ale jinak byl docela normální, snad až na ty incidenty s farářem," snažil jsem se odlehčit téma, které bych nejradši smetl ze stolu.

"Proč zrovna s farářem?" zeptala se, a já v tom z nějakýho důvodu cítil podtón učitelky, která zná odpověď dopředu.

"Neshodli se při debatách o historii. Středověk a tak. Byla to pohodová debata. Pelikán se z ničeho nic zvednul, převrátil stůl, jízlivě se usmál na ležícího faráře, a odkráčel se zdviženou hlavou. Farář nebyl žádný tintítka, ale pokaždé zblednul a pár dní nevyšel z pokoje. Nikdy se to nestalo, pokud s nima u stolu někdo seděl."

"Pelikán..Pelikán..Pelikán.. Proč mu tak říkáš? Neměl křestní jméno?"

"Asi jo, ale já ho neznám. Doktoři mu někdy říkali "pták," zvlášť když měl své dny. Nedařilo se jim ho, jak říkali, "stabilizovat." Prý proto, že nenašli žádnou příčinu těch záchvatů zuřivosti. Po koňských dávkách sedativ vyváděl ještě víc. Říkali, že takhle reagují zvířata. Někoho napadlo vyzkoušet na něm veterinární léky - bavili se o tom při vizitě. S ním to ani nehnulo.

"Zvířata," řekla pohrdlivě.

"Proč myslíš?" podíval jsem se na ni.

"Tobě připadá normální, aby lidi léčili jako zvířata?"

"Slovo 'normální' v blázinci neexistuje," pousmál jsem se. "Na nenormální lidi se využívají nenormální metody. Čím větší kopanec tělo dostane, tím je větší šance že ho to nakopne zpátky do normálu. Taková homeopatie naruby. Koňské dávky léků, elektrošokky. Je to velký svinstvo, ale díky něčemu takovému tady teď spolu sedíme. Zajímá tě to?"

Přikývla. Neustále mě překvapovala. Hltala každý slovo, a já byl zase na koni. Moje sebevědomí už to potřebovalo.

Kamila přestala otravovat - nejspíš v tom byl nový objev - a tak se ochota Brigit se mnou spát, kdykoliv mohla změnit v nechotu. Zvlášť když mi občas dala najevo, že ji to ani moc nebaví. Pokud holku přestanete zajímat, přestane s vámi spát, vzpomněl jsem si na citát z nějaký odborný knížky.

Čím déle jsem mluvil, tím víc jsem se utvrzoval, že Brigit opravdu nebude úplně normální. Pokud tím něco sledovala, tak mi to zatím unikalo.

"Řekni mi ještě něco o Pelikánovi," položila mi ruku na koleno.

"Nevím už nic zajímavého. Občas se choval jako posedlej. Někdy mluvil, jako by se v něm sešlo víc lidí najednou. Dokonce spolu diskutovali. Překřikovali se, někdy se hádali... Každý svým hlasem, to bylo zajímavé. Oslovovali se 'docente' a 'profesore,' a když se zrovna docenti chytli, jejich slovník se změnil tak, že by se za něj nemusela stydět ani uklízečka který právě sebrali prémie.

Usmála se. "Takže pohádkový to určitě nebylo, vid'!"

"Něco takového normálně člověk nedokáže. Doktoři by se ho rádi zbavili, protože jim docházely nápady i nástroje."

"Ješitnost je hrozná věc," dodala. "A proč ho teda nepustili, když nikomu neškodil?"

Zase ten nejasný pocit že mě zkouší.

"Jeho další diagnózou bylo šílenství. Když ho to popadlo, řádil jako tornádo."

Všiml jsem si, že se znovu zachvěla.

"Jako by se v něm usadil čert. Najednou měl obrovskou sílu, každé mu musel jít z cesty. Zřízení měli co dělat. Když jsem ho přitom viděl, a ty jeho rozšířené zorničky, byl jsem ochotný věřit, že v tomhle stavu dokáže šplhat po stěnách.

Všiml jsem si, že Brigit má v očích zase ty plamínky. Nevím, jestli ji tak rozpálila zmínka o posedlosti, nebo za to mohl kouř z dohořívajícího ohně. Dívala se na mě, ale nevnímala.

"Ještě jsi mi nevysvětlil, proč nesnášel faráře."

"No...jak to říct...někdy se choval, jako by byl v minulém životě čarodějnice."

Nechápavě se na mě podívala.

"Prostě seděl na zemi, hlavu si zakrýval rukama jako by se bál, a útržkovitě vykřikoval, jako by ho právě mučili nebo stál před církevním soudem. Představoval jsem si perverzní mnichy za dlouhým stolem, jak souhlasně pokývují hlavou ve chvíli, kdy kat nutí mladou nahou 'čarodějnici' k přiznání. Vypadalo to, jako by tou čarodějnici byl on. Dokonce bych řekl, že se jeho obličej zjemnil. Vykřikoval, že je nevinný, prosil, potom se hrdě postavil, a za pár okamžiků se mu podlomily nohy a omdlel. Opakovalo se to tak jednou za měsíc.

Ale když už o něm mluvíme, ještě jsem neřekl to hlavní." Podíval jsem se na Brigit:

"On odtamtud utekl!"

Čekal jsem, že ji to ohromí, nebo vyděsí, a zahrne mě spoustou otázek. Nic z toho neudělala.

"Já vím," řekla tiše.

V první chvíli jsem nevěděl, jestli si dělá srandu, nebo mě zase zkouší... Tvářila se vážně. Možná ho ukazovali v televizi, nebo o útěku psali v novinách. Možná mají na náměstí nástěnku s uprchlými pacientama. Možná...

"Pelikán je manžel můj tety," řekla konečně. "Viděla jsem ho ten den, co shořel dům."

"...a altán..." dodal jsem zamyšleně. "Proč jsi mi nic neřekla? Celou dobu ze mě taháš historky, a přitom už dopředu znáš pointu?!"

"Zapálil to on," a bezděčně ukázala pod postel, kde se z igelitky dívala ohořelá tvář zeleného muže.

Začínal jsem se v tom ztrácet. Za normálních okolností by moje povídání bylo maximálně čtením pro oddechovou rubriku. Tohle byla hra, o kterou jsem vůbec nestál.

"Hrob na, kterým jsme seděli v zahradě, byl prázdněj, začala sama od sebe."

"Hrob?!" zeptal jsem se a hlas mi přeskočil

"Byl tam pohřbený původní majitel domu. Teta ho chtěla na radu doktora přemístit, protože ji prý chodil strašit. Nejspíš si to pak rozmyslela.

"Takže v tom hrobě.."

"..nevím kdo tam je. Jediný co vím, že teta žádného pitomého psychologa neposlechla."

Pelikán zblblnul po něčem, co v tom hrobě našel, aspoň tak to teta říkala. S historikama ze středověku začal chvíli předtím, než ho zavřeli do blázince. Teta jako spiritistickéj nadšenec z toho byla nejdřív unešená, jenže když se na ni začal sápat a považovat ji za inkvizitora, uvědomila si, že má dost. Možná by ji uškrtil, kdyby ho Magda nepraštila flaškou.

Začaly vyplouvat věci, které nebyly vůbec příjemný. Měl si dovolovat i na Magdu. Zavíral ji do malýho kamrlíku pod schodama a vyhrožoval, že jestli s ním nepůjde, už odtamtud nevyleze. Našla ji tam teta. Nebo ji objevila za ruku přivázanou k posteli.

Asi chápeš, proč už mu neříkám strejdo. Mezitím zdrhnul balkónem. Tety se trochu bál, dokonce i tehdy, když už bláznil. Začal ji považovat za přísnou bohyni. Bejval to milej chlap," povzdechla si.

"Fajn chlap, kterej vás málem pozabíjel! Kde myslíš, že je teď?"

Neodpověděla.

"Spala jsem s ním," řekla najednou a vydechla. Viditelně se jí ulevilo.

Šachmat! Mužská ješitnost je svině. Chtěl jsem něco říct, ale podařilo se mi ovládnout, a odpověděl jsem:

"Takže spím s holkou, která spala s bláznem?!"

"A pořád s ním spí," usmála se a pohládila mě.

Zvážněla. "Já jsem s ním otěhotněla. Můj tehdejší přítel trval na tom, že si to mám nechat. Zemřelo pár hodin po narození. Bylo to tak dobře, protože vypadalo jako strašidlo. Na tělíčku dlouhý černý chlupy, ve tvářičce rysy starýho chlapa. Jedna sestřička to nevydržela a utekla. Nepřála jsem si nic jinýho, než aby umřelo. Jestli to někomu řekneš, zabiju tě!" Oči jí zasvítily a přísným pohledem se ujistila, že jsem pochopil.

Chtěl jsem prohlásit něco ve smyslu, že je mi to líto.

"Bylo to tak dobře," dodala spíš pro sebe.

Měl jsem pocit, že jsme si to s Brigit vyříkali. O Pelikánovi jsme nemluvili. Pro mě to byl normální blázen, pro Brigit byl zajímavěj. Kdyby mohla, vklouzla by do jednoho z jeho světů a pronásledovala by s ním inkvizitory. Byla nevypočitatelná. Když už to vypadalo, že začínáme konečně normální život, začala balit Šimona.

Na spoustu chlapů působila jako čerstvá mucholapka. Svádění pro ni byla hra, která končila dřív, než stačila začít. Docela dlouho mi trvalo, než jsem si na to zvyknul. Trvalo mi, než jsem ten systém pochopil. Nejdřív jsem myslel, že ji zabiju. Pak mě to ale začalo bavit taky. Nejvíc jsem se těšil na závěrečnou fázi, kdy tokajícího nešťastníka odpálkuje. Naprosto bezcitně a přitom elegantně. Holka z "mobil obchodu" měla v něčem pravdu.

Bylo určitým sebemrškačstvím představovat si sám sebe na jejich místě, prožívat to, co oni - a pak se jako jediný možný vítěz, nastěhovat do uvolněné náruče Brigit. Není to úplně chlapský, ale když někdo dokáže běhat na vodítku jako pejsek, nechá se bičovat nebo něco horšího - tohle mi nepřípadlo ani jako úchylka.

Po každém takovém 'grand finale' se chtěla milovat. Říkala, že na ní ulpěl stín dotyčného jako lepidlo, a sex byl její způsob, jak to ze sebe dostat.

Bavila se dobře, a dávala si záležet, aby to bolelo. Měla v sobě hořkost - jednou mi to řekla v opilosti. Připadalo mi, že se mstí za všechny ženy, a dělá to jinak než masová vražedkyně - po svém - ale myslím, že někdy by udělala líp, kdyby jim dala ránu z milosti.

"Znáš mýho oblíbeného básníka? Škyt - Ať si vyžerou všechnu tu hořkost - škyt - kterou svět zanechal v ženě po vyhnání z ráje. Bůh je štědrý a milý, proto je s ním nuda. Dábel nabízí spousty legrace - škyt - Chápeš? - Škyt."

Schoulila se mi do klína jako malá holka.

Šimon se chytil okamžitě. Manželka na vozičku, jako chlap ještě ujde. Musí snášet, když se mu v koupelně sprchuje dcera, zavolá si o osušku, pak se před televizí prochází nahá a vytřepává si vlasy. Ví dobře, že je to dcera, a přitom trpí jako Prométheus přikovaný ke skále - a ona to ví, a dělá mu to schválně. A on je chlap a potřebuje to!

Šimon nebyl jediný, kdo se chytil. Za dva dny se stavila Kamča. Ledabyle zaklepala. Nakoukla dovnitř, a když už za sebou zavírala dveře, zeptala:

"Můžu dál?"

Neměl jsem na ni náladu, tak jsem jen mávnul rukou. Vyložila si to jako 'ano.' Sedla si na okraj postele a zaklonila hlavu směrem ke mně. Musel jsem uznat, že ví, jak nejlíp vyniknou její přednosti. Otočila se, a úplně nečekaně se na mě vrhla. Za to nám Brigit vyškrábe oči, pomyslel jsem si. Přisála se mi na rty a snažila se mě svléknout. Moc jí to nešlo - zasekla se u pásku kalhot.

Nemusel jsem dělat nic, stačilo se nebránit. Držela mi ruce nad hlavou a snažila se mě líbat na krk - nebýt oblečený, vyhrála by. Pak bysme se spolu vyspali, a chodili vedle sebe jako nic? Na pár desítkách metrů čtverečních, každý den. To by mohlo skončit blbě. Navíc měly obě několik společných vlastností. Těch nejhorších.

Omluvně jsem se jí vysmekl, tak rychle, že se skulila z postele. Klekl jsem si nad ni tak, že se nemohla hnout.

"Tak holka, copak jsi potřebovala. Vzhledla ke mně jako kočka, která se chce mazlit, olízla si rty a zavrňela: "Co myslíš?"

"To vážně nevím," odpověděl jsem a nechal ji vstát. Přejela si rukou zmačkanou sukni a zamračeně odpověděla:

"Naši budou večer grilovat. Byli by rádi, kdybyste přišli."

"Jasně, dík," odpověděl jsem, vystrčil Kamilu za dveře a otočil klíčem.

"Hajzle!" kopla do dveří.

"Běž si za tím svým objevem!" křiknul jsem na ni smířlivě. Slyšel jsem, jak běží ze schodů a pak dole práskly dveře.

Brigit se objevila - jako každý den - po půl třetí.
"Tys ustlal, copak se stalo?" zeptala se místo pozdravu.

"Ahoj miláčku, odpověděl jsem. To oslovení nesnášela. Počítal jsem, že se na chvíli naštvě a já nebudu muset nic vysvětlovat.

Zavřela se do koupelny, pustila sprchu a hlasitě si zpívala. Na rozdíl od většiny ostatních koupelňových zpěvaček se to dalo poslouchat. Když chtěla, dokázala trucovat celý den. Tohle vydalo na slabou půlhodinku.

Objevila se zabalená v osušce a hned spustila:

"Mám pro tebe novinu!"

Skočila do křesla, zastrčila do zásuvky fén a čekala. Zezadu jsem jí opatrně sundal osušku a promnul jí krk. Něžně mě odstrčila.

"V práci shánějí skladníka. Mohl bys."

Naše debaty se v poslední době často točily kolem peněz. Zkoušel jsem vymyslet podnikání, ale všechno už tu bylo. Ze života před blázincem mi ještě pár peněz zbývalo. Bydleli jsme druhým měsícem zadarmo. Bude potřeba občas zatopit, takže bylo otázkou času, kdy s tím Šimonovci přijdou.

Měl jsem o práci jinou představu, ale nechtěl jsem se hádat, navíc na sebe nechala sáhnout. Možná předzvěst slibného večera.

"Máme přijít na grilovačku," řekl jsem a věděl dopředu, že jí to nebude stačit.

"Musíme?"

"Jasně že ne," odpověděl jsem a doufal, že tu trapnou šaškárku smete ze stolu.

Mohli bysme si rozdělat lahvinku, po který se dokážeš tak roztomile odvázat, pomyslel jsem si.

"Půjdem tam," rozhodla. "Náhodou, pan Šimon je sympatickej chlap," dodala, a vychutnávala si můj naštvanej pohled. "Ale co ta práce?"

"Budu o tom přemýšlet," odsekl jsem možná zbytečně ostře. Zatvářila se nešťastně. Občas jsem zapomínal, že ta potvora uchovává někde hluboko křehkou ženskou bytost.

"Tak o tom přemýšlej rychle. Nebo budem muset začít krást. Ještě jeden průšvih v práci a končím."

Navrhl jsem, že se půjdem projít, a koupíme něco večer do placu. Přikývla.

Vzali jsme to přes park. Ve chvíli kdy jsme míjeli místo našeho prvního setkání, jsem se na ni podíval. Tenkrát ji trápila zavražděná spisovatelka. Napadlo mě, že jsem o ní od té doby neslyšel, ačkoliv jsem četl pravidelně noviny, které dával Šimon do krabice pod schody. Nepochyboval jsem, že ví víc než já. Jen o tom nemluvila. Měla nostalgickou náladu.

"Co uděláš, když ti vedoucí když ti prémie sebere?" zeptal jsem se.

"Začaruju ji, ať shoří," odpověděla se smíchem, a oči jí roztomile zasvítily.

Oheň.. oheň.. Od požáru nepadla ani zmínka o tetě nebo o Magdě. Ne že by mě to nějak zvlášť zajímalo, jen mi to nějak zrovna přišlo na mysl.

V marketu jsme koupili láhev laciného vína s hezkou etiketou.

"To jim bude stačit," řekla, když vkládala víno do košíku. Mrkli jsme na sebe. V jejím hlase jsem necítil vedlejší úmysly.

Večer probíhal naprosto předvídatelně. Paní Šimonová přikrytá chlupatou dekou s egyptským vzorem byla milá. Bylo vidět, že je unavená. Kamila přišla později. Mrkla na mě tak aby si toho nikdo nevšiml, dala mamce pusu a tátovi poslala vzdušnou:

"Čau rodino, trochu jsem se zdržela."

Podle skvělé nálady to vypadalo, že strávila odpoledne s někým přístupnějším - a chápavějším! - jak by určitě dodala.

Bez Kamily by to byl hodně ospalý večer. Brigit byla zamyšlená, Šimonová unavená, a Šimon koukal do země, a když náhodou zdvihl oči, jeho pohled skončil na Brigit.

Maso v zeleninové omáčce bylo vynikající. Brigit měla už od odpoledne jednu ze svých zvláštních nálad. Sem tam hodila bleskem po Kamče - chvílemi se opravdu poslouchat nedala.

Kamila odvezla mamku, které začala být zima. Šimon načal další láhev vína. Začínal mít pomalu dost, a vypadalo to, že blbá nálada je pryč. Jeho narážky na Brigit se mi přestávaly líbit. Jí to nijak nevadilo, dokonce to vypadalo, že se baví.

"Tati, nech toho," napomenula ho Kamila.

"Holčičko, neměla bys už jít spát?" odpověděl jí a jazyk se mu začínal plést.

"Tatíku, bylo mi třicet," odpověděla laškovně, ale otec to nějak nepobral.

Vyskočil, ale ztratil rovnováhu a zakopl o židli. Sedl si zpátky a dolil si skleničku. Ve chvíli, kdy jsem si odskočil do křoví, se s tím přestal mazat úplně a rovnou to na Brigit vybalil. Kamila prohlásila, že na tohle nemá a šla spát.

Brigit ho přitom nechala - už taky dost ovíněná. Slíbila, že se na večeri někdy pozvat nechá. Pomalu se mi to přestávalo líbit. Asi nečekal takovou vstřícnost, dodal si kuráž sklenkou na ex, ledabyle ji položil, sklenka se převrátila a kapka červeného se ze skla třpytivě svezla na zahradní stůl. Šimon vyskočil, přitom se stále přidržoval lavičky, postavil se za Brigit a chytl ji za prsa a snažil se ji políbit na krk. Nebránila se. Chtěl jsem ho od ní odtrhnout, ale v poslední chvíli jsem zachytil její pohled, který říkal: Ještě ne!

Konečně si všiml, že tam nejsou sami a vrátil se na svoji židličku. Přitom neobratně sledoval její reakci. Normálně bych se tomu musel smát. Bylo už dost hodin, takže jsme to zabalili.

Ráno, když jsme odcházeli, Šimon normálně pozdravil a jeho pohled se svezl po jejím lehkém oblečení. Nic nového. Bud' si včerejšek nepamatuje, anebo naivně doufá, že bude pokračování - tentokrát beze mě.

Odpoledne k nám vlítla bez zaklepání Kamila. První co ji rozhodilo, byla Brigit:

"Čau, co tady děláš?" obrátila se na ni.
"Já tady bydlím!" odpověděla Brigit nevzrušeně.

Tvářila se zkroušeně, čekal jsem nějakou scénu. Kamila nebyla někdy příliš bystrá a tak občas přestřelila. Brigit byla zase startovací, takže to většinou přešlo v tichou domácnost. Doufal jsem, že co nevidět vypadne. Než mi tohle všechno stačilo prolítnout hlavou, řekla:

"Táta měl nehodu."

Podívali jsme se s Brigit nejdřív na sebe, potom na ni.

"Bude v pořádku," dodala, "spadla na něj traverza. Odnoslo to jen rameno, měl štěstí. Nikdo nechápe, jak se to mohlo stát."

První výstraha, napadlo mě, ale neřekl jsem nic.

Tentokrát nečekala, až ji slušně vyhodíme. Zmizela sama.

"Divný, co?" zeptal jsem se.

"Nemá tolik chlastat," odpověděla Brigit a oči jí svítily zvláštním uspokojením.

Postavila se za mě a promnula mi krk.
"Mám na odpolední něco domluveného s kámoškou. Nevadí?
Zavrtěl jsem hlavou.

V půl páté někdo zvonil. Myslel jsem, že se někdo nemůže dozvonit na Šimonovy - ještě se asi nevrátili z nemocnice. Seběhl jsem dolů. Brigit si nejspíš zapoměla klíče.

Stáli tam dva policajti. V civilu. Představili se. Byli oblečení jak ze starý kriminálky. Blondák - ačátečník, a silně prošedivělý padesátník s vizáží bodrého strejdy. U chodníku stálo auto, otlučená stará plečka, za kterou by se nemusel stydět filmový kaskadér. Velký zvířata to si nebudou, pomyslel jsem si.

"Co to bude, pánové? Nepamatuju si, že bych něco provedl," pokusil jsem se usmát tak, abych je nenaštval.

Pokud se policajti tváří přátelsky, věští to problém, vzpomněl jsem si na slova z nějaký knížky. Budou se snažit navodit kamarádkou atmosféru, budou kecat o holkách a jaký kde točí pivo - hezky vás ukolíbají, a pak nečekaně vykřiknou: Víme, že jste to udělal!

Opíral jsem se rukou o rám dveří a čekal.

"Rádi bychom s vámi mluvili o panu Pelikánovi," řekl konečně blondák a podrbal se na čele.

"Se mnou?!" zeptal jsem se udiveně, a na mysl mi prošly všechny podivnosti, o kterých vyprávěla Brigit. "Byl to můj kolega v blá.. v nemocnici."

Chápavě se na mě dívali a přikyvovali.

"A dál?" zeptal se ten starší.

Ona s ním měla společného mnohem víc, chtělo se mi říct. Zase mě napadlo, že tohle všechno není náhoda. Moje hospitalizace pod vlivem nějakého sajrajtu, který nazývali lékem. Nepotřeboval jsem léčit! S Pelikánem jsem trávil dny a týdny na jednom oddělení. Kdo to někdy zažil, ví, že by se tomu dalo říkat věčnost. Někdy mi připadlo, že to ten chlap na doktory jen hraje. Pak klidně zdrhne, zrovna v den, kdy mě propustí, a v parku se mi postaví do cesty lavička s ubrečenou holkou, která zná Pelikána líp než já!

"Je tu snad ještě někdo, kdo by nám k němu mohl říct něco bližšího?" zeptal se ten mladší.

"A o co přesně jde?" tvářil jsem se pořád nechápavě, Ve skutečnosti se mi ulevilo. Bůhvíproč jsem čekal, že půjdou po Brigit.

"Jak možná víte, utekl před časem z psychiatrické léčebny."

Zatvářil jsem se překvapeně - spíš proto, že s tím přišli až teď, ale oni si moje překvapení vysvětlili po svém:

"O jeho útěku určitě víte, ale kvůli tomu tu nejsme."

"Existuje podezření, že jeho útěk, a nedávný požár.." Udělal pauzu a pozorně mě sledoval, "..však víte, mají souvislost."

"Něco jsem zaslechl, ale myslím si o tom..."

"To se mýlíte, protože dům zcela lehl popelem, a ještě doutnal, když se tam někdo druhý den vrátil, a dal si velkou práci s tím, aby zahladil všechny stopy!" skočil mi do řeči ten mladší.

"A my chceme vědět, co s tím máš společného, chlapečku," nečekaně vykřikl ten starší. Hodný strejda byl pryč.

Buď se spletli, nebo se mě někdo snaží zatáhnout do pitomý hry. Pelikán - nebo ta potvora, se kterou sdílím byt?

"Pana Pelikána jsem viděl naposled v léčebně. Nechápu.."

"Pane, my toho nechápeme. Ale za to nejsme placení. Nás například zajímá, proč jste se pana Pelikána nepokusil kontaktovat...?"

Musel jsem vážně koukat jako tele. Pochopil bych, že se snaží vyšetřit oheň. Ale co s tím mám společného já? Proč nechtějí mluvit s Brigit? Měla ta potvora vůbec něco společného s lidma který tam bydleli - pokud tam vůbec někdo bydlel? Co je pravdy na milované tetě, a nerozlučném dvojčeti.

"Proč bych ho měl kontaktovat?"

"Třeba proto, že měl v domě úkryt," odpověděl ten mladší.

Díval jsem se na ně čím dál nechápavěji. Konečně se ten starší trochu slitoval:

"Pan Pelikán je odborník na staré umění. Žádné laciné cetky. Obzvlášť si oblíbil staré sochy. Ale není to zloděj v pravém smyslu. Vždycky tvrdil, že je obdivovatel umění. Možná doopravdy je, nikdy jsme mu neprokázali, že by se něco pokusil prodat. Vypadalo to, že mu to pokaždé díky naprosto amatérské neopatrnosti nějaká straka odcizí. Jemu nemůžeme nic dokázat, ale objeví se to na aukci v zahraničí."

Policajt mluvil, a mě začínalo docházet, že mě možná někdo do něčeho zatáhl. V hlavě se mi tvořil obří vír, a moje myšlenky byly tou zmítající se lodičkou.

Mám tu straku doma? Nebo ji Pelikán využívá pro svoje obchody a ze sebe dělá okradenýho chudáka?? Jakou roli v tom mám já???

"Pelikán je přece blázen. Je rád když se postará sám o sebe," namítl jsem.

"V blázinci má jasnou diagnózu, ale jakmile se ocitne na svobodě, chová se najednou jako úplně zdravý."

"Jako by mu někdo podal protijed," dodal ten mladší.

"A co když je to obráceně?" namítl jsem a nechtěně se zapojil do debaty. "Co když ho někdo do toho blázince uklidí, a pokaždé když ho potřebuje, ho jako zázrakem vyléčí?"

V tu chvíli mě napadlo, že jsem na tom mohl být podobně. Nemoc odezněla brzy po propuštění - když pomínu abstinenční příznaky z léků, které jsem přestal brát.

"Brigit?!" zašeptal jsem, spíš jsem jen pohyboval rty.

Mladší z policajtů automaticky vytáhl zápisník: "Prosím mluvte zřetelně."

Pokrčil jsem rameny. Byla by něčeho takového schopná? Co když žije dvojí život? Vila na předměstí, jachta v Chorvatsku jachtu?! Spíš ne, má akorát tak na romantický knížky a na jídlo.

Policajti se spolu tiše o něčem radili. Nerozuměl jsem jim, navíc mě napadaly nejnepravděpodobnější teorie.

Nemohl jsem ji podceňovat, ale rozhodně mi nepřipadala natolik geniální, aby se pustila do tak rozsáhlého podniku.

Nemohl..nechtěl jsem ji podezřívát. Ale nemohl jsem to ani úplně vyloučit. Snažil jsem si vybavit podrobnosti v situacích, kdy mi připadala divná. Nic, co by potvrdovalo tuhle ulítlou teorii. Ne, to je blbost. Někdy se chová divně. Ne, tohle ne.

Přestal jsem policajty na chvíli vnímat. Oba mě přitom pozorně sledovali.

"Vypadá to, že nám víc neřeknete," řekl najednou ten starší a chytil mě za rameno.

"Dávejte ti pozor, může vám jít o krk. Nadiktujte kolegovi telefon, tady máte vizitku - sáhl do kapsy, ale nic nenahmatal - kývl na kolegu, a ten mi podal vizitku - obyčejnou, bylo tam jen telefonní číslo. Zasalutovali, a nasedli do auta. Počkali, až za mnou zaklaply dveře, nastartovali a zmizeli. Opíral jsem se zády o dveře a na okamžik se podezřívám, že začínám bláznit. Že to byl jen přízrak, který se mi zdál. Zhluboka jsem se nadechl, jak mi radil doktor. Sáhl jsem do kapsy a vytáhl přehnutý papírek s telefonním číslem. Hlasitě jsem si odechnul.

Byl jsem rád, že vypadli. Přesto se mi nezdálo, že by tak lacino zmizeli. Ten starší policajt se na mě několikrát podíval, jako bych měl na čele terč.

Pelikán asi bude pěkný číslo, v tom nejspíš nelhali. To ostatní mi přišlo silně přitažené za vlasy. Pokud mají policajti pravdu.. Nebo jim jde od začátku o Brigit, a snaží se odvést pozornost?! Prozatím.

Neznal jsem důvod, proč by měl Pelikán dům zapalovat. Mohl si skrýš udělat v zahradě - v té džungli by ji nikdo nehledal. Skrýš si mohl udělat v zahradě. V tý džungli by nikdo nic nenašel. Uděláme si s Brigit procházku. Potřebujeme si pár věcí ujasnit. Nejspíš to celé bude nějaká blbost. Policajti nic nemají - barák mohl chytnout sám - a oni čekají s otevřenou hubou proti proudu na nějaký sousto. Nemyslím, že by moje holka byla nějaký neviňátko, ale tohle mi k ní nesedí. Policajt - nepolicajt.

Ten den Brigit nepřišla domů. Nevěděl jsem, jestli měla taky rande s policií - zdálo se mi, že vědí víc, než jsou ochotní říct. Ačkoliv, takhle se policie tváří všude na světě. Byli otravní - ale ne blbí. Všiml jsem si, že na konci ulice parkuje auto, které tam nějak nepatřilo.

Hrála se tu nějaká hra. Ať už karty rozdával kdokoli, nepříjemně mě mrazilo z toho, že jsem taky nejspíš začínal hrát. Chyběly mi trumfy do začátku, pokud nepočítám Brigit, která ale taky klidně mohla být Černým Petrem. Je to s ní občas dobrý v posteli, ale o společném životě se mluvit nedalo.

Byli jsme jako na houpačce. Ty její nálady a rozmary. Táhlo jí na třicet, a někdy byla jak rozmazlený děcko, kterému ošklivá babizna vzala lízátko. Někdy jsem si připadal jako její módní doplněk, který čeká zavřený ve skříni, stranou všeho co nemá vědět, na příležitostné použití.

Možná že jediným trumfem je vlastní život. Je smutné, že v dnešní době si člověk může připadat v ohrožení, a policie s klidem dopustí, aby zemřel, protože má aspoň co vyšetřovat. V téhle hře někdo oživí pár bláznů, počká, až splní úkol, a ve finále je pošle do izolace jejich světa. Jak snadno se dá zbavit člověka - nikdo se nemusí špinit s rýčem a hlínou.

Začala se mě zlehka dotýkat paranoia. Neodvážil jsem se jí zavolat. Tu noc jsem šel spát sám. Ležel jsem na posteli a díval se do stropu. Spánek nepřicházel. Měl jsem chuť ji hledat. Policejní auto v ulici nebylo to nejhorší. Báł jsem se toho, co bych se dozvěděl. Podařilo se mi usnout. Zachoval jsem se tak, jak by si nejspíš přála.

Nehas, co tě nepálí, říkala moje dobrá babička. Uprostřed noci jsem se vzbudil. Nebyla tam. Bezmocnost - a vztek. Do rána se mi už usnout nepodařilo. Žádná Brigit = žádná policie. Jednoduchá rovnice, která se mi začínala čím dál víc zamlouvat.

Brzy ráno jsem vyrazil do lesů za městem. Potřeboval jsem si vyčistit hlavu. Nevadilo mi auto, které mě pronásledovalo nenápadně, jako stín. Mám čistý svědomí. Večer mi už v posteli nechyběla. Bylo načase se osamostatnit. Přenechat jí tohle slavný bydlení, včetně slizkého Šimona a vlezlé Kamily. Holky by se mohly dál klidně kamarádit - nebo i něco víc. Šimonovi by to určitě nevadilo. Tomu jsem překážel spíš já, jak mi někdy naznačoval. Vypadal aspoň líp než Pelikán. Nemohl jsem překousnout, jak si s ním mohla začít. Bylo v tom zvláštní kouzlo? Vydírání? Násilí? Vzpomněl jsem si na jeho vyprávění:

V 18. století cestoval krajem starý žebrák, jednu nohu chromou. Tvář zachmuřená bolestí. Každý mu radši dal almužnu, aby se na něj nemusel dívat. Jedna vdova mu nabídla nocleh. Měla krásnou dceru, každý ji chtěl, ale ona se jen smála. Čekala na knížete. Odešla s tím žebrákem. Dobrovolně. Vzhlížela k němu jako by to byl krásný princ a dělala, cokoliv jí poručil, i když to bylo jakkoliv perverzní. Dokázal si, stejně jako Rasputin, podmanit každou, na kterou ukázal. Mladičké krásce to ale vůbec nevadilo. Visela na jeho temném pohledu a neodporovala.

Že by něčeho takového byl schopný Pelikán, se mi nechtělo věřit. I když po tom, co říkali policajti, nedá vyloučit nic. Jak se s ním mohla spustit? Nějakou dobu to s ním táhnout.. Byl přece ženatý. Pokud to byla pravda. Kde je ta tetička, která by to dokázala potvrdit? Možná je ona klíčem k tomuhle blázcinci. Musel jsem si ujasnit, jak moc stojím o pokračování s Brigit?

Měl bych ji hledat? Když to neudělám, dá mi to sežrat - a pokud ano, dostanu čocku za šmírování. Jako ubožák.

Přišlo mi na mysl naše první milování. Byla citlivá a něžná, pravý opak té nepřístupné mrchy, kterou se stávala potom. Vrněla jako kočka v klíně vlídného pána, ukazovala své krásné tělo, a oči jí svítily spokojeností - možná chvilkovým štěstím? Vzpomínky přebila nová představa. Uviděl jsem ji potrhanou, nahou, zneuctěnou, špinavou. Ležela v příkopě a nemohla hnout - studem i bolestí. Možná se k ní zase vrátí - pohrát si, dokud má něco společného s ženou. Začalo mi být divně. Jsou to jen představy, ujišťoval jsem se.

Rozsvítil jsem lampičku.

Nedokázal jsem připustit, že by se jí něco mělo stát. Vyhledávala nebezpečí. Potřebovala ho k životu. Byla nevypočitatelná, a byla mi tím protivná. Já v ničem nejdu. Nikam nejdu. Poradí si.

Podíval jsem se na prázdnou postel. Možná jsem neměl Kamilu tak vytrvale odstrkovat. Ošklivá není - a ta její vlezlost je docela roztomilá. Komu by vadilo, že to vytroubí Brigit?! Představil jsem si, jak asi vypadá ve sprše - jak se mna mě dívá a směje se očima. Svádí mě a já se nebráním. Usnul jsem.

Bylo šest ráno - hodina návratu nevěrných manželů - a postel vedle mě panensky nedotknutá. V domě ticho, nikdo nepřecházel po chodbě, nikdo se nespřchoval. Výčitky svědomí mě pozvolna opouštěly. Necítil jsem ani vztek. Vlastně bych jí měl poděkovat.

Oblékl jsem se, a vyrazil do města. Lidé pospíchají do práce - nebo domů. Přistihl jsem se, že občas bezcílně nakouknu pod lavičku, za rezavou boudu, nebo do křoví, kam se chodí chcát. Co když... Stoupal jsem do kopce, přede mnou neobjevila vypálená vila. Vysoké stromy kolem byly pryč, namísto nich jen ohořelé pahýly. Z domu - který teď připomínal torzo hradu, musel být nádherný rozhled. Plot byl vyvrácený, nikde nic nedoutnalo, a do vlahé ráno tu vonělo spáleništěm. Místo - včetně osamělé popelnice - bylo obehnané policejní páskou. Všude ticho, mrtvo.

Neštěstí zčásti obnažilo velké kameny, spojené nazelenalou maltou, které pod omítkou nebyly vidět. Cihly nad nimi vyplňovaly mezery dávno vypadlých kamenů, a na nich pokračovala cihlová zeď. Dům byl postavený na základech něčeho mnohem staršího. Krovky se propadly dovnitř a připomínaly žerdě vlajek na cimbuří. V ranním oparu to vypadalo, jako by se všechno vrátilo o pár století zpátky.

Měl jsem si vzít lepší boty, napadlo mě, když jsem se prodíral hromadou trosek před domem. Mazlavé saze ulpívaly na všem, čeho se jen letmo dotkly. Vstupní dveře byly vyvrácené dovnitř. Celé to divadlo vyvolávalo ponurý dojem dobytého hradu. Ticho bez ptačího zpěvu. Zápach spáleniny. V těsné blízkosti domu se toho moc nezměnilo. Prázdné, dávno opuštěné voliéry. S drátěnými dvířky si pohrával vítr. Před nimi kotec na většího psa. Kameninová miska a ohlodaná kost. Na zbytcích plotu svačec s čerstvě namodralými květy, všechno ostatní bylo šedočerné, zapomenuté, mrtvé.

Vstup do domu představovalo šest schodů. Po stranách kované závětrí, které původně vyplňovaly různobarevná sklíčka. Některá už chyběla, když jsem tu byl s Brigit. Malinkaté střípky tvořily na schodech kaleidoskopický koberec, který zvláště skřípal pod podrážkami - jako když praskají kosti.

Přítmi uvnitř umocňovalo podivnou atmosféru. Stropy byly zčásti zřícené. Zdálo se, že i ptáci tenhle kus země na čas odepsali.

V přízemí velká hala s širokým schodištěm, které teď končilo spadlým stropem. Místnosti kolem byly uspořádané postaru. Kuchyň s kachlovým sporákem, v pobožené skřínce starodávný mixér, smaltované nádoby. V kredenci beze skel vzorně vyrovnaný zaprášený porcelán. Na zdi zachovalé pendlovky s římskými číslicemi. Natáhl jsem závaží, rozhoupal kyvadlo. Hlasitý klapot vdechl mrtvému domu život.

Obývacímu pokoji dominovala velká polorozpadlá knihovna. Stovky knih ležely na zemi, částečně ohořelé, a promáčené.

U okna masivní sedací souprava. Křesla povalená, madla ohořelá. Na pohovce staré elektronkové rádio. Při pádu ze zdi roztrhlo starou kůži.

Sem tam se ozvalo zavržení uvolněných prken, klapnutí křídla rozbitých oken. Nepříjemný byl sotva slyšitelný téměř pravidelný praskot. Vypadalo to, že se stavba sune pomalíčku k zemi. Chatrná konstrukce se mohla každou chvíli zborit a pohřbít tuhle sbírku kuriozit, včetně mě. Oblak prachu bude poslední připomínkou na jednoho blázna, který se zakoukal do nesprávné holky.

V celém domě nebyl ani náznak něčeho moderního. Televize, pračka, myčka... Čas se tu zastavil někdy po válce. Brigit odmítala vlastnit mobil. Mohlo to mít souvislost se způsobem života obyvatel domu - ale nejspíš nemělo. Teta nemohla být nijak stará, když vychovávala Brigitino dvojče. Výbava domu ale ukazovala spíš na dědečka a babičku, kteří přežili obě války, oslavili zlatou svatbu - jediný obraz který zůstal viset - a tady v poklidu společně žili až do smrti.

Další zapraskání, následované dutým rachotem. Jeden z masivních trámů se pomalu sunul k zemi. Rychle jsem vyběhl ven. Stál jsem tam snad deset minut. Kolem projelo několik aut. Dům nevydal ani hlásek.

Vrátil jsem se tam. Nahoru už jsem se bál. Lepší bude sklep, kamenná klenba by měla něco vydržet. Pokud něco uslyším, nebudu to dál pokoušet.

Sestoupil jsem dolů po schodech z červeného pískovce. Cestou jsem si z obličeje stíral jemné pavučiny. Světlo sem pronikalo klenutými okny. Mohutné mříže pokrývala vrstva rzi. Na podlaze bylo

několik centimetrů vody, jinak nic. Dokonale uklizeno. Došel jsem až k místu, kde pravidelné zdivo končilo. Cestička pokračovala svažující se chodbou ve skále. Musela být hodně stará, na stěnách byly místy patrné otisky dlát. Světlo začínalo slábnout, pořád ho ale bylo dost na dobrou orientaci. Zdálo se mi, že jsem zaslechl dětský pláč. Nejspíš zatoulaná kočka někde v zahradě. Objevil se zazděný výklenek. Mezery mezi vypadlými kameny vyplňovaly cihly, které se pozvolna rozpadaly. Jemná červená hlína vytvořila na podlaze několik hromádek - jako v přesýpacích hodinách. Škvíra ve zdivu mi náhle připadala jako dětská tvář. Postava ke mně prosebně vztahovala ručky. Slabé světlo se stíny mříží vytvářelo dojem života. Jako by dávná atmosféra sklepa v kombinaci s probdělou nocí přeplnula mozek na některou fantasknější rovinu.

Ta dětská tvář jako by byla vrostlá mezi kamení a snažila se vysoukat ven. Zavřel jsem oči a znovu je otevřel. Zjev zmizel, výklenek zůstal. Chtěl jsem se ujistit, že jsem zase zpátky na zemi. Udělal jsem krok, abych si na něj sáhnul - a pravou nohou jsem šlápl do prázdna! Instinktivně jsem trhnul tělem zpátky, ale levá noha se mi přitom trochu podsmekla. Uslyšel jsem kamínky padající do hloubky. Ležel jsem na zádech, zapíral se lokty a pomalu, hodně pomalu, jsem couval. Rukama jsem nahmatat zbytky shnilých prken. V cestě byla jáma téměř metr v průměru. Možná by se dala opatrně obejít. Chodba za ní zatáčela pravouhle doleva. Oči si pozvolna přivykaly na šero, a já si všiml, že ta díra je úhledně vyzděná na způsob starých poctivých studní. Hodil jsem do ní kámen a počítal..raz dva tři..nejmíň dvacet metrů. Plesk! Kolik lidí přede mnou tam skončilo? Stačilo málo, a přibyl k nim další!

Chodba se vzadu zužovala. Neodvážil jsem se bez baterky jámu obejít. Z dálky sem doléhal slabý hluk, připomínal vlak. Přibližoval se a zase vzdaloval. Opatrně jsem couval zpátky na světlo a dával si pozor na další pastičky. V tmavém koutě se válelo několik lahví. Jednu jsem bez rozmyslu sebral. Zvuky ustaly, ale to ticho bylo horší. Jako v hrobě. Vtom se ozvalo hlasité odbíjení. Bylo to jako ve strojovně věžních hodin. Pendlovky?! Zvuk by se sem musel dostávat nějakým otvorem, který jsem neviděl. Nebo si se mnou někdo hraje! Kamenná klenba zvuk zesilovala. Dokonale mě to vyděsilo. Nepamatuju, jak rychle jsem byl venku, ale bylo to rychle. Všecko se dá logicky vysvětlit, opakoval jsem si. Ale nemohl jsem se zbavit pocitu, že v domě existuje skrytý život, který nemá rád vetřelce.

Zdi osvětlovalo ranního slunce a mlžný opar pomalu mizel. Seděl jsem na podezdívce, a rukama umazanýma od bláta držel cigaretu, která mi už dvakrát zhasla. Láhev z tlustého zeleného skla, která ležela přede mnou, mě přestala zajímat. Čeho jsem chtěl dosáhnout tím nesmyslným dobrodružstvím? Měl jsem mírnou klaustrofobii, která nejspíš mohla za ty hloupé představy dole. Nikdo mi neusiloval o život - a ta jáma - ty shnilý prkna - to muselo být víko.

Po druhé straně ulice procházela dívka. Prohlížela si dům. Jakmile si mě všimla, na okamžik se zastavila, a pak rychle zmizela.

Byl jsem v pokušení ji dohnat, a zeptat se jí, o co tady jde. Nejspíš by mě měla za blázna - ta podivná hra se možná odehrává jen v mojí hlavě. Vydal jsem se na opačnou stranu - do zahrady. Ještě jednou a naposledy. Za světla to vypadalo jako po lesním požáru. Pod nohama rytmicky skřípaly uhlíky a zavrtávaly se hlouběji do šterku. Kromě několika čerstvých zelených rostlinek nezbylo kolem domu nic.

Znovu jsem zahlédl dívku. Sledovala mě skrze plot. Nejspíš by byla nejradši, kdybych už vypadnul. Byla teď trochu blíží. Připomněla mi holku, se kterou jsem tenkrát strávil noc. Dům ještě stál, a zahrada byla kvetoucí zahradou. Blbost, usoudil jsem. Byl jsem rád, že jsem se s tou holkou už nepotkal. Brigit uměla bezvadně žárlit. Mohla mě vydírat - ale nejspíš si myslela, že jsem už dávno z města zmizel.

Kdo si dal takovou práci, aby to tu lehlo popelem? Nedávalo to smysl. Náhoda? Všechno důkladně zničené. Jako by někdo podpálil každé patro zvlášť.

Základy altánu vyčnívaly ze spáleniště sotva dvacet centimetrů. Neopracované kameny doslova zářily v kontrastu s popelem. Ohořelé trámy ležely na sobě jako špatně rozsypané mikádo. Kromě několika zpola rozpadlých staveb z cihel - nejspíš sloužily kdysi na náradí - tu nezbylo nic. Vše zůstalo dokonale odhalené. Jako král svlečený do naha.

Přišel jsem domů a svalil se na postel. Lokty jsem si zakryl oči a pokoušel se spát. Neodbytné myšlenky pulsovaly mezi domem, sklepením a policií. Chtěl jsem je zastavit. Nepamatuju si, jak jsem usnul.

Vzbudilo mě klapnutí dveří - bylo to možná spíš třísknutí:

"Kde si myslíš, že jseš, ty prase!" Ve dveřích stála Brigit a ukazovala na šlápoty na koberci. Pak si sedla ke mně - obutá, zakryla si obličej a rozbřečela se.

Přestože jsem ji ještě před minutou nenáviděl - najednou jsem byl rád, že ji vidím. Cítil jsem se jako dítě, které našlo dávno ztracenou hračku. Přestože mi neustále něco tají, musel jsem si přiznat, že ji miluju. Možná právě proto.

Ještě včera jsem uvažoval nad Kamilou, praštěnou, ukecanou, nijak zvlášť chytrou, ale předvídatelnou. Taky mě napadlo, že bych zašel do krámků s mobilama. Úspěšně jsem se mu celou dobu vyhýbal - ale proč? Snad uražená ješitnost - žádná mi ještě neřekla, ať nechám klíče ve schránce! Nakonec, byla docela pěkná - v něčem podobná té, která mi tu právě brečí.

Vzal jsem Brigit kolem ramen a dal jí pusku do vlasů. Schoulila se mi do klína. Ležela tiše, pak vstala, beze slova se svlékla a odcházela do koupelny. Prohlížel jsem si ji zezadu - moc pěkný. Za ten pohled to čekání stálo. Čekání na to, až se vrátí po dvou dnech, v tomhle stavu. Pokušení zeptat se, jestli byla s Pelikánem, bylo hodně silné. Možná se jen chtěla vyhnout policajťům. Měl jsem na dosah její tašku - zlomek vteřiny jsem se rozmyslel. Vzal jsem ji opatrně do ruky, ale než jsem ji stačil rozevřít, ozvalo se z koupelny:

"Miláčku, přinesl bys mi prosím ručník?!"

Opatrně jsem dal tašku zpátky. Vzal jsem ze skříňě růžový ručník s bíle vyšitým nápisem Brigit. Holka, jestlipak ten kdo ti to jméno dal, věděl, co z tebe jednou vyroste?!

Odpoledne jsme moc nemluvili. Bylo znát, že je tu najednou někdo jiný. Navečer se zastavila Kamila. Rozešla se s klukem - kolikátým už? Nemyslím, že byla náročná, dokonce jsem měl možnost některé z nich vidět. Ten blondátek intelektuál by nebavil ani mě. Motorkář byl docela fajn, ale chybělo mu deset centimetrů něčeho jiného, jak se nám svěřila.

"Já vám závidím tu zamilovanost," řekla zasněně ve chvíli, kdy si mi Brigit sedla na klín - podruhé za dobu co jsme se znali. "Chtěla bych se mít o koho opřít," podívala se na nás. "Proč s někým do prdele nevydržím? Je na mě něco divného?"

Oči se jí leskly. Brigit mě vzala kolem krku a vlepila mi pusku na tvář. Skoro jsem se začínal bát, že se z ní stala slušná holka.

"Přihlásila jsem se na bowling, třeba se tam s někým seznámím," zasněla se.

"Můžu pustit nějakou muziku," zeptala se. Přiskočila k rádiu. Normálně by ji Brigit něčím setřela, ale dnes to odbyla mávnutím ruky. Vypadala klidně, ale mně se hlavou honilo všechno možný, i když jsem se snažil, aby to nebylo poznat.

Kamila vedla svůj monolog. Několikrát jsme jí neodpověděli na otázku. Konečně se zvedla.

"Tak se tady mějte. Čau!"

Jakmile zaklaply dveře, Brigit se natáhla vedle mě. Chytla mi ruku, mrkla na mě, za normálních okolností by to přešlo v milování. Ani jeden z nás na to neměl myšlenky. Po chvíli začala pravidelně oddychovat. Několikrát vykřikla ze spaní a přitom sebou škubala.

Vzbudil jsem ji v devět, na večeři. Stylovější by to bylo v útulné hospůdce, ale teď mi připadalo soukromí vhodnější. To auto na konci ulice zase stálo.

Ospale se protáhla, zívla a hodila po mě milým úsměvem.

Opečené brambory a žraločí řízky z mrazáku moc práce nedaly. K tomu dvě sklenky červeného a zapálené svíčky. Vlepila mi pusku. Nemohl jsem si na tu proměnu zvyknout. Bylo mi jasné, že to může být klid před bouří. Casovaná bomba v rukách nejistého pyrotechnika. Zachovávat si citový odstup - jak jsem si poručil - se mi vůbec nedařilo. Skončili jsme spolu v posteli.

Ráno když odešla Brigit do práce, listoval jsem místním inzertním plátkem.

Šimon se vrátil z nemocnice. Na ruce sádro, saniták mu pomáhal z auta. Usmíval se. Sledoval jsem ho bezmyšlenkovitě za záclonou. Na rozloučenou mu vtiskl do dlaně minci. Slyšel jsem, jak na chodbě mluví s manželkou. Měla právě lepší období. Invalidní vozík byl zaparkovaný pod schody. Zaslechl jsem něco o obědě.

Hodil jsem noviny na postel, oblékl triko a sebral ve skříni peněženku. Finance se povážlivě tenčily, nějaká brigáda by se hodila.

Dole jsem se potkal se Šimonem. Opíral se o zábradlí, jako by na mě čekal.

"Hochu, bylo to tam dlouhý. Jsem rád, že jsem doma," kývl ke dveřím. "Mimochodem, potřebovali bysme uvolnit kvartýr."

Pokrčil jsem rameny. Nejradši bych ho nakopnul do toho přiblblého úsměvu. Vážně si o to koledoval. Do doby než začal šilhat po Brigit, jsme spolu celkem vycházeli. Věděl, že nemáme kam jít. Obešel jsem ho, a neopatrně přitom zavadil o zafáčovanou ruku. Ozval se tlumený výkřik. Hned potom jsem za sebou práskl dveřma.

Musel jsem na vzduch, jinak by se něco stalo. Jeho moc stojí a padá s jedním pitomým barákem. Musel jsem myslet i na Brigit. Řekl bych, že to všechno jsou následky z večírku. Dala mu naději.

Před samoškou jsem si zapálil. Pod nohy se mi připlétl oranžovej pudl, byl přivázaný za vodítko ke stojanu na kola. Viděl, že mám něco v ruce a začal panáčkovat. Do toho začal prosebně hvízdát. Hodil jsem mu krabičku od cigaret, ani jsem se nepodíval, jestli tam nějaká zbyla. Chytil ji ještě v letu. Pak ji pustil a začal kousat. Najednou měl hubu plnou tabáku. Prskal, slzel, a kňučel. Minul jsem vyděšenou paničku a vešel do obchodu.

Hodil jsem do košíku něco k jídlu, a u pokladny jsem automaticky sáhl po cigaretách. Pak jsem ji tam zase vrátil.

Byl jsem v pokušení zastavit se v krámku s mobilama za mojím jednodenním známostí a zeptat se jí, jestli chodí na procházky k vyhořelým domům. Třeba by to něco objasnilo. Prošel jsem kolem, myslím, že jsem ji zahlédl - byla tam sama. Na poslední chvíli jsem to zavrhnul, a v chůzi se zakousl do housky se salámem.

Doma už Šimon nešmíroval. Za to mě překvapila Brigit.

"Mluvila jsem s domácím. Měli jste nějakou debatu," odpověděla místo pozdravu.

"Ať si políbí," mávnul jsem rukou.

"Dám to s ním do pořádku," usmála se, a já si v duchu představoval, jak takový usmiřování může probíhat.

"Něco jsem ti koupila, ukázala na stůl."

Kdybych před chvílí nespořádal čtyři housky, s chutí bych si ty zákusky dal. Takhle jsem mohl jen odpovědět: "Dík, to nemuselo být."

"Ty si nedáš?"

"Byl jsem ve městě," odpověděl jsem, jako by to všechno vysvětlovalo.

Nejradši bych se natáhnul. Otevřela ledničku aby tam uložila zákusky.

"Měli bysme nakoupit."

Nejradši bych ji poslal do města samotnou, ale to by neprošlo.

Bylo po páté, klidně jsme mohli potkat prodavačku z mobilů. Poznala by mě ještě? Pokud to střídá, tak těžko. A pro to, aby mě zrovna ona šmírovala na kopci, mě nenapadal žádný důvod.

Nakoupili jsme rychle. Táhnul jsem těžkou igelitku a Brigit se mě chytla. Bylo to příjemný, i když jsem nevěděl, jak dlouho ještě..

V sobotu jsem ji vzal na výlet do Prachovských skal. Dřív jsem tam byl jako doma. Brzy na jaře, a před zimou, tam bylo nejlíp. Mohli jste nachodit kilometry, a nikoho jste nepotkali. Teď už jsme nějaké turisty potkali.

Stáli jsme na špičaté skále, drželi se chatrného zábradlí, a pod námi nějakých stopadesát metrů. Lidi jako mravenci. Brigit sundala batoh, s úlevou vydechla a připálila si. Vyndala cigaretu z pusy a podala mi ji. Vzal jsem ji, a hodil přes zábradlí. Nejdřív se zamračila a pak tam s úsměvem hodila celou krabičku.

Zanedlouho, když jsme míjeli lesní restauraci, si je tam odskočila zase koupit. Chvilí jsem na ni čekal venku, a pak mě napadlo, že bysme mohli dát pozdní oběd.

Stála u baru, v ruce čerstvou krabičku. Usmívala se na vysokého hubeného kluka ve sportovní kombinéze. Sedl jsem si ke stolu poblíž dveří, tak aby si mě hned nevšimla, vzal do ruky nápojový lístek, a snažil se slabikovat písmena. Viděl jsem, jak se zamračila - jako by jí bývalý milenec oznámil že se zítra žení - zaváhala, a pak ho políbila tak, že ho málem zadusila a rozběhla se k východu.

Podíval jsem se na hodinky - dvanáct minut! Moje nevyočitatelná Brigit byla zpátky. Všimla si mě na poslední chvíli - ohlédla se, jestli jsem mohl vidět na bar, pokrčila rameny a nezaujatě prohlásila:

"Kamarád."

"Dáme si něco?" zeptala se jako bychom právě přišli a sedla si naproti mě.

Do dnešního dne jsem si naivně myslel, že už jí můžu věřit. Znovu mi přišla na mysl její nedávná dvoudenní absence. Prostituci jsem rovnou vyloučil, jako děvka by se neuživila. Spíš potřeba adrenalinu. Musela tušit, že ji půjdu hledat. Hezky mě vytočila. Díval jsem se jí upřeně do očí - zpočátku se tvářila jako neviňátko - ale pak její pohled ztvrdnul, a já musel uhnout.

Neudělala to poprvé, a to byla právě její skrytá arogance, kterou jsem nesnášel. Někde uvnitř normální holky spal malinkatý ďáblík. Vypadalo to, že probouzet ho patří mezi její oblíbené zábavy.

Mlčeli jsme. Po dvaceti minutách si nás všimla obsluha. Přestali jsme se na sebe mračit a společně si objednali. Ačkoliv jsem si mohl myslet, že jsem v právu, zase nade mnou divným způsobem vyhrála. Vrchní nasadil profesionální výraz a zapsal si objednávku.

Byli jsme po jídle, Brigit si dala malý a já velký pivo. Dívali jsme se z okna. Chystal jsem se zaplatit, když kolem nás prošel její "kamarád." Po celou dobu co jsme jedli, se vybavoval se starší paní, považoval jsem ji za majitelku restaurace.

Položil Brigit ruku na ramena, vlepil jí pusy - měl divný pichlavý oči - a beze slova zmizel. Nijak ji to nevyvedlo z míry, a ještě se bavila tím, jak jsem se zatvářil.

"Tak jo," řekla smířlivě, "kdysi jsme spolu chodili, ale je to fakt už dávno."

"Ani mě to nepřekvapuje, řekl jsem našťvaně. "Někdy mám pocit, že jsi měla něco s každým, kdo se na tebe usmál!"

Zatvářila se uraženě, ale pak na mě mrkla, chytla mi ruku.

"Blázínku, nemusíš žárlit."

A kdo by nebyl, pomyslel jsem si. Vzpomněl jsem si na varování holky z mobilního krámku.

"Ty bys přivedla člověka do blázince.."

"Možná jo," řekla tajemně. "Dlouho jsme spolu nechodili."

"Ale vyspat jste se spolu stihli, co?!"

Podívala se na mě jako na dítě, který položilo úplně hloupou otázku.

"Jo, vyspat jsme se spolu stihli. A měla jsem z toho párkrát otláčený kolena, a párkrát jsem byla bolavá. Stačí?! Za to milostpán byl celý život svatej, že?!"

Zamyslela se.

"Potkali jsme se tady ve skalách, dokonce tady v hospodě, když to chceš vědět. Tenkrát jsem se tady ocitla díky tetinému deníku."

"Znáš dračí jeskyni?" dorazila pivo a dívala se nejdřív před sebe a pak na mě.

Samozřejmě jsem to místo znal, už jako kluci jsme tam lezli s improvizovanými pochodněmi - vydržely hořet sotva pět minut. Nám to nevadilo, cítili jsme se jako archeologové. Uvnitř nebylo nic než pár malůvek zuhelnatělým dřevem, většinou od nás.

"Ten kluk" - neřekla jeho jméno, snad aby to nebylo tolik osobní - mě začal balit na to, že mi udělá průvodce po skalách. Byla jsem tady tenkrát poprvé, a vypadal sympaticky, tak jsem souhlasila. Bylo mi úplně jasné, že nejsem první ani poslední, a že mi nenabízí lásku na celý život. Ušli jsme sotva sto metrů, a už to na mě zkusil. Začal mě líbat. Uměl to, ale já byla slušná holka. Sice jsem mu taky dala pusku, abych nebyla za pipku, ale vytáhla jsem mu ruku z mých kalhot. Neztrácel čas. Připomněla jsem mu, že tady nejsme na rande. Docela to vzal, a možná to i ocenil, protože nejspíš vždycky dostal co chtěl. Nakonec mě tam dovedl, i když měl po celou cestu spoustu narážek, co nebyly zrovna romantický."

Podívala se na mě. Snažil jsem se tvářit nezaujatě, i když už to, že tady není poprvé, mě docela štválo.

"Nad tou jeskyní je kámen, vypadá jako ležící kůň. V tom zápisníku jsem se dočetla, že je to obětní kámen z dob pohanství - když ještě nikdo neznal Inkvizici. Vyslovila to slovo se zvláštní nechutí."

"Myslíš křesťanství?"

"Je v tom nějaký rozdíl?" zeptala se, aniž by připustila diskusi. "Říkala jsem si, chceš si chlapečku užít - tak to dostaneš! Ale jinak než bys chtěl. Vyšplhali jsme se na ten kámen, tam jsem si ho položila, a ..."

Mávl jsem rukou, aby mě ušetřila detailů.

"Byl z toho docela vyvalenej, říkal, že nic podobného nezažil, odcházel a ještě se motal. Seděla jsem tam nahá a odpočívala a snažila se zapamatovat si všechny pocity - jak to bylo v tom zápisníku. On si natahoval kalhoty až dole, před nějakou rodinkou. Nechápal se dívali na něj, a pak nahoru, ale nic neviděli. To místo je zvláště položené. Zjistila jsem, že kdysi tam vedla kupecká cesta. Když začalo lejt, schovali se do jeskyně. Koně nechávali venku. To místo bylo oblíbené už mnohem dřív, bývalo tam bylo keltské hradiště. Ještě to nikdo neprozkoumal - protože o tom nikdo neví!" zatvářila se vítězoslavně.

"Žádný zázrak se nestal, dokonce jsem ani neotěhotněla," podívala se na mě. Vzpomínala na to zjevně ráda, a mě to deptalo. Zmínka o dobrém milenci nasadila mé ješitnosti ránu z milosti.

"Vlastně něco přece - pak jsem měla asi týden pocit, že nejsem sama, že za mnou někdo - nebo něco - stojí. Otočila jsem se, a ten pocit zmizel. A ty sny - zachvěla se - všude plno krve, ale žádní mrtví. Předtím jsem to neměla."

"Máš takový zážitky často?" zeptal jsem se, a přitom myslel na to, jak se nedávno vrátila, a házela se ze spaní. Mohl jsem se jen domýšlet, co se jí stalo, ale zároveň mi bylo jasné, že na té nevědomosti spočívá křehká rovnováha našeho vztahu. A ten kluk - ty oči - nepřipadal mi úplně normální - jako by měl tu drzost z Brigit! Připadal jsem si jako alchymista čekatel, který uzrává k tajemství.

"Nebyla jsem tady naposledy.." Podívala se na můj obličej. "Neboj, tentokrát už sama. Našla jsem to místo, vyšplhala nahoru, sedla si doprostřed kamene a zavřela oči. Začalo mrholit, ale bylo teplo a bylo to příjemné. Jako koupel v rose," dodala.

Náznaků romantiky bylo u ní jako šafránu. Tohle byl jeden z nich. Jako by se bála otevřít.

"V deníku autorka popisovala, že se pak děly zvláštní věci. Nic bližšího."

"A - co se dělo?" zeptal jsem se a myslel si něco o bláznech, co létají nahatí po lesích.

"Nic zvláštního. Příjemný mrazení - ale to mohlo být deštěm. Ale pak na vlakové zastávce potkala ženskou - mohlo jí být kolem padesáti - trochu staromódně oblečenou. Bavily jsme se o skalách a o tom, že taky ráda cestuje. Když jsem nakousla Dračí jeskyni, překvapila mě, když řekla: 'Já to tam znám.' Potom se mi podívala do očí a dodala: 'A ten kámen znám taky.' V tu chvíli mě napadlo, že mě šmírovala. Musela to na mě poznat, protože mě vzala za ruku, a já jsem ucítila příjemné teplo. Podívala jsem se na ni, v očích jí kmitaly hvězdičky, a schovávaly se jedna za druhou a svítily tak, že skoro oslepovaly. Na chvíli jsem zapoměla, kde jsem. Smála se, ale nebyl to výsměch. Bylo to, jako když se směje maminka svému dítěti, když zakoplo na zahradě a naplácló se. Viděla, co to se mnou dělá, ale nepřestávala. Měla jsem před sebou jen její oči, a připadala jsem si jako po litrovce rumu. V hlavě mi hučelo, snažila jsem se jí vysmeknout, ale nechtěla mě pustit. Bylo to jako peklo - ale nebylo zlé. Cítila jsem, jak se potím. Konečně to trochu přestalo. Nevím, jak dlouho to trvalo, ale když jsem otevřela oči, nebyla tam. Musela mezitím vystoupit. Chtěla jsem to považovat za hloupý sen, přičítala jsem to únavě ze skal. Zeptala bych se ostatních, jestli tam byla, ale vagón byl prázdný. Jako by všichni vystoupili s ní, a mě tam nechali i s pochybnostma, jestli jsem duševně zdravá. Ale potom..." zamyslela se, jestli mi to má říct:

"Začala jsem potkávat zvláštní lidi. Všude jsem potkávala lidi s divnými očima. Myslela jsem, že se mi to zdá. Nikdy nemluvili, nikdy neodpověděli na pozdrav. Bylo mi z nich divně. Zdálo se, že mě sledují, nebo hlídají. Po každém takovém setkání mě rozbolela hlava, ale zároveň jsem se cítila silnější." Podívala se na mě - skvěle jsem se bavil. "Nevěříš mi?" zeptala se rozmrzele.

"Ty lidi? Ale jo, taky jsem jednu takovou potkal." Mrknul jsem na ni. Trochu se zasmála.

"Myslím, že to byla čarodějnice," řekla najednou. "Odmalička jsem chtěla nějakou potkat. Představovala jsem si to úplně jinak. Tahle se do mě zakousla jako upír - i když nemyslím, že by z toho něco měla. Předala mi něco - nevím - cítím to v sobě, jako sílu. Nevím co s tím. Asi jsem pár lidem ublížila, myslím," dodala tiše.

"Nikdo nejsme bez chyby," pohladil jsem ji po tváři a objednal láhev bílého.

Přítukl bych si s ní na nás, ale nebyl jsem si jistý, jestli na to není škoda vína. Takže jsme mlčeli. První i druhou sklenku vypila téměř na ex. Opřela se lokty o stůl a hlavu dala do dlaní. Prohrábla si vlasy, podívala se na mě provinilými očima a pak je zase sklopila.

"Byla jsem se známýma na výletě v Přešticích. Vzali mě tam, protože jsem krátce předtím přišla o přítele." Všimla si, jak se na ni dívám, a dodala: "Jo, skončil v blázinci, když to chceš vědět. Ale mohl si za to sám!"

Chtěl jsem něco říct, ale radši jsem mlčel. Myslím, že to ocenila.

"Pavla byla bývalá kolegyně z práce, třetím rokem na mateřský. Její manžel, Pavel, byl něco jako strojní inženýr. Dělal v automobilce, docela jsme se skamarádili - ale ne tak jak si myslíš," podívala se, jestli rozumím.

"Měli krásnou holčičku, Marušku. Zastavili jsme se na oběd v docela pěkný hospůdce na náměstí. Pak jsme vyrazili do města - nikdy jsem tam nebyla. Maruška se spokojeně vezla v golfkách, cestou jsme si dali zmrzlinu. Jahodovou. Trochu si ušmudlala bílý tričko. Jeli jsme náměstím do kopce. Začala být mrzutá a hlasitě brečela. Lidi se otáčeli. Vzala jsem si ji k sobě a utřela jí slzičky. Začala se smát a žvatlala: "Mám tě láda, teto." Došli jsme ke kostelu. Pavel si ho chtěl pořádně prohlédnout. Památky ho zajímaly možná víc než auta, měl doma celou knihovnu jen o historii. Vyšlapali jsme schody, Marušku jsem nesla v náruči. Pavla lízala zmrzlinu, Pavel nesl golfky. Věděla jsem, že jsem tam tak trochu navíc, takže jsem se jim to snažila vynahradit. Normálně bych seděla doma, ale všechno tam na mě padalo. Potřebovala jsem vypadnout."

"A nemohla sis za to tak trochu sama?"

Napila se. Pak znovu schovala hlavu do dlaní. "Možná jo."

"Hlavní vchod byl zavřený. Dubové dveře s černým kováním, tak velké, že by tam projel autobus. Celý kostel by mohutný. Pavel říkal, že to byl dřív klášter. Byl odtamtud krásný výhled na městečko."

Pak jsme objevili boční vchod. Chystali jsme se vejít dovnitř, ale Maruška začala brečet. Poslala jsem je napřed, že s ní projdu venku. Držela jsem ji v ruce, do druhé vzala golfky. Zamířili jsme k lavičce. Pak jsem si všimla, že za kostelem je docela pěkný plácek. Objely jsme starou závoru a skončily v klášterní zahradě. Z jedné strany ohraničená kostelem, z druhé oprýskanou budovou, dohromady spojené troskami něčeho mnohem staršího. Mohly to být zbytky kláštera, o kterých mluvil Pavel. Žádná lavička tam nebyla. Jen nízká zídka s nějakou kapličkou. Dojely jsme až k ní. Byl tam vchod, na něm mříž. Zámek chyběl. Zkusila jsem zabrat. Pohnula se. Odložila jsem Marušku do kočárku. Zapřela jsem se nohama o zídku, a několikrát s ní prudce trhla.

Podářilo se mi ji odsunout natolik, abychom se protáhly. Volnou rukou jsem vytáhla zapalovač, ale zatím nebyl potřeba. Maličkýma okýnkama se dovnitř dostával dostatek světla. Myslela jsem, že se Maruška bude bát, ale začala radostně tleskat ručkama a ťapkala dopředu. Rychle jsem ji dohnala, vzala za ručičku, a společně jsme objevovaly historii. Ještě že nás rodiče nevidí, pomyslela jsem si. Chodba byla klenutá z malých plochých kamenů. Muselo to dát práci, poskládat a slepit tak, aby to vydrželo. Všechno vypadalo starší než kostel, ale to mohlo být tím, že na to nikdo víc než čtyřista let nesáhl.

Postavila jsem se na malý schůdek. Maruška se ke mně přivinula jako klíště. Ze stropu kapala voda. Znělo to jako tichý klapot hodin. Chodba se rozdělovala, a světla bylo míň. Pravá po několika metrech končila zamřížovaným okénkem. Levá pokračovala někam pod kostel - možná do krypty, nebo na náměstí. Pomalu se svažovala a zatáčela.

Tělem mi projel mráz. Takový neurčitý pocit. Možná strach.

"Měli bysme se vrátit," sklonila jsem se k Marušce. Mrkala na mě důvěřivýma očičkama, a já si poprvé v životě řekla, že by se mi líbilo mít takovou holčičku.

Možná už nás hledají. Maruška mě ale táhla dopředu. "Tak dobře," souhlasila jsem, podíváme se ještě do té napravo, ale pak se vrátíme!

S radostí zamrkala očkama. Byli jsme už skoro před tím oknem, když se objevil další výklenek. Posvítla jsem zapalovačem, a rychle Marušku zatáhla zpátky. Byla v něm asi půl metru široká díra. Přitiskla jsem se ke stěně. Na zádech jsem ucítila vlhko. Maruška se na mě vyděšeně podívala. Cítila jsem jak jí buší srdce."

Brigit vypadala, jako když je znovu v tom sklepe. Trochu se třásla. Dolil jsem jí sklenku, ale nevěšmala si jí.

"Zamřížované okno bylo tak metr od nás. Za ním prosvítala větší místnost. V průvanu se slabě chvěly pavučiny. Začalo mě něco pálit v ruce - uvědomila jsem si, že jsem nezhasla zapalovač. V tu chvíli se v tom okně objevila ženská z vlaku."

Přikývl jsem, ačkoliv jsem si myslel svý.

"Podívala se na mě těma očima, a lehce kývla hlavou. Byl to jen okamžik, než zase zmizela. Asi jsem Marušku na chvíli pustila. Najednou tam nebyla! Volala jsem na ni. Pak jsem vyběhla ven. Stál tam jen prázdný kočárek. Vrátila jsem se zpátky. Od místa kde jsem stála vedly dvě šmouhy přímo k jámě. Jako by ji tam někdo dotlačil."

Podíval jsem se na ni.

"Ne, já to nebyla!" zavrtěla hlavou.

"Posvítla jsem si zapalovačem dolů. Na okraji jámy ležela malá beruška s gumičkou. V tu chvíli bych tam nejradši skočila za ní! Nevěděla jsem, co se stalo. Trnula jsem hrůzou, že jsem to mohla udělat v nějakým pomatení smyslů já sama!

Vůbec jsem v tu chvíli nepřemýšlela, jestli mě zavřou. Instinktivně jsem špičkou boty rovnala ty šmouhy v prachu, a spolu s beruškou je poslala do jámy. Za Maruškou. Bylo mi z toho všeho tak zle, že jsem si tam sedla na zem a rozbřečela se. Tak mě tam potom našli i Pavla s Pavlem. Nedokázala jsem jim říct, co se stalo, a neuměla jsem to popsat ani policajtům. Měla jsem okno, a k tomu jsem v sobě dusila podezření, že jsem to z nějakého důvodu udělala schválně. Nikomu jsem o tom neřekla," opatrně se rozhlédla. Až teď tobě! Potom byl soud. Nezavřeli mě. Soudce - měl taky ty divný oči - pronesl něco o tom, že mi ji rodiče výslovně nesvěřili, a měli si na ni dohlížet. Snad mi ani nepřáli, aby mě odsoudili. Stejně by jim to holčičku nevrátilo.

Marušku nikdy nenašli. Ta jáma měla kolem šedesáti metrů, a dole voda. Chladná a mrtvá. Na pohřeb jsem nešla, nemohla bych se jim podívat do očí. Do země uložili prázdnou bílou rakev - dali do ní jen tu berušku - našli ji dole. Ještě teď mě z toho mrazí," oklepala se. Ze všeho nejvíc jsem si

ted' myslel, že mám před sebou blázna, který je schopný chladnokrevně vraždit protože věří, že jí to projde? Vlastně můžu být rád, že jsem ještě naživu.

"Vím, co si asi myslíš..." chytla mě za ruku.

"Ty víš, co si myslím?!"

"Ale já nevím proč se to stalo. Chtěla jsem zjistit všechno o tom místě. Moc toho nebylo. Snad jen..." zarazila se, "ve středověku tam byly vězněné čarodějnice podezřelé z černých mší. S dětma. Nikdo se odtamtud nedostal. Jen jedna. Strážného za to pověsili, ale ji nikdy nenašli. Psalo se tam, že jim po dvou dnech zmizela, dokonce za to strážného uvěznil. Nesměj se! Tu kopii ještě mám."

Dopíjeli jsme láhev, a já se snažil strávit fakt, že tu sedím s vražedkyní, kterou ale nikdo nepodezřívá a nehledá. Pokud si to celé vymyslela, fajn. Ale hrála to sakra dobře. Možná je opravdu blázen - nebo psychopat! Vypadá to, že někdy sama neví, co se s ní děje. Sledoval jsem ji, jak se kochá pohledem do lesa, jehličí, borové šišky.. Usmívala se, jako by před chvílí vyprávěla o procházce po pláži.

S novou lahví nás vrchní pozval k ohni. Držel jsem Brigit za ruku a snažil se myslet na hezké věci. Za normálních okolností by se člověk nechal unášet někam daleko, vychutnával si připáleného buřta a čekal na hvězdy, a pak potmě sledoval tanec jisker nad doutnajícím ohništěm.

Ostatní moc nemluvili. Možná to viděli podobně jako já - jen neměli vedle sebe Brigit. Znovu mě napadlo srovnání s Černým Petrem.

Objevil se soudek piva a těm lidem fascinovaným tichem, se začal rozvazovat jazyk. Ve chvíli, kdy jeden mladík s odstátými ušima a červenou kšiltovkou NY, začal dovolovat na Brigit, našpulila ret, zvedli jsme se, a odešli do zamluveného podkrovního pokojíku. Na milování nedošlo - neměl jsem nějak náladu, a ona - pokud chtěla, uměla si říct.

V noci mi nešlo spát. Byl bych radši, kdyby to všechno byl sen, nebo klidně halucinace po lécích, lysohlávky, tráva, cokoliv - třeba i LSD, a jeho pestrobarevný půlroční flashbacky - to všechno bych měl radši než realitu, které se nějak nešlo vyhnout. Cesta kolem světa na papírový loďce. Nebylo to poprvé, kdy jsem přemýšlel - je dobrá nebo zlá? Je tu sama za sebe, nebo je něco jako voják pod cizím velením? Přemýšlel jsem - a ne poprvé - je dobrá, nebo zlá? Členka nějaký tajný organizace, třeba 'Společenství čarodějnic,' o kterém jsem nikdy neslyšel, ale právě proto může klidně existovat - souběžně s všemi těmi Zelenými, Rudými, Modrými.

Její členky chodí nakupovat do supermarketů muškátový ořech, u kasy způsobně zaplatí, a pak se po něm v lese sjíždějí a myslí si, že jsou na sabatu... Hlavní je se neodlišovat, a přitom vládnout a ovládat všemi prostředky!

Dost! Zoufale jsem si přál usnout.

Napadaly mě teorie o spiknutí, o nadvládě, kterou si nikdo neuvědomuje.

Vyšel jsem ven. Les kolem spal. Za chatou jsem zaslechl tlumené hlasy. Dva kluci - jeden z nich si dovoloval na Brigit. Otočil jsem se k odchodu, ale zavolali na mě. Ochutnal jsem jointa. Třeba se mi po tom bude lepší spát. Plácali nesmysly a smáli se tomu. Ještě jednou jsem potáhl a rozloučil se. Brigit spala spokojeně a bez výčitek. Občas lehce pochruovala.

Zavřel jsem oči a přetáhl deku přes hlavu.

Objevil se bizarního divadla. Chtěl jsem odejít, spát - ale někdo mě držel za nohu. Pokusil jsem se vyprostit - nemohl jsem se pohnout. Ted' budeš poslouchat, skřehotal hlas: "Jsme loutky svých vlád, a naše vlády jsou loutkami.. Kruh, který se uzavírá v místě mimo normální chápání. Bibli napsali tak, aby z ní šel strach, aby lidi děsila, aby se cítili maličký, báli se všeho a všude, nevycházeli za brány města, kde by mohli potkat skutečnou pravdu!"

Brigit tiše zavrňela.

Začínalo mi být blbě. Zkusil jsem se pohnout, poprosit, potřeboval bych si odskočit. "Nic!" skřehotal hlas.

Najednou moje tělo vyskočilo z postele, a já se probral ve chvíli, kdy jsem zvracel do sprchy. Z dálky jsem slyšel skřehotavý chechot, ale znělo to spíš jako bezmoc.

Nikdy mi neřekla, že mě miluje.

Byly dvě ráno, ona spokojeně spala, občas si lehce chrupnula. Vzpomněl jsem si na debatu těch dvou venku: "Bud' je špatný člověk, který porušuje zákony společnosti ve který žije, nebo je špatná společnost, která ty zákony vytváří. Mělo by stačit normální lidský svědomí!"

Máš ty vůbec nějaký svědomí, obrátil jsem se v duchu na Brigit. Překulila se na druhý bok, jako by mě slyšela. Pohladil jsem ji opatrně po vlasech. Zavrňela jako divoká kočka, co spí v noci jen napůl.

Ráno jsme se sbalili. Zastavil jsem se za vrchním, poděkovat za včerejší večer. Usmál se, a místo pozdravu polohlasně dodal: "Máte krásnou holku!" Pokýval jsem hlavou - kdybys věděl..

Domů jsme se vrátili před polednem. Žádná zjevení ve vlaku se nekonala - jen pořádná kocovina, a do toho dvě uječený punkový studentky, který nezavřely pusy, a každou chvíli kývli hlavou směrem k nám. Jako bysme to byli mi, kdo vybočuje z nalinkovaného světa.

Nemohli jsme po kapsách najít klíč. Možná zůstal v lese. Kamila musela stát za dveřma. Šmírovala? Bylo by jí to podobný. Aspoň že nám otevřela.

"Tatínek není doma?" zeptal jsem se jízlivě.

"Představte si, dneska jsme byli v nemocnici!"

Podívali jsme se na sebe a pak na ni.

"Máma se po tom novým léku zlepšila! Možná nebude potřebovat vozík!"

Teprve teď jsem si všiml, že byl přikrytý plachtou. Sice jsme netušili, že užívá nějaký nový lék, ale Kamile jsme pogratalovali. Před pár dny jsme se od ní dozvěděli, že se její nemoc táhne od doby, co přišla o dítě. Byl to roční kluk, umřel v noci ve spánku. Když se to stalo, čekala už paní Šimonová Kamilu.

"Jo, ptal se po vás tady nějaký chlap," položila si prst na pusy.

"Po mě nebo po Brigit?" vypadlo ze mě. Vítejte zpátky v realitě.

"Já vlastně nevím.." zamyslela se. "Spíš asi na Brigit. Zajímalo ho, kam jste jeli. Řekla jsem, že vás nehlídám." Zatvářila se důležitě.

Brigit nejvíc zajímaly korálky, které měla Kamča vpletené do vlasů. Nejspíš něco tušila, nebo jí to bylo ukradený.

Kolem půlnoci mě vzbudila bouřka. Brigit spala jako zabitá. Pokusil jsem se ji vzbudit. Za oknem lítaly blesky, ona si mě nechápavě prohlížela, jako by zrovna přiletěla z Měsíce. Dovedl jsem ji k oknu. Začala přede mnou couvat. Byla úplně mimo. Jako by někdo vzal šachovou figurku a zahodil ji do tmavého lesa.

Sedla si na postel, a vypadalo to, že je někde strašně daleko.

Vybavily se mi všechny ty noci v blázinci, bouřek bylo nepočítaně. Pokaždé jsem si přál, aby prásklo přímo do toho nenáviděného baráku. Bylo mi jedno, jestli všichni zařveme. Pelikán při každé bouři řádil. Vypadal jako pohanský Perun, ohnivý trojzubec v jeho ruce byl sice jen tušený, ale téměř skutečný. Stál fascinovaně u okna a v očích se mu odrážely blesky. Pak přišel záchvat. Měl v té chvíli obrovskou sílu. Všichni, včetně zřízence Barvona, se ho báli.

Pamatuju, jak mu doktor Procházka chtěl dát sedativum. Přistoupil k němu zezadu, a ve chvíli, kdy stlačil píst, a dávka, která by uspala koně, se rozptýlila v jeho hýžděovém svaly, měla organismus spolehlivě odrovnat. Seběhlo se to strašně rychle. Procházka nestačil jehlu ani vytáhnout. Pelikán prudce otočil, a stříkačka s jehlou vylétla a zapíchla se do opěradla židle. Doktora se ani nedotkl, přesto vzal stejnou dráhu jako stříkačka a zastavil se o dveře, které nás dělily od svobody. Pelikán to ale nejspíš nedokázal ovládat - každý na jeho místě by dávno zdrhnul.

Prásk! Uhodilo hodně blízko. Ozvalo se třesnutí, přesně ten zvuk, kdy se už opravdu bojíte, ačkoliv se vám jinak bouřky líbí. Ještě než zhasla červená čísla na budíku, a než zhasla všechna světla ve městě, jsem si všiml, jak se Brigit napjala jako luk, otevřela oči a nepřítomně se na mě podívala. Pak

- už potmě - jsem slyšel, jak se svezla zpátky do peřin. Světla na ulici se na okamžik znovu rozsvítila, a já si všiml, jak se ze spaní spokojeně usmívá.

* * *

Ráno začalo potmě v koupelně. Kamila bouchala na dveře: "Taky vám nejde elektrika?"

Šimon pobíhal po chodbě s dvěma dráty, na kterých visela žárovka. Pokud by byl v zásuvce nějaký proud, možná by ho to zabilo. Paní Šimonová listovala telefonním seznamem. Kamila nám mezitím stačila sdělit novinky z večerního posezení. Sledoval jsem Brigit, a vůbec mi nepřipadala jako někdo, kdo se v předstávách mění v čarodějnici. Naučil jsem se to brát s rezervou.

Dali jsme si lehkou snídani. Zeptal jsem se na noční bouřku. Překvapeně se na mě podívala.

"Připadala jsi mi trochu...Mimo," dodal jsem.

Sklopila oči.

"Něco ti ukážu," řekla tajemně a podívala se na mě. Vstala, postavila se za mě, na chvíli zaváhala, a začala mi třít spánky.

"Zkus dýchat rychle a zhluboka. Jak nejvíc můžeš!"

Přišlo mi to vtipný, ale poslechl jsem. Asi za minutu jsem ucítil, jak mě do tváří začínají bodat tisíce jehliček. Tělo začínalo dřevěnět.

"Nepřestávej!" zvýšila hlas, a znělo to stejně, jako když to slůvko použila jednou při milování. Chtěl jsem se pousmát, ale svaly v obličejí mě neposlouchaly.

Před očima se mi míhaly kruhy, a pozvolna se měnily v neurčité postavy. Skláněly se v kruhu a vypadalo to, jako by spolu tančily. Nemohl jsem popadnout dech. Brigit mi stále třela spánky. Začalo to být nepříjemné. Nechtěl jsem vypadat jako srab. Postavy začínaly dostávat konkrétnější rysy. Rozeznával jsem tváře, ženy, které jsem už někdy viděl.

Dala mi rozpálené ruce na oči.

Postavy se ocitly uprostřed jasně červeného ohně. Hořely jim ruce, nohy, nepřírozeně zmítaly... Pak se změnil v popel.

Najednou s tím přestala. Odkryla mi oči, opřela se mi bradou do hlavy. Nalehla na mě, ucítil jsem její žhavé tělo.

Srdce mi bušilo. Jehličky v tvářích jedna po druhé mizely. Divně mě mrazilo. Podíval jsem se na ruce. Měl jsem husí kůži všude. Dokázal jsem připustit, že může existovat něco, co se nedá rozumem pochopit. Souběžně se světem, ve kterém žijeme. Alenka za zrcadlem, ze kterého se vynořují lochnesské příšery, UFO, zelené tváře, nemusí být mýtus v jiném stavu mysli. Primitivní národy tomu říkají „otevřít oči.“ Mají na to i kouzelné rostlinky. Pořád jsme to my, jen vidíme svět trochu jinak. V naší „pokročilé kultuře“ odlišovat se znamená jistotu označení za blázna. V lepším případě je ponechán na svobodě. V horším... Nechtěl jsem se hrabat v minulosti. Navíc jsem se drogám snažil vyhnout. Měl být tohle důkaz, že to jde i bez nich?

Brigit měla často čarodějnické řeči. Považoval jsem to za zajímavý rozmar. Někdy s tím byla až otravná. Jen párkrát jsem si nebyl jistý - jestli třeba nemá pravdu. Dokázala vyvolat v člověku chaos, úplně ho rozvrátit. Nezdálo se, že by jí to působilo potěšení, tvářila se přitom nezaujatě - a člověk by jí to možná i sežral, pokud by ji neznal. A nejspíš by jí to i toleroval, kdyby ji miloval. Pokud by se ty divné stavy nezačaly projevovat stále častěji.

Jehličky v obličejí začaly ustupovat.

"Mohli bysme se ještě na chvíli natáhnout," mrkla na mě.

Přejela mi hřbetem ruky po tváři. Trhnul jsem sebou, jako bych dostal elektrickou ránu. Překvapeně se na mě podívala. Pak mě vši silou objala, jako by mě chtěla zahřát. Byla mi ještě pořád zima.

Leželi jsme sotva pár minut, když se na chodbě ozval zvonek. Díky němu jsme věděli o každé Šimonovic návštěvě, aniž bychom o to stáli. Jednou jsme se o tom před Šimonem zmínili. Slyšela to jeho paní. Podívala se na nás upřímně utrápeným výrazem z vozičku: " Snad vám to nevádí."

Vadí, dokonce nás to někdy pěkně sere, ale držíme hubu.

Brigit vyskočila – abychom nemuseli poslouchat jízlivé narážky, pokud by to bylo k nám. Byl to elektrikář, o kterém mluvil Šimon. Nechala pootevřené dveře a skočila zpátky ke mně.

Podle hlasu působil trochu jako po flámu. Sobota ráno, nejspíš to bude pravda. Nejdřív mluvil se Šimonem. Říkal něco o bouřce, a my si představovali, jak u toho divoce rozhazuje rukama, a elektrikář to nestačí sledovat, a jen souhlasně přikyvuje.

Mrkli jsme na sebe a postavili se d dveří.

"Tak se na to podíváme. Kde máte pojistky?" zívá a rozhlížel se po chodbě.

Mohlo mu být kolem třiceti, tak metr osmdesát, sympatická tvář, týdenní strniště, na hlavě skromný rezavohnědý kohout. Vypadal zajímavě, hlavně pro Brigit, jak se mi nezapomněla svěřit. V koutku žmoulal nepoužitou cigaretu.

"Docela ujde, co?!" okomentovala Brigit a škodolibě se na mě podívala.

Abych řekl pravdu, vypadal spíš otráveně. Ale jen do chvíle, kdy se objevila Kamila.

Podívali se na sebe. Stáli sotva dva metry od sebe. Ona cudně sklopila oči, jak jsem to u ní ještě neviděl. Šimon mezi nimi přestal existovat. Po chvíli si vzpomněl, kde jsou pojistky. Elektrikář otevřel plechovou skříňku, a přitom nespustil z Kamily oči.

"Tak já vás tu nechám pracovat, určitě nemáte rád, když se vám někdo kouká pod ruku," řekl Šimon a zavíral za sebou dveře.

"Mě to neva," odpověděl bezmyšlenkovitě elektrikář, a cigareta šikovním pohybem zmizela.

Chtěl jsem zavřít dveře, ale Brigit na mě vrhla jeden z těch jedovatých pohledů. Náznakem mi zamávala a pomalu sešla po schodech.

"To byla ale divná bouřka, vidíte?! Já jsem Brigit," podávala mu ruku jako by přišel za ní..

Překvapený elektrikář na chvíli ztratil řeč.

"Mi - Michal," odpověděl konečně a nespouštěl z ní oči.

Kamila tam ještě několik vteřin stála, pak se otočila a práskla za sebou dveřma. Bylo slyšet, jak jí Šimon nadává.

Bylo mi jasné, že Brigit rozehrává další ze svých her – a nezapomněla se ujistit, že se dívám.

Pokud si oběti vybírala podle nějakého klíče, zatím mi unikal. Nemusel jsem být ani dole, abych věděl, že ho právě zpracovává očima, a on se od toho pohledu nemůže odtrhnout. Stále stejný scénář.

Na scéně se znovu objevila Kamila. Bouchla dveřmi. Oba to vrátilo na zem. Brigit pohodila hrdě hlavou.

"Říkal jste, že máte rád malinovou?!" mrkla na něj a podávala mu sklenici. Řekla to se zvláštní sladkostí a hlavu měla přitom podbízivě skloněnou. Najednou mi byla strašně protivná.

Elektrikář nevěděl, komu má věnovat pozornost. Nějaká oprava nebyla na pořadu dne. Sledovaly jedna druhou a snažily se navzájem vytlačit z bitevního pole. Obě hlavu hrdě vztyčenou, zbraně odjištěné.

Michal podvědomě couvl, a přitiskl se zády ke zdi.

Kamila přiblížila sklenici k ústům, jako by se chtěla napít, a v tu chvíli se pohnula i Brigit. Byl to jen nepatrný pohyb, ale v tom napětí to bylo totéž, jako by se před nimi zlomyslně pohupoval odjištěný granát.

Viděl jsem na Michalovi, že ho přešla chuť na veškeré flirtování. Nejradši by to zabalil a zmizel. Jenže to by mezi nimi musel obejít.

Stál jsem v polovině schodů a sledoval jeho vyděšené oči.

Dámy mě neregistrovaly. Z jejich obličejů se vytrácela ženskost. Ještě pořád mi nedocházel důvod toho nesmyslného divadla. V jednom okamžiku Brigit máchla zvláště rukou, bylo to něco jako gesto. Kamila nic takového nečekala, a nejspíš se lekla. Natočila se bokem, jako by se chtěla bránit, přitom povolila stisk, a všichni sledovali, jak rudá tekutina letí vzhůru, a Kamila padá na zem. Ležela na zemi dřív, než rudé kapky začaly padat na všechno kolem, i na její sněhobílé šaty.

První se pohnul Michal. Udělal krok, aby jí pomohl vstát, a v tu chvíli se chytil za koleno - a s bolestným šklebem se sesunul vedle Kamily. Jeho montérky zanechávaly tmavé šmouhy na pečlivě obílené zdi.

Brigit to pobaveně sledovala pohledem podivného vítězství.

Zaregistrovala Michalův tázavý pohled. Provinile pokrčila rameny - jako by chtěla říct: „Já za to nemůžu.“

Nahlas nic neřekla, ani nepohnula rty. Ten postoj byl pokračováním divadla, jehož pointu jsem už znal.

Kleknul jsem si ke Kamile, která se začala zvedat. Držela se za hlavu.

Udiveně zírala střídavě na prázdnou sklenici - a na šaty plné rudých skvrn. Dívala se na mě, jako by se chtěla zeptat co se stalo - a pak na Brigit - bez nejmenšího náznaku nenávisti.

"Ty vole," vydechl elektrikář a držel si koleno.

Kamila se na něj podívala a omluvně se usmála. Sebrala sklenici z koberce a přičichla k ní - jako by netušila, kde se tu vzala.

Na Michalovi bylo vidět, že by si dal velkého panáka - ale styděl se o něj říct.

Brigit vyšla beze slova ven. Překročil jsem opatrně rudou skvrnu. Zády se opírala o zeď, dívala se na mraky a ve tváři měla uspokojení. Dešťové kapky jí dopadaly do vlasů, stékaly po tvářích, a vypadalo to jako slzy. Slzy štěstí. Dychtivě natahovala z cigarety a kouř vyfukovala daleko před sebe.

Vzal jsem ji za ruku - nebránila se - a společně jsme se vrátili dovnitř.

Michal se vrtal v rozvaděči, vedle něho Kamila - stihla se mezitím převléknout. V ruce držela šroubovák, tvářila se důležitě a něco štěbetala.

Prošli jsme kolem po schodech nahoru.

Brigit otevřela bar a beze slova nalila každému dvojku whisky. Byla zamyšlená, a vlasy, deštěm zvlhčené, se jí lepily na mokrou tvář. S uspokojením jsem sledoval, jak se její tělo prokřehlé studeným deštěm, rozpaluje.

Dopili jsme, vzala mě za ruku a povalila na postel. Milovali jsme se, a divoká nespoutaná šelma nade mnou se pozvolna měnila v hodné a mazlivé koťátko. Napětí zmizelo, stejně jako ďábelský výraz v jejích očích.

Někdy se mi vybavovalo vyprávění o neštěstí s tou malou holčičkou. Při milování, ve chvíli, kdy jsem měl ruce přivázané ruce k posteli. Mohla mě omráčit, zabít, jako v béčkovém filmu. Ona by z toho nejspíš vyvázla, dokázala výborně odvést pozornost - to jsem viděl, a sama jednou mluvila o výslechu na policii před lety. Kdyby věděli, že ona je... Nechtěl jsem to slovo vyslovit.

Mohla mě nechat přivázaného, vrátit se za několik dní. Buď bych se z toho dostal - anebo spíš ne, dokázala být pečlivá. Naštěstí je tu Kamila a její táta - oba drzí a zvědaví.

Občas jsme to dělali v lese – a jednou ve starém sklepě. Možná by byla ráda, aby se vědělo, že to udělala ona. Jak by jí to chtěli dokázat?! Mohla by to navléknout na Kamilu – dokázala dobře ovlivňovat lidi. Jako Rasputin. Jenže Brigit není ošklivý chlap.

Leželi jsme vedle sebe. Utahaní a spokojení. Snažil jsem se zahnat černý myšlenky. Díval jsem se na ni, jak odpočívá. Oči se jí leskly, možná dojetím – nebo zase dostala vše, po čem toužila. Přál jsem si, abych v těch myšlenkách byl já. Vyvolený. Ten, komu bude tahle nádherná ženská patřit do konce života.

Asi by mi mělo stačit, že spím s čarodějnicí. Jenže já o to vůbec nestál, neimponovalo mi to. Děsilo mě to!

Už to nebyla jenom póza. Bylo to jako parazit, který se ukrývá uvnitř. Něco, co způsobovalo, že se normální milá holka proměňuje v bestii, která s rozkoší ubližuje a škodí. Dělala věci, které odporovaly lidskému chápání – a vzápětí potom vypadala udiveně – nebo to tak aspoň vypadalo.

Nemyslím, že by se ta změna stala po setkání s „čarodějnicí,“ jak říkala. Sázel bych spíš na nějakou neobvyklou psychickou poruchu.

Člověk to musí mít v sobě, a nějaká taková osoba to jen probudí, nakopne. Četl jsem, že ani hypnotizér nedokáže změnit natrvalo osobnost. Umí z vás udělat psa, abyste štěkali - ale jen na chvíli.

Pocity z milování pozvolna doznívaly.

Brigit chvílemi zavírala oči. Vypadalo to, že usíná.

Potřeboval jsem na chvíli vypadnout. Nechtěl jsem, aby věděla, na co myslím. Asi jsem si to namlouval, ale měl jsem zas ten pocit, že mi dokáže vlézt do hlavy.

Černé myšlenky byly čím dál dotěrnější.

Kdyby to věděla, možná by ji to udivilo – po milování – anebo bych taky mohl dopadnout jako ta holčička..

Vrah může působit jako docela milý člověk – než přijde na to, že byste ho mohli usvědčit. Bylo by naivní si myslet, že vás nechá jen tak jít..

„Hledáme realitní makléře,“ tak zněl text inzerátu v novinách, které jsem držel v ruce ve chvíli, kdy jsem vcházel do dveří malé kanceláře.

Majitel, pan Gabriel, byl kulatější padesátník se začínajícími šedinami. Tmavomodré sako mu bylo poněkud těsné. Bez přehnaných zdvořilostí mě usadil do křesla. Předpokládal jsem, že takových jako já už tam pár sedělo. Čekal jsem odborné otázky, ale na nic takového nepřišla řeč. Povídali jsme o všem možném, a přišla řeč i na blázinec. Nezdálo se, že by ho to překvapilo. Pozoroval mě, sledoval oči, ruce, sem tam přikývnul nebo něco dodal. O nemovitostech nepadlo ani slovo.

"Víte, vašeho předchůdce jsme museli vyhodit pro opakované hrubé chování ke klientkám. Zvláštní, že muži s ním byli spokojeni," zamyšleně oklepal popel z cigarety. "Měl byste vědět, že ženy tvoří větší část naší klientely," zkoumavě se na mě podíval.

Přikývl jsem.

"Vaší náplní práce, pokud se domluvíme, přirozeně, bude práce v terénu. Máte řidičák?"

„Hm, ano, mám.“

"Nebudete mít pevnou pracovní dobu. Pro začátek vás nechám, abyste se zorientoval. A co se týká peněz, řekněme dvanáct tisíc hrubého?!"

Zamyšleně jsem sledoval kouř stoupající z jeho cigarety. Připomnělo mi to Brigit, jak sedí v okně a opírá se nohama o rám, kouří, a klepe popel na lidi dole.

Přikývl jsem.

"O.K., budete mít k dispozici kancelář. Ukázal dozadu, odkud občas vyšlo zaklení následované něčím, co znělo jako úder pěstí do klávesnice.

"Přijďte zítra. Jsem tu od rána, sepíšeme smlouvu a doladíme detaily. Teď mě prosím omluvte," podíval se do míst, kde předpokládal hodinky. Podal mi ruku a pevně stiskl.

Zavřel jsem za sebou dveře, a v rychlosti si na prosklených dveřích přečetl otevírací dobu.

Připadal jsem si jako vítěz. Doma už to bylo dlouhý, a Brigit stále častěji vrčela, když se při ranním kafi musela rozespálá dívat, jak chrápu.

Měl jsem ze sebe dobrý pocit. Přehrával jsem si znovu v mysli pohovor. Neshledal jsem nic, co by mě zarazilo.

Domů jsem se vrátil po páté. Električka ještě nešla. Šimon mi s milým výrazem oznámil, že vyhořel chránič. Od bouřky. Elektrikář ho jel sehnat. Divil bych se, že by se ještě vrátil, pomyslel jsem si.

Brigit ležela na posteli. Nahá listovala ve starý tlustý knize, a rozverně u toho klátila nohama. Na pozdrav jen něco zamručela.

Postavil jsem se před ni. Zvedla oči, a aniž by přestala listovat, vítězoslavně prohlásila:

"Něco jsem našla. Půjdeš se mnou?"

Nevěděl jsem kam, ale věděl jsem, že pokud řeknu ne, naštve se a přestane mluvit.. Někdy jsem ji nechápal, a tohle byla zrovna ta chvíle. Byla tak trochu blázen – nebo z jiného světa – myslím, že spíš obojí.

Kniha – spíš bichle – musela být hodně stará. Do postele bych něco takového nevzal. Hnědožlutý papír, místy černé fleky od vyschlé plísně. Listy se místo šustění líně ohýbaly a místy třepily.

Nebyla to první stará kniha, kterou jsem u Brigit viděl. Během stěhování se jedna krabice na schodech vysypala, a takových tam bylo nejmíň pět. Nemám starý špinavý věci rád. Spíš se mi hnusí.

Založila si stránku dlaní a ukázala mi obálku. Vázaná v černé kůži, myslím v opravdové kůži. V takové, která ještě sto let po vydání příjemně voněla. Stejně jako voněly řemínky, kterými mrskal neposlušnou čarodějnici kat.

Ta kniha byla něco jako smolná, takovou nějakou jsem viděl kdysi v muzeu umění.

„To máš inkviziční seznam?“

Podívala se na mě jako na pitomce.

„Pokus o vtip,“ usmál jsem se.

Kůže byla zdobená značně opotřebovaným reliéfem. Při troše fantazie to mohlo připomínat pentagram – ale to jsem si opravdu hodně domýšlel. Zřetelný byl kruh, a uvnitř latinský nápis.

"Našli ji při opravě kostela. V rakvi."

Musel jsem vypadat přinejmenším udiveně, protože hned dodala:

„Ale né, v tý rakvi ležela mezi starýma listinama. Žádná mrtvola,“ usmála se.

Vybavila se mi utajená historie neznámého kněze. Biskupa? Děti, které neměly jak vzniknout, přesto se narodily, z normální lidské příčiny? Katoličtí hodnostáři nemůžou mít děti – ale kolik jich po světě doopravdy běhá?

V tu chvíli mi docvaklo, že Brigit... její rodiče? Nikdy jsem je neviděl. Neměla ani snahu mi je představit, nemluvila o nich. Byla pořád naštvaná, že ji okradli o sestru a násilím z ní udělali jedináčka?!

Nebo si to všechno vymyslela – žádná sestra-dvojče není!

"Jmenuje se to v překladu 'Hroby, které nesvítí'," vytrhla mě ze zamyšlení.

"Jak jsi na to přišla?"

"Latinský slovník. Vypátrala jsem i posledního majitele - podle jména tady:" otočila desky a ukázala na druhou stranu do rohu, kde bylo úhledně černým inkoustem jméno. Přečetl jsem jenom 'pater ..tník.'

„Tebe zajímají faráři?“

Přešla můj úšklebek.

„Náhodou jsou to často vzdělaní lidi. Tohle byl milý pán – navštívila jsem ho v léčebně v Kroměříži. Pomohl mi objasnit některý pasáže. Škoda že na vycházce skočil pod nákladák... Asi stařecká senilita," dodala, a řekla to tak chladně, až z toho zamrazilo.

"Dívej!" rozevřela knihu.

„Odkdy umíš latinsky?“ zeptal jsem se nedůvěřivě.

Ušklíbala se. "Vidíš tu snad něco latinsky?"

Na stránce byl natištěný obdélník – spíš bych řekl namalovaný. Ten byl rozdělený na menší, a ty zase na menší. V každém ručně vepsané trojčiferné číslo. Na protější straně byla jednotlivá čísla pod sebou, a u každého buď Slunce, nebo Měsíc.

Sluncí bylo o dost víc než Měsíců.

"To je nějaká omalovánka?" zeptal jsem se konečně.

"I tak by se to dalo říct," projela náhodně pár listů, a v paprscích zapadajícího slunce bylo vidět, jak z knihy vyletují nepatrné kousičky něčeho starého a zatuchlého. Vytvářelo to v pokoji nenápadná oblaka, a dusilo to. Byl bych nejradši, kdyby tu knihu vyhodila oknem. Teď hned!

Sběratelka bizarností - ačkoliv, pokud by byla jen to, bylo by to pořád ještě v pohodě.

"Půjdeš se mnou," zeptala se.

Chtěl jsem se zeptat kam – ale vlastně to bylo zbytečné, protože se na mě zase podívala jako na pitomce.

"Byl jsi už někdy na hřbitově?"

A je to tady! Ne že bych se snad bál hřbitovů. Čím déle jsem Brigit znal, tím víc se vzdalovala představám o obyčejný holce. Nesnažila se být zajímavá, a nechtěla se za každou cenu odlišovat, jak jsem si bláhově myslel na začátku. Tohle byla posedlost. Vyšinutá mysl, ale jen natolik, aby vytvářela dojem, že se nic neděje.

Než jsem ji poznal, přečetl jsem pár knížek od Farkase, jen tak, pro pobavení. Dokonce i Jitro kouzelníků od Bergiera a Pauwelse. Pár zajímavostí, nad kterými se člověk možná pozastaví.

Měl jsem na výběr. Stát se dobrovolně jejím komplicem a důvěrníkem, anebo táhnout jinam, jak mi mile několikrát naznačila. Věděl jsem, že obojí bude draze vykoupeno – vybavil jsem si její předchozí oběti. Možná i chtěli spolupracovat, ale neobstáli ve zkoušce. Neměl jsem tušení, proč si vybrala mě? Nešlo o to se přizpůsobit - neznal jsem žádný model chování, který by zapadal do jejích představ.

Přímo mi nikdy nevyhrožovala – ale nátlak byl cítit z každého slova.

Postupem času jsem si zvykl. Začalo mě to i bavit. Nakonec, o čem ten život je? Někdo se nedotkne masa, protože doufá, že tu bude do sta let - a druhý den ho porazí nákladák. Dozrával jsem k přesvědčení, že naší přirozeností je podstupovat riziko. Na druhé misce vah mají normální jedinci pud sebezáchovy. Brigit ta druhá miska chyběla.

Uvědomoval jsem si, že díky ní mě občas pohlcovalo příjemné mrazení. Hřbitov jsem považoval za místo, kam normální lidi nosí třeba kytky. Kdykoliv jsem kolem nějakého procházel, přemýšlel jsem, kdo tam chodí - vrazi za svými oběťmi? Tyrani za někým, koho dohnali k sebevraždě? Rodiče, kteří pomohli ze světa nechtěným dětem? Naštvaní podřízení, nedočkaví dědicové? Existuje na hřbitově něco jako svědomí? Považoval jsem to místo za konečnou obětí destrukce. Kolik lidí odejde ze světa opravdu přirozenou smrtí?

Už jako školák jsem se hřbitovům vyhýbal. Spolužáci tam cestou ze školy chodili čůrat na hroby, sbírali kaštiny, a mezi plačícími padlými anděly si hráli na schovávanou. Měl jsem v sobě averzi, kterou nedokážu vysvětlit ani dnes.

Procházka s Brigit by tedy měla být premiérou. Z nějakého důvodu jsem ji přestal považovat za blázna – ten důvod byl možná především v kalhotách. Ale byl v tom i adrenalin – z její nevyzpytatelnosti – snad i nebezpečnosti. Tentokrát asi neponeseme kytku babičce.

"Mám vzít lopatu?" zasmál jsem se.

Zamračila se. Od chvíle, kdy jsem se vrátil, se neusmála.

"Zatím ne."

Jaký 'zatím'? Holka, někdy už to s tou záhadností vážně přeháníš. Napadlo mě, jak by se tvářil můj nový zaměstnavatel, pokud by věděl, jak a s kým žiju. Brigit se o něm nikdy nezmínila – to ale automaticky nemuselo znamenat, že s ním nic neměla. Neznal jsem rychlost šíření drbů - ale na malém městě se dala předpokládat vyšší, než jsem mohl pro novou práci potřebovat.

Na ulici se začaly rozsvěcovat lampy. Cvakl jsem vypínačem. Nic. Brigit otevřela starou skříň po Šimonových babičce, a položila tu plesnivou knihu vedle spodního prádla. Oblékla si mikinu, a když skříň zavírala, divně to zaskřípalo – jako když si v béčkovém filmu kostlivec rovná přeleželé kosti.

"Jdem?!" zavelela.

Před domem zaparkovala elektrikářova pomalovaná dodávka. Kromě reklamních nápisů ji zdobilo několik větších šrámů.

"Na co má pod tou špínou reklamu je mi záhadou," pronesla Brigit.

Ve dveřích se objevil Šimon v pantoflích. Vypadal rozespale.

"Ještě že nemá na bradě pěnu na holení," dodala Brigit sarkasticky.

Od doby, co mu manželka zase fungovala, přestal otravovat. Brigit mi dávala najevo, že ho nesnáší. To jí ale nebránilo, aby se s ním bavila. Ve čtvrtek, když se vracela z města, jsem seděl v okně a slyšel, jak si Šimon stěžuje na Kamilu.

„Bylo jí třicet, a nemůže zavazit o pořádného chlapa.

Ozvala se paní Šimonová: "Kdybys do ní pořád nevandroval. Pak se bojí si někoho přivést."

"Sama vidíš, jak to dneska s chlapama vypadá. Pracovat to nebude. Válet si doma šunky, to by se líbilo každému," odpověděl Šimon, a podíval se nejdřív významně do našeho okna, a pak na Brigit. Ta se jen kysele usmála.

Paní Šimonová ji chytla za ruku: "Ty to máš dobrý, holčičko. Máš hodného chlapa. Nějakou práci si brzy sežene," otočila se přitom na manžela.

Na hřbitov to bylo sotva půl kilometru. Cesta mi ale připadala jako věčnost. Čím blíží jsme byli, tím víc mi těžkly nohy jako po silném víně. Myšlenky byly stále agresivnější a neodbytnější: 'Nech ji, ať si táhne!'

Míjeli jsme kamennou sochu světce zasaženého šípem. Ve světle pouliční lampy to vypadalo jako to nejjasnější varování, které ještě moje neklidná mysl potřebovala, aby se ujistila, že zdrhnout je to nejlepší řešení.

Brigit mě chytla pevně za ruku. Podíval jsem se na ni. Měla pevně sevřené rty, její oči jiskřily a přikazovaly: 'Ať tě to ani nenapadne!'

Zase to zvláštní mrazení. Stiskla mi pevněji ruku a zrychlila.

Ve chvíli, kdy jsme prošli hřbitovní branou, se mezi stromy objevil velký narůžovělý Měsíc. Ve třiatřiceti poprvé na hřbitově. Neměl jsem žádné zvláštní pocity. Žádní duchové, ani modrá světýlka nad čerstvými hroby. Jediným zvukem byl vzdálený šum aut – a ticho.

Normální lidi mají právě večerní pohodu, chystají se ulehnout, milovat. Nic není vzdálenější tomu, co jsme právě dělali my. Bylo mi divně. Snažil jsem se číst jména, rozeznávat tváře na fotografiích. Cokoliv, abych zahnal všechny ty stísněné pocity. Potkávali jsme poslední návštěvníky. Na konci jsme zahnuli doleva a protáhli se pootevřenými kovanými vratky. Museli jsme překročit něco, co vypadalo jako mrtvá kočka. Mohl to být klidně jen trs trávy, neodvážil jsem se to nohou zkusit. Podle zanedbanosti to vypadalo na nejstarší část hřbitova. Náhrobky porostlé silnou vrstvou mokrého mechu, propadlé desky. Přední hřbitov vypadal proti tomu jako moderní sídliště plné života.

Brigit celou dobu mlčela. Ušli jsme asi sto metrů, když konečně řekla: "Už bychom tam měli být."

Z šera se proti nám šourala shrbená postava. Ukázalo se, že je to stará babička v kabátku, který dávno vyšel z módy. Měla vlídnou tvář, ale její překvapivě mladé oči říkaly něco o vetřelcích. Stejná byla i její sotva zřetelná odpověď na pozdrav.

Co tam dělala skoro potmě? Přepadl mě stísněný pocit, jako bych se nemohl nadechnout. Do toho Brigit pomalu přidávala, až téměř běžela. Neohlédla se ani za babkou. Ještě jsem měl před očima její divný škleb. Zamrkal jsem, představa na chvíli zmizela.

Míjeli jsme řadu kdysi honosných náhrobků. Některé se daly díky zbytkům třpytivé barvy ještě přečíst. Viděl jsem dva letopočty začínající 17.. O jeden z nich se někdo vzorně staral, ostatní byly pusté. Hřbitovní zeď tu byla vyšší než vpředu, podobala se středověkému opevnění.

Další shrbená babička! Vypadala stejně jako ta první, snad jen hůl měla v druhé ruce. Snažil jsem se jí nedívat do obličeje, přesto jsem zahlédl křivý úsměv.

Zjitřená mysl se navzdory pokročilému soumraku zdráhala věřit na duchy. Zdálo se mi, že si Brigit babky nevšimla. Dívala se fascinovaně dopředu, jako by tam někde ve tmě bylo nějaký božský světlo. Nezpomalovala. Napadlo mě, že kdybychom zpomalili, obklopí nás tlupa těch babic a... Navzdory nutkání jsem se bál ohlédnout.

"Támhle to je," ukázala prstem do rohu. Nebylo tam nic než tmavá tráva. Došli jsme až do rohu. Ve zdi byla úzká díra. Brigit mi pustila ruku, protáhla se, a zmizela. Pokud bych místo, kde jsem pořád ještě stál, dokázal nazvat peklem – co bylo za tím?!? Ucítíl jsem na čele studený pot. Najednou jsem neměl chuť opustit bezpečí hřbitova. Když jsem na tuhle bláznivou akci kývnul, představoval jsem si, že uděláme kolečko hřbitovem, a za chvíli vypadnem. Brigit bude spokojená, a doma se možná ještě pomilujem.

Ucítíl jsem její parfém.

Nadechl jsem se, divně to ve mně zasípalo – a protáhl jsem se dírou. Uviděl jsem ji asi dvacet metrů od místa, kde jsem právě vylezl. Nejdřív jsem nechápal, a pak jsem si toho všiml: bylo tam, jak jsem stačil napočítat, dvacet jedna podlouhlých kopečků. Bez označení, bez náhrobků.

Brigit je polohlasem přepočítávala. Skončila u čísla jedenáct, a ukázala na něj:

"Pojd' se sem postavit!"

Rozhlédl jsem se, jestli se odněkud zas nevynoří shrbená postava.

„Neboj, tady nejsou,“ řekla, a znělo to i trochu vesele.

Chtěl jsem se zeptat KDO, ale nejspíš jsme mysleli ty samé.

Stoupl jsem si, kam ukázala.

Zkontrolovala mě pohledem. Z kamenné vázy u zdi sebrala růži. Měla nepřirozenou barvu – nevím, kde se tam vzala, ani jestli byla pravá, ale to mě v tu chvíli zajímalo ze všeho nejmíň. Nevím, jestli byla pravá, ale měla nepřirozeně ohnivou barvu.

Postavila se zády ke mně, a pohybem nevěsty, která podle starého zvyku hází kytici za sebe, přehodila růži přes zeď.

Považoval jsem to za rozmar. Čekal jsem, že mě pro ni pošle - a ta možnost mi připadala ze všech nejmíň bizarní.

Ukázala mi, abych šel stranou. Bůhvíproč jsem se ohlédl. Nikdy by mě nenapadlo, že tmavá ponurost toho místa, dokáže v mysli vyvolat tolik pravděpodobných nebezpečí. Vybavila se mi stránka z té zatuchlé knihy. Tam ale nebylo žádné označení, ačkoliv jsem věděl, že se hroby kvůli poplatkům číslovají.

Brigit stála pár metrů ode mě, dívala se do zdi a mlčela. Zavolal jsem na ni, kdy půjdeme zpátky. Neodpověděla.

Vybavila se mi legenda o Ježíši na poušti, kterou vyprávěl Pelikán v blázinci všem, kdo byli ochotni ho poslouchat. Byl tam sám, opuštěný, až na ďábla, který ho měl pokoušet. Ten ďábel mohla být klidně stará babka. Nebo Brigit?! Její nepřítomný pohled. Oči se jí leskly. Chtěl jsem si dát pár facek, aby mě vrátily do normálu – ale přesto... Báł jsem se ji probudit z toho snu – ať byl jakýkoliv.

Začala mi být zima. Brigit přišla blíž, a já si všiml, že pláče. Úplně potichu jí po tváři stékaly slzy. Objal jsem ji. Jemně mě odstrčila. Dívala se na zarostlé zanedbané kopečky, jako by tam ležela její rodina.

Mezi stromy prosvítala tmavá silueta klášterní věže.

Ulevilo se mi, když mě vzala za ruku a zamířili jsme k východu. Cestu vysypanou bílým štěrkem matně osvětlovaly pouliční lampy ze vzdálené ulice. Nemělo cenu se na něco ptát. Myslím, že mi to docházelo, ale zdráhal jsem se tomu uvěřit. Nesnažil jsem se utéct, i když mě to napadlo. Byl jsem přesvědčený, že by mě nenechala odejít beztrestně. Cítil jsem se jako panenka, do které někdo zapichuje špendlíky.

Před usnutím mě chytla za ruku: "Jsem ráda, že jsi tam se mnou šel," zívla a za pár vteřin usnula. Najednou vypadala milá a neškodná. Potvora, které jsem se někdy báł – i když bych to nikdy nepřiznal - byla pryč. Dlouho do noci se mi vracely útržky z toho bláznivého dobrodružství. Kdy jsme se byli naposledy projít jen tak? Všechno se pořizovalo jí. Jestli v tom byl záměr, nebo jen zkoumala cestu, to jsem zatím nevěděl.

Už jsem se nemohl považovat za běžného smrtelníka, který jediný strach zažije při sledování hororu v televizi. Projde životem bez výraznějších výkyvů, po něm přijdou na řadu děti, které budou žít stejně nevýrazný život jako on.

Ta nějak jsem žil i já. Pak přišel blázinec, ať už mě tam dostal kdokoliv, bylo to jen decentní školení pro psychický výprask, který následoval. Čím dál častěji mi přišlo na mysl, že Brigit a já... že to nebyla náhoda. Pokud vím, nikdo z naší rodiny se o čarování, spiritismus, ani jinou pavědu nezajímal. Jako dítě jsem se rád ztrácel v pohádkách. Pohyboval jsem se mezi postavami, mluvil s nimi, jako Alenka v té známé knížce. Neptal jsem se kamarádů, jestli to mají podobně. Viděl jsem je šťastné, a představoval si, že také oni mají svoje krajiny a draky.

Přišlo mi na mysl, jak se mě Brigit na začátku naší známosti zeptala, koho si představuju pod jménem Lucifer.

"Vládce pekel," odpověděl jsem.

"A to je právě chyba," odpověděla, "Lucifer znamená..." na okamžik ztichla, "Lucifer není jen slovo. Je to někdo lepší než já," zamyslela se. Tenkrát jsem nad tím mávnul rukou.

Snažil jsem se zastavit myšlenky a usnout. Naposledy si pamatuju, že budík ukazoval 0:07. Nevím, jak dlouho jsem spal. Venku začínalo svítat. Brigit seděla na posteli a protahovala se. Držela se za špičky u nohou. Podívala se na mě – možná jsem měl dělat, že spím. Lehla by si vedle mě – někdy to tak dělala – a spali bysme, než budík zahraje tu pitomou melodii. Zeleně na něm svítilo 4:12.

"Půjdeš se mnou? řekla tiše. Znělo to spíš jako prosba, a znělo to líp, než stejná věta včera. Udělal bych tenkrát cokoli, aby se Brigit zklidnila. Chtěl jsem normální, obyčejnou holku. Byla v poslední době napnutá, přenášelo se to i mezi nás. Nehádali jsme se, ale měl jsem pocit, jako by žila ve světě, do kterého mě nenechávala nahlédnout.

Uvařila kafe a donesla mi ho do postele.

„Tak jo,“ povzdechl jsem si, a snažil se, aby to neznělo otráveně. Zatleskala, jako dítě, a vlepila mi pusou.

Ráno bylo chladné, ulice prázdné, naplněné hustou narůžovělou mlhou. Ze všeho nejradši bych se viděl v posteli. Začali se objevovat první lidé. Vynořovali se z mlhy, a zase mizeli. Někteří v chůzi ještě spali. Nikdo si nás nevnímal. Před námi se objevil popelářský vůz. Projel těsně kolem, vypadalo to, že nás řidič neviděl. Ve vzdušném víru za ním tančily stránky z nějaké přejeté knihy.

Z mlhy se vynořila kamenná zeď, lemovaná starými tujemi. Na kované bráně visel řetěz, dvakrát omotaný, spojený starodávným zámkem. Naděje, že se vrátíme, zhasla v okamžiku, kdy jsem se podíval na Brigit. Měla ve tváři strnulý výraz, který jsem tak nenáviděl. V tu chvíli byla někým jiným, světelné roky vzdálená, cizí.

Poznal jsem v blázinci lidi s podobným pohledem. Byli posedlí. U Brigit to bylo spojené s neústupností.

Mlha dostávala červený nádech.

Zeď kopírovala zarostlá pěšina psů, kteří se tu mohli potloukat v naději, že jim hrobník předhodí občas kost. Křoví poskytovalo nežádoucím zbytkům spolehlivý azyl - aniž bych to nějak blíž zkoumal, zahlédl jsem dvě dlouhé kosti.

Mlha klouzala po pěšině jako potápějící se plachetnice. Každou chvíli jsem čekal, že zeď skončí. Mlha zkreslovala vzdálenosti i realitu. Připadal jsem si jako ve špatném filmu. Nebýt Brigit a její jistoty, už bych tam dávno nebyl. Bytelná zeď se místy začínala drobit, některé kameny ležely na zemi, porostlé jasně zeleným mechem.

Vzduch voněl ránem smíšeným s pachem zatuchliny. Té pachutě jsem se nemohl zbavit. Křoví začínalo řídnout, až docela zmizelo. Dál byla už jen tráva, místy zažloutlá a zacuchaná. Nikdo ji léta neposekal. Přesto v ní nerostly žádné stromky.

Brigit udělala dva kroky stranou, sehnula se - a v ruce držela růži. Prohlížela si ji, a vypadala překvapeně a zároveň plaše. Stála tam plaše, jako by se bála pohnout. Rudá mlha ustupovala a zase se vracela. Byla to iluze větru, ale vypadalo to, že se země zvedá a zase klesá - všechno se vlnilo jako líný bahnitý oceán.

Rozhlížela se, možná viděla to samé - vypadalo to, že stojí na jedné z těch vln, a bojí se pohnout. Bezděky mi přišla na mysl biblická postava, která se pokoušela kráčet po vodě. Doufal jsem, že se spokojí s tou růží, otočí se, usměje, a půjdem domů. Křoví za námi se ztrácela. Hřbitovní zeď se rozplývala jako neskutečný přízrak.

Brigit si sedla si na bobek a dlaní opatrně odhrnovala mokrou travu. Vypadalo to - jako by ji hladila. Podívala se na mě a já viděl její smutný oči. Pak pomalu, obřadně, položila do té trávy růži.

Pokoušel jsem se pochopit smysl tohoto ranního divadla - smířil jsem se s tím, že žádné vysvětlení nedostanu. Horší bylo, že jsem cítil, jak mě vtahuje do svého světa. Vymyšlené kulisy, vymyšlení lidé, vymyšlená minulost. Ale ona tak žila, v její hlavě tohle všechno bylo skutečné. Každý z nás je svým způsobem snílek, ale pokud si projdete blázince, je pro vás syrová realita něco jako vysvození.

Realita bylo to, co se právě ztrácelo v mlze. Koutkem oka jsem pár metrů od nás zaregistroval pohyb. Podíval jsem se na Brigit. Rty měla pevně sevřené, až jí zbělaly, a přesto jsem zřetelně slyšel, jak říká:

"Můžeš sem jít, prosím."

Dřepnul jsem si do trávy vedle ní. Držela v ruce růži, překvapivě čerstvou a omamně vonící. Dívala se před sebe a neslyšně pohybovala rty. Začínal jsem dostávat křeče do nohou, když se konečně pohnula. Rozhrnula trávu. Objevil se plochý načervenalý kámen. Začala kolem něj odhrabávat hlínu, aniž by přestala pohybovat rty - jako by odříkávala nějakou mantru. Byla nepřírozeně bledá. Pomohl jsem jí kámen odvalit. Hlína pod ním byla zřetelně jiná, šedočerná. Ze všeho nejvíc připomínala popel. Takový, co ještě nestačil zkamenět. Místy vytvářel zvláštní mazlavou hmotu, která ale vůbec neuplivala na rukách. Prostě nešpinila.

Ještě před chvílí bych se nejradši viděl v posteli. Čekal jsem, jestli bude mít to podivné dobrodružství nějakou pointu. Hrabali jsme se v hlíně u hřbitovni zdi. Na co si tu hrajem, napadlo mě. Na archeology? Ale pořad lepší, než se vloupat do nějakého hrobu. Podíval jsem se na svoje dlaně, a najednou mi to celé připadalo k smíchu. Možná jsem se i nahlas pousmál, protože se na mě káravě podívala. Znovu mi připadlo, že vidí každou moji myšlenku.

V hlíně se objevil kus látky pestré jako brazilský šátek. Opatrně jsem ho začal vytahovat. Zpočátku to šlo lehce. Barvy byly krásně syté, jako by ho někdo utkal včera. Pak se plynulý pohyb zastavil. Lehce jsem s ním trhnul, a najednou se objevily vlasy. Tmavé, dlouhé vlasy. Brigit mi chytla ruku, abych přestal. Nemusela to vůbec dělat. Podvědomě jsem couvl a kecnul si do trávy. Vůbec mi nevadilo, že mi vlhká tráva smáčela kalhoty. Tupě a ohromeně jsem sledoval Brigit. S něhou matky, která přebaluje dítě, nepřestávala odhrabávat tu zvláštní hlínu. Šlo to překvapivě snadno. Napadaly mě ty nejšílenější asociace - tělo zasažené morem... Ale žádná z těch myšlenek nebyla šílenější než to, co jsme tam dělali. Všechno, co lidé uložili do země, aby to sprovodili ze světa, by v ní mělo zůstat!

Díra se pomalu zvětšovala. Čekal jsem, že se objeví mrtvola, ale nic víc než před chvílkou jsem neviděl. Brigit se vyhýbala středu jámy, jako žralok kroužící kolem oběti, kterou už má jistou. Mohla být už nějakých šedesát centimetrů hluboko. Nic jiného ji nezajímalo. Připadal jsem si tam najednou zbytečný. Nervy mi přitom pochodovaly. Bezděčně jsem si položil pravou ruku na hrudník, a hned ji zase dal pryč - vyděsilo mě bušení vlastního srdce. Pokud by se z mlhy vynořila ta babice se zlomyslným šklebem, nejspíš by to se mnou seklo. Pomalu jsem couval, ale nikomu to nevadilo. Všiml jsem si, jak něco strká do kapsy, ale odpřisáhnout bych to nemohl. V blázinci jsem jednou viděl mrtvolu. Bylo to na chodbě, na vozíku, a ta strhaná bledá tvář s šedivým strništěm tam nějak patřila. S Brigit jsem se ale bál. Pomalu jsem poznával, že je schopná čehokoliv, jen aby uspokojila svoje nutkání k něčemu, co mi bylo čím dál odpornější. Nevěděl jsem, kolik se dá vyfasovat za hanobení hrobu - a i když jsme nebyli přímo na hřbitově.

Narazil jsem na něco tvrdého. Dlaněmi jsem ucítil kamennou zeď. Byl jsem od Brigit nějakých dvacet metrů. Mizela v mlze a zase se objevovala. Díru měla už téměř vyhrabanou. Ani na špičkách jsem neviděl, co je v ní. Ani jsem to vidět nechtěl. Představoval jsem si ženu, která mohla být kdysi krásná. U té představy jsem chtěl zůstat, ale do hlavy se mi vkrádaly obrazy, které mě děsily.

Brigit se opírala rukama o okraj jámy zcela odkryté jámy. Podívala se na mě. Chtěla něco říct, možná mi říct, abych šel blíž. Pak sebrala růži a obřadně ji hodila do jámy. Nabrala do dlaně hlínu a hodila ji do jámy. Byl jsem příliš daleko na to, abych slyšel, co přitom šeptala. Ale viděl jsem, jak se jí přitom lesknou oči. Pak začala pozvolna dlaněmi - jako když si kluci na pískovišti hrají na buldozer - hrnout divnou hlínu zpátky.

Jak mohla vědět, že tam "něco" může být? Ty vlasy...

Vzala mě za ruku, a jen tak mimochodem řekla:

"Víš, že se za hřbitovni zdi pohřbívaly čarodějnice?!"

Přestal jsem dýchat. Nevšimla si toho. Pak jsem se zhluboka nadechl a pomyslel si, že se člověku někdy dostane informací, bez kterých by se docela rád obešel. Ať už tam ležel kdokoliv, a do kapsy si strčila cokoliv, nechtěl jsem se ptát, nechtěl jsem to vědět. Chtěl jsem co nejdřív vypadnout.

Vzala mě za ruku, ale tentokrát jsem to byl já, kdo ji vlažně pustil. Byl jsem rád, že nic neříká. Asi bych řekl něco, čeho bych mohl litovat.

Miha ustupovala, a díky slunci získávala mnohem vlídnější barvu.

Přesto mi bylo pořád mizerně. Bylo mi mizerně. Byl jsem naštvanej sám na sebe - že ji ještě poslouchám. Rozhodně byla sobecká, ale dokázala se přitom tvářit jako nevinátka, takže jsem jí pokaždé odpustil. A to nemluvím o její utkvělé představě, že patří do Společenství čarodějnic, o kterém se několikrát zmínila. Podle jejích slov se táhne jak šedá eminence staletími, ovlivňuje životy lidí, a mstí se za všechny nespravedlivě odsouzené ženy. Mít za cíl smrt, nebo stavět život na pomstě? Proč?!

Čím blíží jsme byli k domovu, tím jsem byl rozhodnutější si s ní vážně promluvit. I za cenu rozchodu. Život s ní byla jedna velká nejistota. Dneska fajn, zítra mě může zabít, zničit, poslat do blázince. Bůh ví, jak to udělá, ale nepochyboval jsem, že to umí. Často bývala zamklá, a pak i nepříjemná. Mohl jsem jen tušit, co se jí honí hlavou, ale i tak to bylo na hony vzdálené skutečnosti. Žárlil jsem na ni. Nepatřil mi z ní ani kousíček - a když už jsem někdy ten pocit měl, rychle mě z toho vyvedla. Uštěpačnou poznámkou, nebo jiným povedeným kouskem. Na postel jsem si stěžovat nemohl, ale čím dál častěji jsem měl pocit, že je přitom někde hodně daleko.

Třeba zrovna v úterý: udělali jsme si hezký večer se svíčkama. Jak ubývalo víno, naše myšlenky se přesouvaly směrem k posteli. Zanedlouho jsme je poslechli. Osedlala si mě, a bylo nádherný sledovat, jak si to užívá - její tělo oblečené do průhledné košilky... do chvíle, než si ji strhla, a její tělo se roztřásl, oči dostaly nepřítomný výraz a objevily se v nich ohníčky. Přestala si mě všímat. Najednou jsem tam byl sám.

Jemně mě odstrčila. Hodil jsem něco na sebe a vypadnul. Než jsem za sebou zabouchl dveře, podíval jsem se na ni. Neřekla ani slovo. Dívala se do stropu, tiše oddechovala. Obešel jsem blok a vrátil se zpátky. Spokojeně spala, schoulená do klubíčka. Ráno jsem jí řekl, že pokud ji to se mnou nebaví, nemusí si dělat násilí. Sklopila oči, zamrkala na mě a odpověděla: "Potřebuju tě!"

Blbče, blbče, blbče! nadával jsem si. Zase jsem jí na to skočil. Pokolikáté už...?

Brigit si málokdy odpustila ranní cigaretu. Pěkně mě s tím štvála. Stála u okna otevřeného, jen aby slečna neofoukla, takže většina smradu šla dovnitř.

"Pojď se podívat, rychle!" mávla na mě.

Z našeho domu právě vycházel elektrikář. Všiml si nás, pozdravil, a rozpačitě se přitom usmál. Brigit pohodila hlavou a cvrnknutím za ním poslala nedokouřenou cigaretu.

Chvilí se přehraboval v kufru, pak nastoupil a nastartoval.

"Ta potvora!" ulevila si.

Pořád na něj myslela! Elektrikář seděl v autě a pozoroval nás. Brigit přibouchla okno, najednou se ke mně otočila, a vlepila mi pusu.

Tak si vyber, pomyslel jsem si. Buď je to natruc tomu blbečkovi s fialovým čírem - anebo mám zpátky svoji holku. Hezkou okatou brunetu, která by dokázala zblbnout každého.

Dali jsme si společnou sprchu. Pořádně horkou. Záviděl jsem kapkám, které kopírovaly nerovnosti jejího žhavého těla. Byl jsem v pokušení se jí dotknout - ale pak se mi vybavil včerejší zážitek. Udělalo se mi blbě od žaludku. Byla to jen chvilka. Udiveně se na mě podívala, jako by chtěla říct: To jako nebudeme nic dělat?!

Nemyslím, že to vydržím do večera. Ale teď jo. Nejsem ničím hračka! Brigit mě pozorovala - a podle jejího škodolibého úsměvu nebylo pro ni těžké uhádnout moje myšlenkové pochody.

Zabalila se do osušky, naučeným pohybem si vytřepala vlasy, oblékla se, vlepila mi pusu na tvář, přejela mi dlaní přes nahé břicho dolů a pořád se mi při tom dívala do očí, olízla si rty a nechala mě tam. Pouštěl jsem na sebe znovu proudy horké vody, a střídal to se studenou. Prý to pomáhá - ale už nevím na co. Ozvalo se bouchnutí dveří. Odešla do práce.

Uvažoval jsem, jestli se ještě natáhnout. Stejně bych neusnul. Myšlenky mi v hlavě vířily jako splašení koně. Na stolku ležel dámský časopis. Bezmyšlenkovitě jsem ho prolistoval, a na stránce o emancipaci zanechal dva fleky od kafe.

Bylo půl osmé. Nejvyšší čas vyrazit. Otevřel jsem skříň - možná by to chtělo něco slušnějšího. Vzápětí jsem ten nápad zavrhnul. Lidi nemají rádi, když se od nich někdo příliš odlišuje," vybavil jsem si úryvek z nějakého románu.

Pan Gabriel seděl v koženém křesle, nohu přes nohu, a mnul si ruce. Připadal jsem se před ním jako prvňáček čekající na první příklad.

"Určitě víte, co tahle práce obnáší. Nemusím vám dlouze líčit, že konkurence je velká. Proto je zapotřebí určitá dravost."

Přikývl jsem, a on pokračoval: "Neříkám, abyste lidem vyloženě lhal - ale - pokud to neuděláte, abyste zakázku získal, udělá to někdo z vašich kolegů - bohužel ne z naší stáje. A to pro vás znamená co?!"

Nečekal na odpověď a pokračoval:

"Vaše výsledky budu vyhodnocovat každých čtrnáct dní. Pokud to bude slabé, budeme se muset rozloučit," dodal, a já byl rád, že konečně přestal šustit suchýma rukama. Ten zvuk připomínal chřestýše.

"Chtěl bych se zeptat, jak je to s autem," osmělil jsem se.

"Na to zapomeňte. Aspoň pro začátek. Máte vlastní?"

"Nemám," odpověděl jsem. Chytil si jemně bradu a zamyslel se. Očekával jsem rozsudek smrti.

"Nevadí, stejně mám v úmyslu posílat vás zatím jen do okolí. Bude vám stačit kolo," tázavě se na mě podíval, "nebo i vlastní nohy."

"Vyřídíme papíry, a pokud vám něco bude nejasné, ptejte se radši hned." Típl cigaretu, ze které jen dvakrát potáhl. Školení bylo u konce.

Dostal jsem klíče od kanclu, k tomu ještě pár dobře míněných rad, a mohl jsem vyrazit. Neměl jsem představu, kolik štik brázdí místní realitní rybník. Pořád jsem musel myslet na ten včerejšek. Vlastně se nic nestalo, uklidňoval jsem se. Ale druhá část mého já skřehotala dábelským hlasem: Vykašli se, dokud je ještě čas! Možná jsem ji měl poslechnout.

Cestou domů jsem dostal hlad - vlastně jsem ho měl už v realitce. Prošel jsem v zamyšlení kolem pekárny. Trvalo dvě-tři vteřiny, než si to mozek uvědomil a nasměroval nohy čelem vzad. Ozvalo se cinknutí zvonečku nade dveřmi a já sebou trhnul. Potřeboval jsem se uklidnit.

Požádal jsem starší prodavačku za pultem o dvě koblihy, s jahodovou marmeládou.

"Počkejte, skočím vám dozadu pro čerstvější," usmála se na mě.

Bezmyšlenkovitě jsem přikývl a pokusil se taky o úsměv.

Druhá prodavačka se věnovala starší babičce, která vybírala zákusky, možná pro vnoučata. Všimla si mě, a spiklenecky na mě mrkla.

To je přece... Byla to ona! Moje hříšná láska na jednu noc. Uslyšel jsem bušit vlastní srdce, a kdybych se nestyděl, klidně bych se ta, složil. Už ráno v kanclu jsem měl co dělat, abych vypadal v pohodě.

Zdalo se, že je ráda, když ji babča zdržovala.

Dostal jsem svoje koblihy. Měl jsem chuť jednu nakousnout, sednout si ke stolečku, dát si k tomu kakao, a dopřát mozku konečně pauzu.

Prodavačka se rozloučila a odběhla zvednout telefon, který už nějakou dobu zvonil.

Podíval jsem se ještě jednou, abych se ujistil, že se mi to nezdá. Opravdu byla trochu podobná Brigit. Tentokrát žádné pozvání...?

Mávnul jsem na ni a vykročil ke dveřím. Nevím, jak se zatvářila, ani jestli mi odpověděla. Možná by měla zase zájem a nechtěla se bavit před kolegyní - ale nejspíš jsem nebyl jediný zájemce o jednodenní ubytování. Byl jsem v posledních hodinách ve zvláštním rozpoložení. Kdyby řekla ano, vymyslel bych si realitní školení někde daleko, a prodal bych svoji hrdost za pár chvil ve společnosti děvky - pardon - holky, který to pořád ještě slušelo.

Doma jsem si dal sprchu, pak jsem si svalil na postel, abych si prostudoval materiály od Gabriela. Samé univerzální kecy, výtah z právního řádu, vzory dvou zprostředkovatelských smluv, a cenová mapa nemovitostí s fotkami. Chvilí jsem měl snahu to číst, ale pak mě, uprostřed všech těch papírů, přemohl spánek.

Vzbudila mě až Brigit. Nechovala se zrovna potichu, spíš si myslela něco ve smyslu: 'Ty si tu chrápeš, a já makám!'

Dělal jsem, že spím. Pootevřenýma očima jsem sledoval, jak sebrala jeden z těch papírů ze země a začetla se.

"K čemu ti to je?" zeptala se.

"Mám novou práci," odpověděl jsem pyšně.

"Aha," odpověděla lhostejně.

Pustila list zpátky na zem, a zatímco se snášel, já jsem vstal. Vyndala z ledničky margarín, namazala si dva plátky celozrnného chleba a postavila se k oknu.

"Vyhlížíš elektrikáře?"

Ani to s ní nehnulo.

Popravdě jsem jí chtěl o nové práci říct, až budu mít smlouvu v kapse. Nečekal jsem uznání ani obdiv, a už vůbec ne pochvalu... Ale nečekal jsem naprostý nezájem. Byla v posledních dnech v mysli někde úplně mimo. Nechápal jsem, jak může fungovat v práci. To všechno jsem si stokrát opakoval, snažil jsem se to nebrat osobně, ale stejně mi to nebylo jedno. Začínal jsem na ni být alergickéj.

Vstal jsem, posbíral papíry, a otevřel si láhev archivního vína. Měli jsme ji připravenou pro lepší příležitost. Upíjel jsem přímo z lahve, výborný víno! Tak nějak jsem doufal, že se Brigit přidá. Nebo třeba jen utrousí, proč nepiju ze skleničky. Neřekla nic. Víno dostávalo nakyslou příchutí.

Ozvalo se zaklepání. Než stačil někdo z nás zareagovat, objevila se Kamila.

"Čau lidi," pozdravila vesele, a hned se rozhlížela, kam by si mohla nejlíp sednout.

Brigit mi vzala láhev z ruky, postavila ji na stůl, a šla pro skleničky.

Kamila si sedla ke stolu naproti mě, počkala na Brigit, a rozpustile spustila:

"Mám pro vás novinu!" Počkala, jak se zatváříme, a pokračovala:

"Mám chlapa!"

Nechtěl jsem jí kazit radost, ale taky jsem nechtěl čekat, až ji Brigit setře jako malou holku, a tak jsem řekl jen:

"My víme."

Překvapeně se na mě podívala. Držel jsem skleničku za stopku a prohlížel si víno proti oknu. Otočila se na Brigit, která se najednou rozmluvila:

"Ráno od tebe prchal elektrikář."

"No tak jo, když už to teda víte, tak nebudu zdržovat," řekla zklamaně a začala se zvedat.

"Počkej, dej si s náma," ukázala Brigit na rozdělanou láhev. Byla najednou přátelská a milá. Nálady se u ní střídaly jako atrakce na kolotoči.

Kamča si zasloužila konečně někoho pořádného. Nechtěl jsem, aby jí cokoliv - tím míň zrovna Brigit - zkazilo radost.

"Jste nějaký zamklý!" konstatovala. Nikdo neodpověděl, k tomu nebylo co dodat.

Upíjeli jsme mlčky víno, a asi i trochu závistivě sledovali, jak se Kamila připitomě usmívá. Syndrom zamilovaných. To jsme my dva bohužel nebyli - i když jsem si to ještě pořád občas myslel. Byli jsme soužitím dvou lidí, kteří se snaží si navzájem vyhovět a nepřekážet. Pořád jsem doufal, že se něco změní, ale s každým jejím úletem se to zhoršovalo. Vášně ke středověku, nebo co to doopravdy bylo, ji šířila zevnitř - jako parazit, který se snažil odstranit z dosahu všechno, co by ho mohlo ohrozit, včetně mě.

Chovala se jako zhyponotizovaná. Ani za hřbitovní zdi v tom nebylo nadšení. Její pohyby připomínaly robota a jeho přesně naprogramované mechanické úkony, nebo v lepším případě kněze, který po léta provádí tutéž mši. Čistě mechanicky, bez zájmu a bez nadšení.

Jestli je nějaký nebe, Brigit do něj nejspíš nevstoupí. Často mi přišla na mysl holčička ze sklepa. Jestli je nějaký peklo, vstoupí tam bez nadšení a beze strachu.

Díval jsem se nepřítomně do zdi, abych se nemusel dívat na ni. Kamila ještě pořád mlela. Zrovna říkala něco o dětech, které si s ním pořídí.

"Michal už jedno dítě má. Kluka. Jednou za čtrnáct dní na víkend."

Brigit mlčky usrkávala ze skleničky, a jak jsem ji znal, myslela na to, že přivést děti do tohoto světa je úplná pitomost.

Kamila mohutným douškem dopila, odložila skleničku, a zvedla se. Konečně. Ve dveřích se ještě otočila: "Někdy se stavím. S Michalem."

"To určitě," vydechla Brigit. Byl jsem rád, že to Kamila neslyšela.

Když se v životě něco sere, tak se to sere pořádně. Platilo to obzvlášť tu sobotu. Ráno začalo příjemně. Milování, i když bez nadšení - připadala mi zadumaná - pak společná snídaně. Najednou se Brigit, ještě s plnou pusou, zvedla:

"Za chvíli jsem zpátky."

Nijak mě to nepřekvapilo - nebylo to poprvé. Mohl jsem být rád, že nestojí o společnost. Už jsem se ani nesnažil pochopit, kde se v ní berou ty náhlé popudy a změny nálad. Přestávalo mě to vzrušovat - a přestávalo mě to bavit!

Vrátila se před polednem.

"Tohle je tetička," oznámila mi, sotva vešla do dveří. Ukazovala na starší dámu, která byla zpola schovaná za ní. Nechala ji projít, pak přibouchla dveře. Přede mnou stála elegantní dáma. Lepší společnost. Zírala na mě, jako bych se právě vrátil ze středověku.

"To je on?" zeptala se suše.

"Jo," odpověděla Brigit stejným tónem. Namísto očí měla najednou štěrbinky. Pohrdlivě se na mě podívala.

To stačilo, abych se cítil jako poslední červ - v tomhle košíku shnilých jablek. Brigit ji vzala za ruku. Cítil jsem, jak poslední zbytky náklonnosti vyprchávají spolu s arogancí té nafoukané baby. Musel jsem se opřít o zeď. Nezajímalo mě, proč sem tu ženskou přivedla, ale už by zase mohla vypadnout.

Došla až ke mně. Podal jsem jí ruku. Nastavila ji tak, abych ji po starodávném způsobu políbil: Předklonit se, podívat se jí do očí - a políbit. Jak chceš, pomyslel jsem si a snažil se udržet, abych ji nevyhodil. Poklekl jsem, jak jsem to viděl v kině - a předvedl solidní divadelní kousek.

Zasmála se - ne, spíš zašklebila. Zpočátku jemný ženský smích změnil v chechot. Znělo to, jako by měla vypustit duši! V tu chvíli mě poprvé napadlo, že je to ta čarodějnice, o které kdysi mluvila Brigit.

Paráda, další blázen do baráku.

Brigit, ta fajn přítulná holka, se vzdalovala jako trosečník vypadlý z lodi. Měnila se v něco, co se snažilo podobat té staré čarodějnici. Potřebovala by odbornou péči! Přepadlo mě zase to mrazení - nic příjemného - jako uprostřed divočiny, kde smečka vlků, tak pět-šest, svítí žlutýma očima a temně vrčí. V té chvíli jsem mohl s klidem prohlásit, že Brigit nenávídím. Zatočila se mi hlava - a najednou ten tísnivý pocit zmizel.

Začal jsem normálně vnímat. Tetička obcházela pokoj a zkoumavě se rozhlížela. U okna vzala do ruky závěs, promnula ho v dlani, a pronesla: "V tomhle ty žiješ?!"

Brigit zamyšleně přikyvovala. Podívala se na mě. Dal jsem si záležet, abych nepřipomínal týraného psa. Pohrdlivě trhla hlavou. Zatnul jsem zuby a zhluboka se nadechl:

"Jestli tě, holčičko, tahle paní vychovávala, ještě neznamená, že se tu bude roztahovat!"

Obě naráz se na mě podívaly. Dva naprosto stejné pohledy - a pak už nic. Uprostřed hřbitova v mize bylo líp.

Opřel jsem se o zeď a rezignovaně sledoval to absurdní divadlo: Puntičkářská macecha s dcerou. Pokud jde o pořádek, vzpomínal jsem na návštěvu vily - kde měla bydlet s dcerou. Bordel, který se nedal svést na požár. Ta paní buď přišla z jiné doby - anebo si na něco hraje!

Bylo vidět, že obě čekají, až mě to přestane bavit. Buď se na tom domluvily dopředu, anebo měly stejný způsob myšlení. Stačilo přece jednoduše říct: Vypadni!

Každou chvíli jsem čekal, že smetou ubrus, rozestaví svíčky, a začnou čarovat. Kdykoliv o mě zavádily pohledem, byla v tom nenávisť. Nevím, jak dlouho se pohybovaly po bytě. Ani jak dlouho byly zamčené v koupelně. Je konec, opakoval jsem si, a byl bych rád, kdyby to už konečně byla pravda.

Najednou stála ta postarší dáma přede mnou a vypadala docela mile.

"Tak abysme si šli sednout," řekla sladce.

Brigit se svezla poslušně na židli. Já jsem chvíli stál a přemýšlel, jestli se mi to nezdá. Natáhl jsem se do skříně pro svetr a sednul si naproti Brigit.

"Nemáš to s ní jednoduchý, hochu," začala, a položila mi ruku přátelsky na rameno. Byla vlhká a teplá - skoro bych použil výraz 'hřejivá' - ale potem zaváněla stejně jako tloušťák v odpolední tramvaji. Podívala zkoumavě na Brigit - ta sklopila oči - jako by ji chtěla pokárat za všechno, co jsem s ní musel snášet.

Mluvila, ale nevnímal jsem ji. Snažil jsem se přijít na to, proč se mě snažily zahnat do kouta jako zvíře - a když už jsem cítil hlaveň brokovnice na tváři, milosrdně povolily.

Mohlo to být součástí testu - jehož smysl mi unikal. Blázelec člověka vytrénuje na mnohem horší věci, než jsou dvě praštěné ženský.

Bylo mi jedno, jestli si ta ženská odvede Brigit - třeba do pekla. Měla ve tváři výraz stárnoucího čerta, a v hlavě nejspíš mozek středověký pradlený.

Ne, nechtěl jsem ji urážet - ale připadala mi přinejmenším jako špatná herečka. A pokud jsem si to dal do spojitosti s domem, ve kterém žila, vycházela mi z toho jako parodie na Jekkyla v sukních. Nebo prostě blázen s poruchou osobnosti jako prase.

Přišlo mi zbytečný Brigit oznamovat, že s ní nezůstanu ani den.

Kdyby otevřely okno a odletěly, bylo by mi to fuk. S rozkoší bych je viděl rozplácle na asfalu.

Blázinec mi dal dobrou školu. Mimo jiné i poznatek, že zlomená noha se dá vyléčit, ale pokažený rozum nikoliv. Jak by doktor Vondráček pojmenoval tuhle diagnózu... Posedlost? Nejhuř se léčí blázni, kteří své roli uvěří. Ponoří se do nově vymyšleného světa - a nevyplavou.

Teta si přehodila nohu přes nohu, a dlouhá sukně odhalila silná lýtka. Čekal bych křečové žíly - namísto nich se objevily jizvy!

Všimla si mého pohledu. Nebyl jsem si jistý, jestli to není součást hry. Chce vzbudit soucit? Nebo vyhrožovat? Bezděky mi přišel na mysl úryvek z dávného časopisu: "Jednou jsem viděl Boha, a ten byl v očích matky, která obětovala pomstu nad vrahy svého jediného syna."

Její zpocená ruka mě pohladila po vlasech. Nebylo to nepříjemné - bylo to - jako když matka přiloží řvoucí děcko k prsu. Poprvé od chvíle, kdy vešla, jsem v ní uviděl člověka.

Najednou se rozpovídala - o sobě, o domě který obývali několik desítek let, trápení s manželem... A taky o Magdě, dvojčeti Brigit. Tu jedinou jsem ještě neznal. Věřil bych spíš, že je to chiméra, jejich nenaplněná představa, postava ze hry, ve které nedobrovolně hraju. I kdyby byla skutečná, proč o ní Brigit radši nemluvila - když se tak milovaly? Hlavou se mi honilo všechno možné, a teta pořád ještě vyprávěla - jako by ze sebe chtěla smýt všechno špatné ze svého života.

"Člověk se nestane čarodějnici jen tak z rozmaru," řekla najednou. Ta věta visela chvíli ve vzduchu - než mě zasáhla doprostřed čela jako kus ledu ze střechy.

Najednou to bylo venku - a mě se ulevilo.

"Pojmenujte problém, a máte z poloviny vyhráno!" jako bych slyšel psychoterapeuta.

A tohle byl problém, který se tu celou dobu vznášel - a byl i mezi mnou a Brigit. Jako nestvůrka plná hořlavého plynu, stvořená k tomu, aby děsila lidi. Měnila se z fajn holky na stvoření z jiného světa - a zase nazpátek.

Přede mnou seděly dvě normální ženy - a vypadaly jako matka s dcerou, které se vrátily zpátky na zem. Nebo mi to tak připadalo, protože už jsem byl v pekle - a jedna z nich mi začne každou chvíli předčítat školní řád?!

Ještě ne.

Dozvěděl jsem se, že existuje něco jako "syndrom čarodějnice," něco, s čím se člověk narodí, a nedá se to změnit.

"Dědičná zátěž z minulých životů..." říkala ta žena, a já vnímal jen pohybující se tučné rty, "...spojená s nenávisí ke všemu a všem, kdo ve jménu Božím obrátili nevinné lidi na popel."

Přišlo mi na mysl, jak Brigit před prvním milováním řekla: 'Sundej si ten křížek, prosím.' Znělo to tenkrát jako podmínka ke vstupu... do jiného světa?! Mělo mě to napadnout!

"Ženy," pokračovala, "se někdy po pubertě začnou měnit. Aniž by chtěly, přirozeně." Tvářila se jako profesor na přednášce. "Nechápou, co se děje. Bývá to hodně bolestné."

Chce ve mě vzbudit soucit, napadlo mě. Názor jsem změnil, když znovu natáhla nohu a lehce si vyhrnula sukni: Brigit má taky takové jizvy! Zamrazilo mě. Hluboko v mé hlavě daly do pochodu myšlenky, jako dvě dětské lodičky, a najednou to byly skutečné parníky plné zoufalých lidí- protože věděli, že se zanedlouho srazí!

"Pelikán byl v blázinci, protože zapálil nějakou studentku?!" zašeptal jsem.

Obě začaly brečet. Ne jako plačky na pohřbu.

Plakaly tiše.

Brigit se dívala do země, teta ji hladila po vlasech, pak vytáhla kapesník, a rozmazávala si řasenku po tváři:

"To se nám stává," řekla omluvně. "Máme v sobě něco, co nás nutí svým dávným vrahům připomínat hrůzy, kterých se na nás dopustily. Můžeme se nechat zavřít do kláštera, ale s pravděpodobností rovnající se jistotě, na sebe nepozorně převrhne konvici s čajem - nebo cokoliv, co nás poznamená. Poctivé rány, které dokáží způsobit jen plameny. Něco, co by mělo připomenout dávným vrahům, čeho se na nás dopustili. Žijou mezi námi, vypadají jinak, ale jsou to oni. Vědí, že se blíží odplata. "

Vzpomněl jsem na dervíše a fakíry, jak si dobrovolně mrzačí tělo, aby dokázali, že vyjdou nezraněni. Nemá to ale nic společného s vírou.

Teta si opatrně osušila oči, podala kapesník Brigit, a pokračovala:

"Středověk věřil na čarodějnice - a ženy chvíli věřily ve spravedlnost. Nesmyslná obvinění. Církevní soudy ochotné odsoudit každého, kdo disponoval buď majetkem, nebo mladou krásou - kterou s takovou chutí zohavovali chlípně na mučidlech. Pro výstrahu lidem - a sobě pro zábavu!"

Rozbrečela se.

Nechápal jsem, co tím chce říct, tak jsem - trochu jízlivě - dodal:

"To v dnešní době nehrozí. Máme demokracii. Můžete si dělat, co chcete, nic se vám nestane."

Podívala se na mě jako přísná učitelka:

"Demokracie je nejhorším způsobem vlády, milý hochu," řekla, a přitom odhrnula Brigit rukáv.

Přepadl mě zvláštní pocit bezmoci. Nevěřil jsem tomu, co říká, a zároveň: Všechno bylo najednou možné. I kdyby si všechny ty historiky vymyslela, nedal se tomu upřít jediný, a hodně podstatný fakt: Ty jizvy tam skutečně byly. Bylo mě Brigit svým způsobem líto.

Pokud bychom byli sami, vzal bych jí hlavu do dlaní a hladil jako dítě, které si poprvé sáhlo na kamna. Políbil bych ji do vlasů a hřbetem ruky opatrně utřel slzy, které jí stékaly po tváři. Našpulené rty vzdorovaly nespravedlnosti. Měl jsem pocit, že mi rozumí. Podívala se na mě ubrečenýma očima - s náznakem vděčnosti - a já jí to ochotně věřil.

Dívali jsme se na sebe. Teta nás sledovala, a když už to vypadalo, že nám požehná, a řekne: Buďte spolu šťastné, moje děti, zeptala se:

"Máte tu něco k pití?"

Brigit sebou trhla, ale byl jsem rychlejší. Vstal jsem a cítil, jak se mi podlamují kolena. Zhluboka jsem se nadechl a zeptal se, co to bude.

"Minerálku a skotskou," odpověděla nenuceně.

Postavil jsem před ni sklenici - a nejrady bych si dal taky. Zdálo se, že to všechno konečně skončí. Pořád jsem nechápal, proč si vybraly mě - proč se toho musím účastnit?!

Usrkla a pokračovala v monologu:

"V organizaci, která tu vládne dva tisíce let, existuje něco jako černé svědomí. Část jejích členů to vnímá jako rozpor mezi naukou a praxí. Nejsou nijak radikální. Za tu dobu se ani jednou nereformovala - i když pokusy tu byly. Neustále degeneruje, a šance na ozdravení je minimální. A víte proč?" podívala se na mě.

Bylo jasné, o kom mluví. Takových populistických keců jsem slyšel už dost. Rozhodně víc, než jsem byl ochotný znovu poslouchat.

"Protože jsou to pořád jenom lidi," odpověděl jsem bez zájmu. Viditelně ji to překvapilo.

"Nikdo nečeká, že se inkvizice omluví - to by našemu problému nepomohlo. U nás je to jako skvrna v genetickém kódu. Všiml jste si, kolik žen má na těle nějakou jizvu. Jsou poznamenané! Nemusí to být zrovna tohle," ukázala na nohu, " stačí obyčejná drobná jizva od nože."

Sledoval jsem ji. Myslela to zcela vážně.

"To chcete říct, že každá, která má na sobě nějakou jizvu, je automaticky..." - hledal jsem vhodné slovo - "... převtělením čarodějnice?"

"Každá určitě ne." Zamyslela se. "Žádná jizva ještě neznamená, že byla dotyčná upálená jako čarodějnice. Ale určitě už jsi" - začala mi tykat - "pocítil, jaké to je, vedle někoho takového žít," pohládila Brigit po tváři.

Dávalo to smysl. Dokonce to do sebe zapadalo - skoro jako pravda. Zároveň jsem se nemohl zbavit dojmu, že ta samozvaná návštěva není víc, než výborná herečka. A dobrý řečník - jako každý diktátor. Brigit se do debaty nezapojovala. Seděla a poslouchala, občas mlčky přikývla. Přistihl jsem se, že těm řečem začínám věřit - přestože s tím něco uvnitř mé hlavy nesouhlasilo. Moje zvědavější já se ocitlo jednou nohou ve světě, který jsem zatím jenom tušil.

Dělala to chytře. Nesnažila se mě znásilňovat. Bylo to jako reportáž ve společenském časopise.

"A kolik vás je - takových?" zeptal jsem se.

"Těch co jsou s námi, je v tomhle státě asi dvanáct set. Další vnímají, že se v nich odehrává něco zvláštního. Zatím jsou to pocity. Začínají něco tušit. Těch je mnohem víc. Postupně se o nich dozvídáme.

Zajímalo by mě, jak k takové podivné statistice došla.

"A vy jste jejich vedoucí, předpokládám?" snažil jsem se vydržet s vážnou tváří.

"Vedoucí čeho?" Podívala se na mě, jako bych jí chtěl lichotit. "Ty stavy mají pojmenování - i když si nemyslím, že by "Syndrom čarodějnic" byl úplně výstižný. Vystihuje jen část odlišností v pocitech a chování.

Připadalo mi to přitažené za vlasy - ale nebylo to úplně nemožné. Moje soužití s Brigit toho bylo důkazem. Některé věci nevymyslíš - a některé návyky se nedají získat jinak než - že se s nima narodíš.

"Jak se taková - žena - pozná?"

"To bys měl vědět nejlíp sám," usmála se, a kývla hlavou k Brigit, která se mezitím natáhla na postel, a opřená o loket nás sledovala. Nezdálo se, že by se kdovíjak bavila. Připadala mi skleslá, ospalá. Jen stín té, která sem před chvílí vešla.

"Mívají pichlavé oči. A nemusí to být vždycky žena," mrkla na mě. "Zkoušel sis někdy hodit mincí?"

Přikývl jsem.

"Tak to někdy zkus, a myslí na to, aby padla třeba panna. Je jedno, kolikrát se mince ve vzduchu obrátí a jak dlouho bude skákat po zemi. Vymyká se to všem statistikám - ale jen u někoho." Znovu se na mě podívala. "Čím víc je tím dotyčná osoba prodchnutá, tím je úspěšnější."

Čekal jsem, že vytáhle korunu, a provede praktickou ukázkou. Podíval jsem se na Brigit. Pokrčila rameny, nejspíš to nikdy nezkoušela.

Nevěděl jsem, jestli mám čarodějnice chápat jako chudáky na okraji společnosti - nebo snad nástupnickou rasu? Něco jako Nový člověk, o kterém prohlašoval Hitler, že převálcuje současnou civilizaci?

Pokud se právě teď čarodějnice sdružují do nějakého řádu, nějaké tajné odnože církve, určitě o tom nemluví. Pokud bych byl čarodějnice, na co bych čekal?

"Představ si kněží, kteří slabikují Bibli, jako když dítě čte v kouzelnické knížce. Tupě papouškují evangelia nebo žalmy, ale nikdy přitom nepocítí to zvláštní chvění. Zažije to jen ten, kdo má v sobě od narození klíč, aby tu zdánlivou snůšku nesmyslů pochopil - nebo spíš prožil. Čarodějnictví je v lidech zakořeněné víc, než si někdo dokáže představit.

Překvapeně jsem se na ni podíval. "Kdo z toho nakonec bude mít prospěch? Nechcete nakonec třídít obyvatele na ty, kteří se ve středověku ohřáli, a na ty druhé - podle vás bezvýznamné? Nemyslíte, že bychom se dostali zpátky do časů mytologie, příšer a draků, prostě všeho, čím se strašily děti?"

Měl jsem pocit, že začínám mít navrch. Rozpačitě přikývla. Brigit mě chytila pod stolem za ruku.

Při pohledu na tetu mě napadlo, že možná církev upalováním čarodějnic prokazovala lidstvu službu. Nevšímla si toho a pokračovala:

"Báli se jich, ale zdůvodňovali to ochranou lidí před nečistou mocí. Ta jejich Bible je největší nepochopenou, bohužel po staletí jen slepě papouškovanou čarodějnou knihou."

Podívala se na mě. Měl jsem pocit, že mi čte myšlenky.

"S tou Bibli - to myslíte vážně?"

"Myslím, že jsi k tomu už sám došel. Nejobsáhlejší čarodějná kniha, ukrytá do směsi nemožných keců," pokrčila nos a skoro se otrásla odporem.

Podívala se na Brigit, ale ta si jí nevšímalá. Pohrávala si s ubrouskem. Snažila se vytvořit nějaké zvíře a postavit ho na nohy.

"No nic, už půjdu," pomalu se zvedla a hlučně přisunula židli.

"Mimochodem," otočila se ve dveřích, "mám tě pozdravovat od strýčka." Pak za sebou zaklapla dveře.

Natáhl jsem nohy a hlasitě vydechl. Teprve teď jsem si všiml, že Brigit se na čele objevily kapičky potu. Chvilí mi trvalo, než mi došlo, koho myslela tím strýčkem.

O tetě jsem pár dní neslyšel. Ani od Brigit, která navíc dostala chřipku. Občas se za ní zastavila Kamila.

Nebylo snadné zapomenout na nedávnou návštěvu - neodbytná myšlenka, že pokud doopravdy existuje nějaké spiknutí čarodějnic...

V práci jsem se pomalu rozkoukával. Kolega, starší chlap, se jmenoval Marek. Věnoval mi čas, aby mi vysvětlil úskalí realitní práce. I když jsem si myslel, že tu není žádná konkurence, vyvedl mě z omylu. A poznal jsem to hned první den.

Navštívil jsem starou paní, jmenovala se Stoklasová, mohlo jí být kolem pětasedmdesáti. Dala si inzerát do novin, že prodá vilu Ve Stráni. Byla to souběžná ulice s vilou, která mi ještě strašila v hlavě. Ale proto jsem tam nešel. Potřeboval jsem výsledky. Gabriel mi dal ultimátum - i když se tvářil, že je všecko v pohodě a není kam spěchat. Marek říkal, že nedávno dva makléře vyhodil.

"Víte, mladý muži, od té doby co manžel zemřel," ukázala na urnu na skříni, kterou jsem do té doby považoval za nepovedenou vázu - "mě to tu nebaví. Sama už na to nestačím."

Chápavě jsem přikývl. Utřela si slzu pečlivě vyžehleným kapesníčkem a pokračovala:

"Chtěla bych si koupit byt, nějaký maličký, víte, já už toho moc nepotřebuju. A když mi zbydou nějaké peníze, dala bych to vnoučatům, Pepíkovi a Elišce. Jediní, kdo se na starou bábu přijedou podívat," znovu si utřela slzu. "A kolik si tak myslíte, mladý muži, že bych mohla za dům dostat?" zeptala se a viditelně ožila.

Marek shodou okolností mluvil o vedlejším domě, který se prodal před měsícem. Jako by ten pahorek byl prokletý. Ne, určitě ne, lidé nevěří na strašidla ani na duchy. Nanejvýš na černou kočku nebo pátek třináctého, a to jen v případě, že chtějí být zajímaví. Tak jsem si to alespoň myslel, ale poněkud jsem se s úsudkem spletl.

Stará paní nevypadala, že by se něčeho bála. Ruce se jí už třásly, a dům evidentně potřeboval údržbu.

"Myslím - tak jeden a půl miliónu," odpověděl jsem.

Nedůvěřivě se na mě podívala. "Ten, co tu byl před váma, říkal, že nejmíň dva milióny."

Zarazil jsem se. Vedlejší dům se prodal za stejnou cenu, a to měl nové podlahy, koupelnu dole i v patře vyměněnou krytinu. Na prodej čekali přes půl roku. Chtěl jsem paní vyhovět, ale nezdálo se, že by byla spokojená. V tašce jsem měl připravenou smlouvu na zprostředkování, ale nestačil jsem ji ani vytáhnout: "Tak to vám děkuju, mladý muži." V jedné ruce držela starou lněnou utěrku a druhou mi kynula ke dveřím. Někdo od konkurence zkazil cenu. Z jejího rozhodného postoje bylo zřejmé, že nemá cenu jí něco vymlouvat.

Mezi dveřmi jsem jí podal lístek se jménem a číslem - vizitky mi prý natisknou až za měsíc - pokud vydržím. Podívala se na něj a zaklapla za mnou dveře. Netuším, co s ním udělala pak, ale nejspíš ho zahodila, nebo na něj zapomněla, protože se už neozvala. Škoda že tě vnučata oškubou, babi, pomyslel jsem si, když za mnou hlasitě vrzla narezlá branka.

Brigit se doma začínala nudit. Měla dost Kamily, a já zase pracovního nasazení. Chtělo to změnu. Pokud bych měl svoje výsledky hodnotit okem šéfa, nevypadalo to růžově - ačkoliv jsem měl rozdělané dva majitele bytů. Mohlo to dopadnout jako s paní Stoklasovou - tedy nijak. Desítky prolítaných hodin, profesionální úsměvy - a výsledek? Často jen poděkování - což v překladu znamenalo: Polibte si, vážený. Zjistil jsem, že majitelé mají zkreslenou představu o cenách - myslí si, že zdědili poklad kapitána Flinta.

Kolega Marek přišel v pátek ráno s tím, že bude prodávat vyhořelá vila na kopci.. Zamrzelo to - teta - předpokládal jsem, že i majitelka - věděla, kde dělám. Možná to byla malá pomsta za zbytečné otázky - ačkoliv při odchodu nevypadala příliš dotčeně. Ale takových neprůhledných lidí jsem během týdne potkal pracovně nejmíň deset.

V sobotu ráno, když jsme se konečně vyhrabali z peřin, jsem Brigit oznámil, že se pojedje na výlet. Podívala se na mě dojemně zoufalým výrazem."

"Ty mě chceš zabít - jsem po tom týdnu celá zesláblá," a plácla sebou zpátky na postel.

"Tak fajn," odpověděl jsem, a zálibně si prohlížel pod košílkou její tělo," dneska máš volno, ale zítra se připrav!"

Pobaveně sledovala, jak si ji prohlížím. Chřípka ji nejspíš zaměstnávala natolik, že se vyhýbala postelovým radovánkám.

"Ty potvoro.." Než stačila něco říct, skočil jsem na ni - a pevnost byla dobytá, k oboustranné spokojenosti.

Několikrát jsem měl nutkání zeptat se na Pelikána. Bylo jasné, že mi neřekla všechno.

Pozoroval jsem ji, jak krájí cibuli, a pak ji smaží na pánvi. Vlastně jsem ji nikdy neviděl dokonale uvolněnou. Jako by byla neustále ve střehu. A taky mi nedával spát proslov její tety - většina toho se s klidem dala označit za nesmysl. Ale co když něco z toho je pravda?! Tajná organizace? Vzpomněl jsem si na legendu o Saint Germainovi, který se zjevil ve středověku jako přízrak, a ohromoval okolí neuvěřitelnými historkami, jako třeba večeří s Ježíšem. Je pravda, že měl nepochopitelně obsáhlé znalosti z mnoha oborů. Lidská fantazie k tomu určitě přidala své, přesto se pořád najde dost lidí, kteří připustí, že všechno si vymyslet nemohl.

Sypal jsem zamyšleně hranolky na rozpálenou pánev, a představoval si, že to jsou mrtví vojáci, přes které bychom k sobě konečně mohli najít cestu.

V rádiu zrovna říkali, že někde na východě republiky se bezvýznamná říčka vylila z břehů, zaplavila dvě souběžné ulice, a náměstí. Reportér referoval se zaujetím, jako by to byl konec světa. Následoval rozhovor s důchodcem, kterému voda odnesla zahradní nářadí.

"Kdo ví, jestli za tím nejsou nějaký čarodějnice," poznamenal jsem a sledoval Brigit, která se zaujetím poslouchala.

Vzpomněl jsem si na chlapíka, kterého jsem znal. Stanovali na víkend s rodinkou v horách. Ráno rozeplnul stan, postavil se před něj, roztáhl ruce, aby se protáhl, a v tom okamžiku do něj uhořil blesk. Manželka s dětma na to celou dobu koukali. Blesk z úplně jasnýho nebe! Stát se to ve středověku, bylo by z toho temno v celém království. Křesťanská moc by kvetla jako konvalinky na jaře. Ctihodnou inkvizici by nezajímalo, že je tu nějaká fyzika, a statická elektřina mezi kopcem a mrakem. Jen využívala možností k moci, ať přicházely odkudkoliv.

"Nezdá se ti, že už by to mohlo stačit," vykřikla Brigit a ukazovala na hranolky. Začínaly se černat.

"Jasně," přikývl jsem a sledoval, jak tancuje u kuchyňské linky v tmavomodrém triku s oranžovým nápisem 'HOLLAND FOREVER!'

Po obědě jsme vyrazili na procházku do lesa. Sedli jsme si na lavičku, drželi se za ruce a jen tak mlčeli. Večer jsme vyrazili do kina. Bylo mi trochu blbě po těch hranolcích, takže mi trochu vadilo, jak Brigit spokojeně chroupe popcorn. Doma jsem odmítl společnou vanu, dal rychlou sprchu a zalezl do postele. Ještě jsem vnímal, jak Brigit vedle mě rozsvítila lampičku. Se šustěním stránek - byla občas netrpělivá čtenářka - jsem se propadl do zapomenutého snu.

Vzbudil mě déšť bubnující na parapet. Budík ukazoval pět ráno. Venku začínalo svítat. Pozoroval jsem Brigit, jak spokojeně oddechuje a usmívá se ze spaní. Snažil jsem se usnout, na chvíli se mi to povedlo. V osm jsem ji opatrně pohladil. Zavrčela, a schovala hlavu pod polštář. Nechal jsem ji. Po chvíli vykoukla, pootevřela jedno oko, a nejspíš si myslela, že po ní budu něco chtít. Vstali jsme a posnídali. Chtěl jsem zatáhnout roletu, aby nám nesvítilo do očí, ale letitý mechanismus se rozhodl stávkovat. Brigit se dobře bavila - když jsem se snažil najít kompromis mezi tahem pružiny a pevností provázku. Trochu našťavaně jsem zabral, a provázek mi zůstal v ruce. Slunce zalezlo za mrak. Spadlo pár kapek.

"V tomhle nikam nejedu," řekla s pusou plnou chleba, a s marmeládou na bradě a pod nosem.

"Co je na tom k smíchu?" zamračila se.

Neříkám, že se mi bůhvíjak někam chtělo, ale potřeboval jsem vypadnout. Bylo mi jasné, že když na ni zatlačím, zakousne se, a začne mluvit nejdřív zítra ráno.

"Víš co, jed' si sám," řekla suše.

A je to tady, pomyslel jsem si. Dojeda jsem a začal si chystat věci na cestu. Chvíli mě sledovala od stolu, pak položila hrnek na linku, a s výrazem našťavaného děcka se začala oblékat.

Na nádraží jsme ještě deset minut čekali. V autobuse bylo příšerný vedro.

Do Jičína - to město vymyslela ona - já neprotestoval - jsme dorazili před desátou. Na pohádkách Václava Čtvrtka jsme odrostli všichni. Od doby kdy se procházel městem a dělal si poznámky do ohmataného notesu, se město hodně změnilo. Popleteného knížepána s kněžnou v krinolině nahradili úředníci s kravatou. Lidé zůstávají, jen ta pohádka z nich mizí..

Brigit vyrazila směrem k věžové bráně. Prošli jsme kolem místa, kde bývala před lety zmrzlina a s ní usměvavý fousatý pán. Stánek už tu nebyl. Namísto něj zbyl ovál zarostlý trávou. Prázdné ulice, chodníky se leskly a klouzaly. Podotkl jsem nějakou blbost. Neodpověděla. Vypadala najednou našťavaně. Zastavil jsem a očekával, že udělá totéž. Šla dál, ani nezpomalila. Mávnul jsem rukou. Za chvíli už v té dlouhé černé bundě s kapucí splynula s hloučkem lidí postávajících před nějakým obchodem.

Náš autobus právě odjížděl. Sedl jsem si na lavičku a jen tak se díval. Náš autobus právě odjížděl. Za Václava Čtvrtka tu byla namísto nádraží zelená louka. Ranní slunce pozvolna vycházelo z oparu. Přihmouřil jsem oči a uviděl pohádkový les, tančící ohniváky - a ucítil jsem vůni dětství.

Otočil jsem se - trochu jsem doufal, že tam bude stát.

Nestála.

Vydal jsem se k náměstí. Pokud se nevydala na Zebín, neměli bychom se víceméně minout. Byli jsme my dva ještě milenci? Díky její nevypočitatelnosti jsem nemohl doufat vlastně v nic. Jedinou výhodou bylo, že jsem nepociťoval stereotyp. Ale měla to tak i ona? Nejspíš ne, jenže já ve své zamilovanosti přehlížel většinu signálů, které ženy dávají.

Přestalo pršet, a lidí začalo přibývat. Na náměstí bylo rušno - a trhy které bych předpokládal v sobotu. Je to už dávno, zvyklosti se nejspíš změnily. Náměstí zůstalo stejné, jen nápisy na některých obchodech se změnily - nebo úplně zmizely. Věž, zámek, i podloubí - to všechno tu stálo jako tenkrát - už od dob Valdštějna. Snažil jsem se najít Brigit v davu, který se pomalu sunul uhlopříčně i po stranách. Některé tváře u stánků jsem si vybavil i po letech. Zařadil jsem se do středního proudu a nechal se unášet. Přehlížel jsem všechny ty hadříky, cetky, hračky. Všiml jsem si lidí.

Usmála se na mě světlovlasá holčička, Mohlo jí být šest, sedm, na sobě měla bílorůžové pruhované tričko, a dva culíky s růžovými mašlemi, a v útlé ruce svírala bílý deštníček. Najednou jsem si vzpomněl na Mášenku - holčičku z blázince, kterou jsem si chtěl vzít k sobě. Teď můj vesmír vyplňovala Brigit, a většinou ho i přesahovala. Na Mášenku jsem skoro zapomněl. Najednou jsem se zastyděl. Přestože jsem neměl šanci ji odtamtud dostat, byla mým černým svědomím, které se právě probudilo.

Dav směřem k bráně pozvolna řádnul. Slunce začínalo pálit. Dal jsem si zmrzlinu a doufal, že se Brigit někde objeví - možná se i omluví. Chodníky pomalu osychaly. V parčíku si hrály děti s maminkami. Malý prcek házel písek do vlasů hošíkovi, který se teprve sotva držel na nohou. Maminka, která se zapovídala, konečně vyskočila, vzala mu lopatku a plácla ho přes ruku. Prcek začínal natahovat, ale pak ho zaujaly bábovičky, a bylo po breku. Kolem procházeli lidé, a já vyhlížel tu svoji. Neměli jsme žádný krizový plán. Doteď jsem nechápal, co stálo za její náhlou změnou. Mívala výkyvy - vinu jsem většinou dával sobě - ale proč zrovna dneska? Nechtělo se mi dřepět na nádraží a čekat.

Nad městem se objevil olověný mrak, který změnil slibné ráno v podvečer. V davu se objevila postava v černé bundě s kapucí. Hrklo ve mně. V nastalém šeru vypadala téměř přízračně. Doufal jsem - vlastně jsem věděl, že to musí být ona! Ani z pěti metrů jí nebylo vidět do tváře. Ale ani když se přiblížila na pět metrů, nebylo jí vidět do tváře. Dokonce to vypadalo na záměr. Sotva tříletá holčička se vytrhla mamince, a rozběhla se k ní. Chytila ji za ruku, úplně samozřejmě. Polekaná maminka pustila kočárek. Ještě než k nim došla, vzala ji ta postava do náruče. Holčička ještě stačila poodhrnout kapuci, byl to jen okamžik, ale přes lidi jsem toho moc neviděl.

Maminka si převzala malého nezbedu - a já se stal stínem paní tajemné. Podle chůze to byla určitě žena. Mladá žena. Zpod kapuce jí vyčníval zvlněný pramen tmavých vlasů. Byl jsem si prakticky jistý, že je to ona. Chtěl jsem ji předejít, ale v poslední chvíli jsem si to rozmyslel. Chceš si hrát? Tak jo! Zpomalil jsem. Na okamžik se ztratila mezi lidmi. Znovu jsem ji zahlédl u kostela - ale neviděl jsem, jestli vešla dovnitř. Nenáviděla všechno, co mělo něco společného s církví. 'Sundej si ten křížek, prosím,' zaslechl jsem jako ozvěnou větu z našeho prvního milování. Neměnila názory, ale měnila nálady. Mohla ten kostel třeba zapálit. V duchu jsem se zasmál takové absurdní představě. Prodíral jsem se davem, který teď šíleně ospale postupoval k tržnici. Před kostelem postávalo několik divných starých lidí. Možná jsme měli přece jen zůstat doma.

Otevřel jsem těžké vyřezávané dveře. Důchodci si mě podezíravě prohlíželi. Vešel jsem dovnitř. Větší zima než venku. Kostelní lavice byly z poloviny zaplněny. Dveře se s klapnutím zavřely. Několik hlav se zvědavě ohlédlo.

Napadlo mě, kolik z nich sem chodí kvůli opravdové víře - a kolik ze zvyku - nebo si popovídat, přesvědčit se navzájem, že ještě nejsou mrtví. Věková skladba byla docela děsivá, jen ve třetí řadě sedělo pár mladších.

Brigit mezi nimi nebyla.

Jako zvědavý turista jsem procházel po straně, pod velkými obrazy, nahlížel za sloupy. Lidé mě podezíravě sledovali. Ignoroval jsem to. Na stropě byla namalovaná věž, dokonalá iluze. Nahoře u varhan jsem zahlédl několik lidí.

Znal jsem jednoho staršího pána se sametově hlubokým hlasem, jmenoval se Jirsátko. Zpíval v kostele, a lidé si na něj na ulici ukazovali se slovy: 'Ten pán ti jednou zazpívá na pohřbu.'

Dneska v kostele zpívají i holky. Není to tak dávno, kdy k varhanám nesměly - a kantoři je převlékali za chlapce. Naštěstí tohle nesmyslné křesťanské nařízení padlo. Ale k čemu to je - stejně jako když kněz musí milovat jen potají - aby ho za to nějaký už nemohoucí autorita nevyhodil z práce.

Před oltář předstoupili dva ministranti a kostel jako na povel utichl. Objevil se kněz, kývnutím poděkoval ministrantům - a ten starší ještě rychle rozevřel knihu plnou pozlacených plátěných záložek.

Kněz sepal ruce k modlitbě. Někdo si odkašlal. Všichni povstali. V nastalé pauze bylo slyšet jen hrobové ticho - a vtom se ozval smích. Slaboučký, přesto docela zřetelný. Znělo to nepříjemně, řezavě - jako výsměch. Lidé se plaše rozhlíželi. Kdo si dovoluje?!

Kněz se ani nepohnul, ale očima bedlivě pátral po narušiteli. Vtom smích zesílil. Zmatení lidé se dívali na kněze, jako by požadovali vysvětlení. Bezradně se rozhlíželi po sochách a obrazech, někteří připraveni uvěřit v zázrak, zmrtvýchvstání některého z andělíčků. Znělo to ale spíš ďábelsky.

Nečekané oživení mše - ze které se postupem staletí stalo spíš divadlo pro ty, kdo nacházejí zálibu v těžkopádných dogmatech a bibli vykládané tak, jak se to hodí. Nenápadná manipulace a lež, která se po stém opakování stává pravdou, obalenou prázdnými slovy o křesťanské lásce.

Sjížděl jsem očima obrazy na zdech. Evangelium pozpátku. Původce smíchu, který stále víc připomínal ďábelský chechot, jsem neviděl. Nikdo ho zatím neviděl. Kněz se přestával ovládat. Zřejmě se mu to ještě nikdy nestalo.

Možná jsem podle hlasu tušil, komu patří, ale neodvažoval se domyslet.

Zatímco jsem si bezmyšlenkovitě prohlížel výzdobu, v hlavě se střádaly protichůdné pocity. Nesouhlasil jsem s tím, co dělala. Bylo to nebezpečné? Možná. Snažil jsem se pochopit, proč to dělá.

Nalevo od vchodu byly malé dveře. Nebyly zamčené, a lehký průvan si s nimi pohrával jako nerozhodný dveřník. Zamknout - nebo pustit. Strmé točité schody. Představa, že po něčem takovém stoupal k varhanám bezmála stoletý Adam Reinken, mi připadala přitažená za vlasy. Sedmý schod byl něčím politý - všiml jsem si toho, v okamžiku, kdy už jsem si málem natloukl. Na poslední chvíli jsem se zachytil zábradlí - a trochu ho vytrhl ze zdi. Vypadalo to jako olej - nebo nafta, teď posypaná hrstí staleté omítky. Bezvýznamná příhoda - náhoda, která mě měla varovat.

Vyběhl jsem nahoru - a tam jsem ji uviděl. Seděla za prosklenými dveřmi na lavici u varhan. Ucítil jsem vůni kadidla, starou, zažranou do pracně udržovaného inventáře. Měla skloněnou hlavu nad třemi řadami klaviatury.

Dveře se za mnou s tlumeným klapnutím zavřely. Smích ustal. Otočila se ke mně. Tvářila se vážně, snad i smutně. Kostel se začal uklidňovat. Lidé se polohlasem dohadovali a nepřestávali se rozhlížet. Kněz zdvihl obě ruce a pomalu je spouštěl dolů. Hlasy pozvolna utichly. Bylo slyšet každé klapnutí, zakašlání, vzdechnutí. Kněz se zkoumavě podíval naším směrem, pak znovu vyzval k modlitbě.

Dívala se na mě a divně se usmívala. Bylo v tom něco čertovského, zákeřného. Jako by chtěla říct: Ještě krok, a všechno se propadne do pekel.

„Co... co tady děláš?“ bylo jediné, na co jsem se zmohl. Řekl jsem to tiše, přesto pár hlav vzhlídko nahoru.

Navzdory tomu, co prohlašovala o církvi, jsem měl dojem, že tam není poprvé.

Došel jsem až k ní. Byl jsem na neznámém území. Svým způsobem mě měla v hrsti. Přesto jsem po ní, při pohledu na její tvář, dlouhé vlnité vlasy - a její hrdý postoj, zatoužil. Šíleně a zvráceně. V hlavě se mi začal odvíjet film, a její vzdechy se odrážely od stěn plných svatých obrazů, násobily, a ozvěnou se k nám vracely. Někdo se začal pokrytecky křížovat, jiní se nechápavě rozhlíželi, ale neviděli nás.

Ještě nedávno, když ležela s chřípkou, působila křehce jako čekanka, která zvadne dřív, než ji dítě donese domů. Teď tam seděl někdo úplně jiný, neznámý. Jedna z jejích tváří, která mě lákala a současně děsila.

Představoval jsem si, jak ji přes její protesty vleču do tmavého kouta. Stojí tam zaprášené cínové píšťaly. Některé s cinkotem padají... strhávám z ní šaty... koušu do krku... ona se brání, ale pak s děsivým smíchem čarodějnice dobrovolně podléhá..

"Co na mě tak koukáš?" řekla konečně.

"Myslel jsem, že..."

"Že nemám ráda kostely? "

Přikývl jsem.

"Je rozdíl mezi kostelem - a těmi, kdo ho vlastní. Víme?!" kývla směrem za sebe.

Z pootevřené skříně varhan nepřírozeně trčela špička polobotky. Mohl ji tam založit kdokoliv.. roztržitý opravář, kostelník, nějaký vtipálek. Moje mysl nepřipouštěla, že by tam mohl ležet varhaník, kterému Brigit zasedla místo. Dalo se od ní čekat cokoliv. Znovu se mi vybavila historka s dítětem. Nikdy jsem jí to nepřipomínal. Mohla být vymyšlená - nebo skutečná, jako ta černá, lesklá bota.

Pravou rukou udělala nepatrný pohyb. Ozval se slabý hukot. Podívala se na mě, jako by chtěla říct: 'Pán nebo otrok? Vyber si!' Nečekala na odpověď. Opřela se nohama do staré klaviatury, ozvalo se několikrát tiché cvaknutí, a bez varování ohlušující řev píšťal! Brigit stála na pedálech a kostel duněl v mohutném akordu. Zvuk uprostřed mohutných zdí vibroval v obrovské harmonii. Bylo to ohlušující, zatemňující, děsivé..

Zdálo se, že se vysoká klenba každou chvíli zřítí. Lidé seděli v lavicích jako přikovaní.

Každý kostel má zakázané píšťaly. Co když na ně právě hraje?! Dokonalý akt sebedestrukce.

V první chvíli jsem ji chtěl odtrhnout od vražedných kláves, i za cenu pár facek kdyby se bránila. Ale s každým dalším akordem mě její nespoutanost začala fascinovat.

Kostel zatím zdánlivě držel pohromadě. Lidé stáli, a užasle, bojácně, zírali nahoru - kde ale kromě řady největších píšťal neviděli nic.

Brigit se opírala oběma rukama do manuálu, na pedálech téměř stála - a na rtech stále ten zvláštní mrazivý úsměv. Bylo vidět že se výborně baví.

Nikdy se nepochlubila, že dokáže to hudební monstrum ovládat.

Do nejhlubších tónů pozvolna přidávala další motivy, které se navzájem prolínaly jako temně barevná šroubovice.

Brigit pobaveně sledovala to bezradné lidské mraveniště dole. Většina vzhlížela ke knězi a žádala nějaké přijatelné vysvětlení. Ale on byl vystrašený, zmatený.

Hudba naplňovala celý kostel a vibrovala v každém kousku jejich těla. Hlučná, sytá, nádherná. Připadala mi taková, i když jsem si odmyslel tu, která kombinovala tóny jako starý mistr. Vypadalo to, jako by tóny vznikaly přímo v ní, a varhany je zesilovaly a řvaly její poselství: "Hajzlové, pohrdám vámi!"

Ještě pořád jsem jí v tom mohl zabránit. Měl jsem tu moc na dosah - aspoň jsem si to myslel.

Náhle se narovnal a stáhla ruce z kláves.

Ticho.

Od stěn doléhaly poslední dozvuky něčeho, co znělo jako hlas rozhněvaného Boha.

Bylo doslova cítit, jak se lidem ulevilo. Kdokoliv mohl odejít, ale neviděl jsem nikoho, kdo by se odvážil opustit své místo. Ozývaly se tiché, vzrušené hlasy.

Brigit je nenechala vydechnout. Vší silou se opřela do pedálů. Ozval se další hluboký akord. Okamžik ticha - a následoval vodopád tónů. Barevnější a bohatší než před chvílí.

Měla zavřené oči. Obrovský nástroj poslouchal na slovo. Její jemné prsty kmitaly po klaviaturách ve třech řadách, nohy se míhaly po pedálech, sotva se jich dotýkaly.

Opřel jsem se o vyřezávané zábradlí, a se zavřenýma očima vnímal podmanivě temnou melodii. Znělo to jako stará pohanská píseň.

Podíval jsem se znovu dolů. Kněz zmizel. Ministranti stáli po stranách, krčili rameny, a lidé zapomínali, proč přišli. Nejspíš - stejně jako já - nikdy nic podobného neslyšeli.

Přivírali oči, pokyvovali hlavami, usmívali se, jako by dýchali rajský plyn. Kdyby je jen napadlo, že si s nimi hraje čarodějnice.. Brigit se na mě podívala. Ohromně se bavila a v očích měla modré plamínky. Zjevně jí dělalo dobře znesvěcovat kostel pohanskou hudbou - ačkoli to tak nejspíš nikdo nevnímal.

Jako by ta hudba probouzela život v sochách i obrazech. Dokonce to vypadalo, že se začínají hýbat, zbavení tíhy staletých dogmat. Zdálo se, že i do tváře ukřižovaného se vrací barva. Jako by šeptal, že opravdová víra není v kameni, ale v lidech.

Překvapeně jsem sledoval, jak hudba probouzí víru. Lidé vypadali jako červi právě vylezlí z děr. Najednou jako by vůbec nepotřebovali slyšet unaveným knězem slepě papouškované verše.

Brigit na okamžik přestala hrát. Byla napjatá jako šelma před skokem. Pak začala zpívat. Nejprve tiše, a přidávala k tomu píšťaly jako kouzelnou flétnu.

Zavřel jsem oči.

Zpěv pozvolna zesiloval, stejně jako zvuk varhan.

A ta slova... utkvěla mi v paměti, ačkoliv se nepodobaly žádnému z jazyků, které jsem slyšel. Možná tak zpívaly Sirény, napadlo mě, když lákaly námořníky do záhuby..

Polobotka čouhající ze skříně změnila polohu. Brigit se zachvěla, zbledla, a zadívala se upřeně do jednoho bodu nad oltářem. Třásla se po celém těle, a harmonie byly stále temnější. Tempo zrychlovalo a zpěv sílil. Pak nečekaně stáhla ruce z kláves. Hlava jí vyčerpaně klesla, a ve stejném okamžiku se ozvaly zvony.

Lidé dole se nechotně probouzeli ze sna. Zmateně se rozhlíželi.

Brigit se vrátila barva. Opřela se znovu do kláves, a její hudba se strefovala do rytmu zvonů. Znělo to jako přerušovaný vodopád. Postupně se stával hladším, a nakonec s nimi hudba splynula a znělo to jako... jako kdyby růže u cesty začaly z ničeho nic zpívat.

Starší paní s kloboučkem v béžovém sáčku omdlela. Svalila se mezi tmavé lavice. Zanedlouho se kolem semknul bezradný hlouček. Mladý muž přinášel v dlaních svícenou vodu. Starší žena se viditelně rozčilovala - křičela něco o rouhání.

Zvony zněly stále naléhavěji - ale nikde nebylo vidět zvoníka. Stál jsem pár kroků od vypínače s nápisem: ZVONY, a nikdo se ho po celou dobu nedotkl.

Paní se pomalu zdvihala a překvapeně si otírala mokrou tvář. Lidmi začala znovu prostupovat panika. Brigit je pobaveně sledovala, a smála se jako dítě. Upřímně, ale stále trochu přízračně.

Kněz se už neukázal. Napadlo mě, že šel volat policii.

Dveře, kterými jsem před chvílí přišel, slabě vrzly. Podíval jsem se tím směrem, a zdálo se mi, že jsem tam uviděl bledý obličej - téměř bych přísahal, že patřil Pelikánovi. Nijak moc mě to nepřekvapilo. Těch podivností už bylo tolik, že by mě to nepřekvapilo.

Ze skříně se vysunula druhá polobotka, a ozvalo se odtamtud zřetelné chrápání.

Nějak se mi ulevilo. V první chvíli jsem si ani neuvědomil, že kromě toho zcela lidského zvuku bylo ticho!

Brigit vstala a oblékla si bundu. Prošla kolem mě jako stín. Dveře slabě vrzly. Čekal jsem že se otočí, zkusí mi to vysvětlit. Chtěl jsem, aby řekla, že to všechno byla jenom sranda. Pořád bych to pochopil.

Vyběhl jsem za ní.

Schodištěm se rozléhal rytmický klapot jejích bot.

Stála před kostelem a clonila si rukou, aby si mohla připálit. Měl jsem vztek - možná ani ne tak na ni, jako na její nevyočitatelnost. Bez přemýšlení jsem jí vrazil facku. Cigareta jí vypadla z pusy spíš překvapením.

Napětí povolilo, ale úplně nezmizelo.

"Co blbneš?" Podívala se na mě. Modré plamínky ještě úplně nevyhasly.

Zeptal jsem se, jestli pojedeme domů. Neodpověděla.

Z kostela vybíhali překvapení lidé. Někteří byli stále v transu, a denní světlo je sráželo na kolena.

Drželi jsme se za ruce. Měla dlaň rozpálenou jako plážový písek.

Zamyšleně mlčela celou dobu až k autobusu. Život se do ní navracel pomalu, ale hezky. Smála se babičce odhánějící slepice ze silnice, sledovala lesklou hladinu rybníka, i čáru, kterou zanechávalo na modré obloze letadlo.

Doma už to byla zase moje Brigit. Ten večer mi patřila úplně celá. Miloval jsem se s ledovou královnou, která mi pomalu roztála pod rukama.

Stáli jsme v okně a kouřili. Navrhl jsem, že bychom mohli jít do kina.

"A ty víš, co dávaj?" zeptala se, ale pak mávla rukou.

Dali jsme sprchu a během čtvrt hodiny jsme vycházeli z domu. Mezi mraky prosvítalo oranžové slunce, a vzduch po dešti příjemně voněl.

U stánku jsme potkali Kamilu s elektrikářem. Byli do sebe zavěšení, a Brigit si neodpustila jízlivou poznámku na Kamčin nový účes.

Podle mě jí to slušelo, ale nechtěl jsem dělat vlny.

Jakmile se dozvěděli, kam jdeme, Kamila se povýšeně podívala na Brigit a řekla:

"My se tam chystáme taky."

Mezi holkama prolétlo několik blesků. Elektrikář začínal být mírně nervózní. Ačkoliv Kamila jako dlouhovlasá zrzka vypadala dobře, pořád pošilhával po Brigit. Ta mu to sem tam oplatila.

Nemohl jsem se zbavit dojmu, že se ten večer něco stane. Kino nebylo naštěstí daleko. Byl jsem rozhodnutý koupit lístky daleko od nich, i kdyby to byla první řada.

Dávali Johanku z Arku.

Historické filmy nemusím, ale Brigit se líbily. Vypadalo to, že ani zamilovanému párečku to není proti mysli - ačkoliv podle toho, co právě dělali, by jim nevadila ani dětská pohádka. Podívali jsme se na sebe. Oba jsme mysleli na totéž - totiž, že místo kina měli zůstat v posteli.

Vypadalo to, že se holky zklidnily, přestože Michal koupil lístky všem. Do poslední řady.

Světlo pomalu zhaslo. Ještě nikdy jsem s Brigit v kině nebyl. Zpočátku to vypadalo na příjemné dvě hodiny. Ale jakmile se na scéně objevila inkvizice, začala film komentovat. Někdo před námi sykl. Když pak začaly Johanku pronásledovat Boží hlasy, smála se tomu jako děčko. Kamila s Michalem byli mimo, ale kolem nás se množily protesty. V okamžiku, kdy se chystali Johanku upálit, prohlásila Brigit, že na tohle se dívat nebude. Podívala se na mě, a v očích měla slzy.

Kamila se vymanila Michalovi z objetí, a docela jedovatě řekla: "Aby se nám slečinka nezbláznila.."

Brigit se beze slova zvedla, přitom mě pořád držela pevně za ruku. Potichu jsme se vytratil. Kamila se na rozloučenou ušklíbla. Nemohl jsem si nevšimnout, jak se na mě přitom divně dívala.

Šatnářka zdvihla překvapeně oči od novin a neochotně nám vydala věci.

Zakotvili jsme v kiosku hned naproti. Popíjeli jsme horký kafe - byla to spíš sladká břečka. O kus dál houkala sanitka, a modré světlo majáku se odráželo od zdí paneláků. V mysli jsme se vraceli ze středověku do reality. Brigit tyhle věci prožívala nějak víc.

Z kina se začali trousit diváci. Michal s Kajčou, která se díky zrz úpravě nedala přehlédnout, prošli po druhé straně ulice, aniž by si nás všimli.

Vzal jsem Brigit za ruku, plastové kelímky jsme shodili pod stůlek k ostatním, a vzali to pomalým krokem přes park. Myslel jsem že je to proto, abysme se nemuseli potkat s Kamilou. Ve chvíli, kdy jsme míjeli lavičku, udělala krok napřed a otočila se ke mně:

"Chtěla bych ti něco říct." Přitom mě chytla za loket a zatáhla na lavičku.

"Nemám to v životě úplně snadný. Je to možná zajímavější, ale občas to kurevsky bolí."

Nechápavě jsem se na ni podíval.

"Byl za mnou v práci Pelikán. Zrovna jsem někam odběhla. Kolegyně ho chtěla vyhodit - prej vypadal jako bezdomovec. A smrděl. Ukecal ji, aby mi dala vzkaz, který načmáral na formulář sociální podpory."

Zamračila se a našpulila pusy. Pohladil jsem ji. Přišli na mi mysl mniši, kteří se baví sebemrskáčstvím. Připadalo mi, že i Brigit se v tom občas vyžívá.

Nadechla se a pokračovala:

"Na tom lístku bylo jen: VYHÝBÁŠ SE MI ZBYTEČNĚ.

Když mi ten vzkaz kolegyně dávala, divila se, proč s tím nechci jít na policii. Řekla jsem jí, že je to neškodný blázen."

"Ale on není!" skoro jsem vykřikl.

"Je to jen mezi náma. Ani nevím, proč jsem se na něj nevykašlala. Nesnáším ho."

"Ale přitahuje tě," dodal jsem vztekle.

"No a co?! S tetou už dávno nežije. Vyhodila ho dřív, než se dostal do blázince."

Nechápavě jsem se na ni podíval. "Ale on je schopný někoho zabít!"

"Proč myslíš, že ho teta vyhodila? Mě nic neudělá. Potřebuje mě."

To by mě vážně zajímalo na co, pomyslel jsem si. Představa, jak si to s ním Brigit rozdává, mi byla odporná. Co může starej chlap dělat s mladou holkou? Schovávat chlípnost za kouzla?

Vzala mě za ruku.

"On si pořád myslí, že existuje místo, kde se scházejí čarodějnice."

"V dnešní době? Jsou to jen legendy. A i kdyby, k čemu by mu to bylo?" Stiskl jsem jí ruku. "Miláčku, Pelikán je blázen." Snažil jsem se, aby to neznělo našťvaně.

"On věří, že až ho najde, bude moct v klidu umřít. Přesně tak to řekl."

"Takže ty mu máš pomoci najít něco, co existuje jen v jeho hlavě, a on se nám pak milostivě přestane motat do života?!"

"Počkej, ty můj blázínku," pohladila mě po vlasech, "já jen chci, aby nám spolu bylo dobře."

"Jenže se nám do toho pořád něco sere," odpověděl jsem.

"Pomůžeš mi?" zeptala se dobrácky.

"Najít místo, kde se scházejí čarodějnice? To můžeme rovnou hledat cestu do pekla. Budem stejně úspěšný!"

Podívala se na mě tak, jako když to holky doopravdy chtěj, pak cudně sklopila oči a zeptala se znovu:

"Pomůžete mi, pane?"

Náš rozhovor se změnil v divoké milování. Na lavičce v parku. Milování s tygřicí, pro kterou je dravost druhou přirozeností. Měl jsem zas na chvíli pocit, že mi patří. Dívala se mi po celou dobu do očí, a neuhnula ani ve chvíli, kdy vykřikla a její tělo se několikrát zachvělo. Nadechla se, jako by strávila několik minut pod hladinou, a pak jsem ucítil její žhavé rty všude. Přivřel jsem oči. Čas letěl šílenou rychlostí. Už se to nedalo vydržet. Chystal jsem se vybuchnout... a najednou se ze tmy ozval potlesk.

Z křoví vyšel Pelikán. Nejdřív jsem myslel, že je to přízrak. Někde jsem četl, že z vášně a lidského semene se rodí monstra. Ale tady chybělo to druhé.

Pak ten přízrak jízlivě promluvil:

"Tak to by stačilo, mládeži!"

Brigit postrašeně couvla a schovala se za mě. Byl jsem rozhodnutý ho třeba i zabít, pokud si něco dovolí. Svět by měl o jednoho zmetka míň! Žárlil jsem na něj, tím spíš, že nebyl den, aby jeho jméno nepadlo, nebo nebylo vzpomenu. Byl pro nás něco jako temný Bůh, který se zjevil pokaždé, když nám s Brigit začínalo být fajn.

Vypadal teď zblízka mladší o dvacet let. Pamatoval jsem si ho jako hubenou trosku. Pokud by to nebyla stejná tvář a skřípavý hlas, vsadil bych, že je to někdo jiný. Na první pohled vypadal jako sympaťák, možná i sportovec. Vlastně nebylo skoro možný, aby se někdo tak zbědovaný dal po útěku z blázince tak rychle dohromady. A proč ho vlastně ještě nechytli?!

"Neschovávej se!" křikl na Brigit, "zase jsem dvě dostal," dodal se smíchem, který jsem tak nesnášel.

Pochopila to a rozklepala se. Ještě pořád jsem byl mimo hru. Nechápal jsem.

Postavil se těsně před nás, a jako bych tam ani nebyl, vztáhl ruku na Brigit. Ucítil jsem jeho dech. Nebyla v něm ani stopa po alkoholu. Odstrčil jsem ho. Zapotácel se a zachytil se stromu. Přitom se mi bez přestání díval do očí. Výraz ve tváři měl stále stejný, nedalo se odhadnout, na co myslí ani co udělá. Kdysi jsem něco podobného slyšel o medvědech.

Strčil jsem do něho podruhé. Koutkem oka jsem zahlédl nepatrný pohyb a vzápětí jsem se od něj nějak odrazil a kecnul si do trávy. Málem s sebou vzal i Brigit, kdyby na poslední chvíli neuhnula. Rychle jsem se pokusil vstát. Pamatuju si, že jsem se opřel loktem, ale rukou mi projela bolest, jako když dostanu elektrickou ránu.

Pelikán stál nade mnou a smál se. Čekal jsem všechno možné, třeba že do mě kopne. Namísto toho chytl Brigit za rameno a zatlačil ji zpátky na lavičku.

Měla na sobě jen v rychlosti oblečené tričko a kalhoty. Bunda ležela na zemi spolu s krajkovým spodním prádlem, které jsme spolu nečivno kupovali.

Pokusil jsem se znovu vstát, ale ta bolest byla příšerná. Prohlížel jsem si ruku a hledal nějakou stopu po malém noži, nebo co to bylo. Rukáv byl hnědý od bláta, ale neporušený.

Brigit se držela zkříženýma rukama za ramena a celá se třásla.

Zdráhal jsem se uvěřit, že se nevladatelný blázen dokáže takhle změnit. Doktoři by ho měli prozkoumat - měl tolik diagnóz, že představoval malou učebnici psychiatrie. Nebyl schopný se o sebe postarat, někdy se ani nedokázal najíst. Často mluvil z cesty a třásl se přitom, jako by měl Parkinsona.

Sedl si vedle Brigit a mě si dál nevšímal. Cítil jsem se jako svázaný. Tělo jsem měl najednou ztuhlé. Litoval jsem, že u sebe nemám mobil. Znovu jsem se pokusil vstát, ale rukou mi projela příšerná bolest. Jako bych tam měl nůžky a někdo s nima kroutil. Bezmocně jsem sledoval, jak Brigit zatíná zuby, když ji Pelikán drží pevně kolem ramen.

"Kampak se schovala naše povedená teta, co?!" zeptal se a zatřásl s ní.

Dívala se bezmyšlenkovitě do trávy. Po chvíli odpověděla: "Já nevím." Jediná dvě slova, která tenkrát večer řekla.

Pelikán se podíval na mě a přátelsky se usmál: "No tak... nebudeme si přece komplikovat život. Hezky mi vyklopíte, kde ty dvě čubky najdu, a klidně si pak můžete dodělat, co jste tak pěkně začali," zašklebil se. Otočil se k Brigit a dodal: "Nebo myslíš, že by sis dala říct se mnou?!"

Pomaloučku se mi vracela vláda nad tělem. Zkusil jsem natáhnout ruku, bolest ustoupila. Všiml si, že se pokouším vstát.

"Jen zůstaň sedět hochu, nedomluvil jsem."

Byl to ten hlas - a přitom přede mnou seděl někdo jiný. Masku, za kterou se schovával v blázinci, si ponechával v záloze. Přesto jsem cítil, jako by v kapse držel odjištěný granát.

Upřímně řečeno jsem pořád nechápal, o co doopravdy jde. Připomínalo to pitomou televizní soutěž Honba za pokladem. Někdo vymyslí spiknutí napříč staletími - něco jako zednáři v sukních - a ostatní se honí za pokladem, a sbírají body za to, že otravují normálním lidem život.

Věřím, že by dokázal zabít, a pokud by ho chytli, nechal by se jednoduše zavřít do blázince. Kolik lidí by zabíjelo, kdyby věděli, že vyvážnou bez trestu? Příliš silné pokušení.

Naklonil se k Brigit a něco jí pošeptal. Zaslechl jsem jen "..netýká."

Brigit se nepohnula, dál zírala netečně před sebe. Jako králík před popravou.

"Ty mě máš za blázna?" zatřásl s ní. "Ty dvě káči si hrajou na něco, co nejsou! Je na čase to skončit."

Vstal, došel ke křoví a normálně se před náma vyčůral. Pak se ke mně sehnul, podal mi ruku a docela klidně řekl:

"Vstávej."

Bezmyšlenkovitě jsem mu podal ruku. Usadili jsme se vedle Brigit, která se mezitím stačila trochu vzpamatovat. Uklidnil se.

"Mám toho všeho už docela dost," povzdechl si Pelikán, a najednou vypadal docela kamarádsky. Podíval se na Brigit, pak na mě, a rozpovídal se, jako bysme spolu sedávali denně na pivu:

"Kdysi jsem učil na střední škole. Měl jsem rodinu a vcelku pohodový život. Ze dne na den se všechno podělalo."

To odpoledne jsem opravoval písemky. Nějak se to protáhlo. Odcházel jsem už za tmy. U zadního vchodu ležela studentka. Nejdřív mě napadlo, že přebrala. Byla zvláště zkroutená. Sklonil jsem se k ní, a uslyšel slábnoucí chrčivý dech. Chtěl jsem ji odnést dovnitř, ale neunesl bych ji. Zkusil jsem ji odtáhnout, ale docílil jen toho, že se jí začal vysvlékat kabát. "

Brigit zamyšleně poslouchala. Celou dobu jsem se díval někam skrze ni a poslouchal v naději, že se konečně dozvím, proč se moje holka chvílema chová jako blázen.

Pelikán mezitím pokračoval: "Pod tím kabátem byla úplně nahá. Na kůži měla tmavé skvrny. Nejdřív jsem si myslel, že je od něčeho špinavá. Opřel jsem ji o dveře a snažil se na ni mluvit. Stačila jen něco zašeptat. Tenkrát jsem uviděl poprvé člověka vydechnout naposledy. Strávil jsem desítky hodin u výslechů. Ty tmavé skvrny byly popáleniny - v přítomnosti to nešlo poznat. Teprve mnohem později jsem si vzpomněl na zvláštní zápach. Na policii jsem se dozvěděl, že se jí nejspíš někdo pokusil upálit. Hodně si vytrpěla," dodal zamyšleně a nepatrně, docela nenápadně, se přitom pousmál.

"Jmenovala se Aneta. Spolužáci ji měli za trochu podivínskou samotářku. S nikým se moc nebavila. Ten den se z šatny ještě vracela do třídy, jak potvrdilo několik spolužáků. Můj kabinet byl na stejném patře, a já jsem byl, shodou náhod, poslední v celé budově. O ní jsem se dozvěděl - až když jsem ji našel.

Mohl jí to udělat kdokoliv - díky tomu mě nakonec pustili - ale většina školy si stejně myslela, že jsem to byl já," posmutněl.

"Bylo mi jasné, že v takové atmosféře asi dlouho nevydržím. Chtěl jsem se aspoň očistit. Mezitím se se mnou rozešla přítelkyně - prostě to neunesla, chápete?!"

Podařilo se mi zjistit, že ve stejné třídě je skupinka holek, které v tajnosti praktikují nějaké satanské rituály. Scházeli se po vyučování v místnosti vedle kotelny. Jednou je tam načapal školník - ale nepřišlo mu na tom nic divného. Byl jsem první, komu to řekl. Vyznávaly... říkaly tomu 'Syndrom čarodějnic.' Jedna z nich se nade mnou slitovala - možná jsem se jí líbil - Vid!" podíval se na Brigit. Přestože bylo přítomí, bylo vidět, jak zbledla.

"Nosily vždycky dlouhý rukáv, i na tělocvik, takže si nikdo nevšiml, že mají po těle spoustu drobných jizev. Od ohně." Vyhrnul Brigit rukáv, a objevilo se něco, co už jsem znal.

"Přitlačil jsem na ně s tím, že to oznámím." Jeho výraz připomínal šelmu zahnanou do kouta. "Jasně že bych to nikomu nevykládal. Tvrdily, že se jim ty jizvy objevují samy. Právě to měl být ten jejich 'syndrom čarodějnic.' Prý to začalo úplně nenápadně, u jedné z nich, při čtení nějaké knihy. Podle návodu opakovaly slova a prudce vdechovaly, tím se dostávaly do transu, a pak se jim děly... ty věci.

Trochu jsem se zajímal o metafyziku, takže jsem se tomu nesmál, ale připadalo mi to hodně přitažené za vlasy. Holky tvrdily, že Aneta nezvládla rituál, a... jednoduše shořela. Nemělo smysl s tím zatěžovat policii." Nepatrně mu zacukal koutek, už podruhé. Věděl o tom a snažil se to maskovat.

"Na škole jsem nakonec zůstal. Vyšetřování zůstalo otevřené, 'pachatel neznámý,' přesto se na mě všichni dívali skrz prsty. Výměnou za slib mlčení mi holky ukázaly svoje 'rituály.' Zvědavost byla větší než opatrnost - později se mi to vymstilo. V domě, kam po té školní aféře přesunuly svoje aktivity, se skutečně objevovalo něco, co se nedalo vysvětlit rozumem. Jak přišly k těm jizvám jsem neviděl, ale to ostatní - to nebyly triky!" Upřeně se na mě podíval.

"Holky mi domluvily rande s..." na okamžik zaváhal... "s mojí současnou ženou. Byla taky ve spolku - a zřejmě to celé vedla. Postupně jsem začal chápat, že to společenství má mnohem víc členů, než jsem si dokázal představit. Každá, která prošla přijímacím testem, se stávala členkou. Některé měly na těle ošklivé jizvy - na místech, která normálně zůstávala zakrytá. Při seancích byly úplně nahé. Zpočátku mi to připadalo zajímavé - ale záhy mi došlo, že po těch jejich praktikách se v nich probouzí něco ďábelského. Že jsou pak schopné všeho.

"Má žena" - všiml jsem si, jak se zdráhá vyslovit její jméno, jako by se bál, že se pak něco stane - "byla o něco starší než já, ženská co měla jiskru. Přitahovala mě ta její záhadnost, a taky živočišnost - jak jsem brzy poznal. Scházeli jsme se po kavárnách v Praze - byl to takový náš rituál.

Má první návštěva u ní byl šok. Obrovský barák, ale uvnitř se zastavil čas! Teta byla jinak moderní emancipovaná ženská. Možná až moc. Ale bylo mi s ní dobře, tak jsem některý věci neřešil.

Scházely se u ní členky spolku - navenek působily spíš jako kroužek domácího vaření - tak nějak se prezentovaly i před sousedy. Byly tam babičky i holky, co sotva dostaly občanku.

Mohl jsem se účastnit jejich sezení pod podmínkou, že se budu jen dívat. Popravdě jsem o nic jiného ani nestál. Většinou se nedělo nic zvláštního - jako by každá byla po tom rituálu ve svém vnitřním světě. Držely se za ruce, měly zavřené oči, a dýchaly tím jejich potrhle zvláštním způsobem. Párkrát jsem se přistihl, že začínám dýchat jako ony. Bylo to, jako by mi ruce někdo šlehal kopřivama. Snažil jsem se vypátrat, čím to je. Muselo existovat racionální vysvětlení. Zjistil jsem, že existuje něco 'holotropní dýchání.' Psal o tom Stanislav Grof - člověk se po tom cítí jako zdrogovaný, ale tělo zůstává čisté. Ale čarodějnice to dělaly jinak, než psal Grof v té své knize.

V noci jsem po tom často nemohl spát. Slyšel jsem hlasy, občas jsem se přistihl, jak v polospánku opakuju ty jejich verše. Začal jsem se bát, že je to nějaká forma schizofrenie - i když to trvalo vždycky jen chvíli. Dalo se toho zbavit - když jsem se snažil ze všech sil myslet na to, co zrovna dělám - i když to bylo třeba pitomý čištění zubů.

Jednoho dne teta z nějakého důvodu usoudila, že je načase se mě zbavit. Stačilo říct - nepotřeboval jsem se vnucovat - a kromě toho na mě měla v poslední době čím dál míň času. Ukázalo se, že to nebude jednoduchý - věděl jsem toho o nich, "kývl směrem k Brigit," příliš mnoho. Čekal jsem všechno možné, třeba i ten nůž do zad, ale rána přišla odjinud: Ve škole se objevila další popálená studentka! Ležela na chodbě před dveřma mého kabinetu, tentokrát už pro jistotu mrtvá. Já byl opět poslední v budově. Vchodové dveře zamčený. Nemohl jsem ani najít klíč, abych se dostal ven.

Asi nemusím říkat, že policie byla nekompromisní - šel jsem rovnou do vazby.

V duchu jsem si připravoval obhajobu. Mohl jsem jim všechno vyklopit, ale tím spíš by se mi vysmáli. Drželi mě tam několik měsíců. Výsledky byly stále řidší. Čekali, že mě to zlomí. Pak se objevily ty divný stavy.

Možná mi něco přidávali do jídla, nebo jsem z toho všeho začínal blbnout. Měl jsem pocit, že do mě vstoupil někdo cizí. Nedokázal jsem se tomu bránit. Úplně mě to ovládlo. Jednoho dne jsem se probudil v blázinci.

Připadal jsem si jako bezmocná loutka, bez možnosti se z vlastní vůle pohnout nebo myslet... jako by mě čarodějnice proměnila v kámen.

Pamatuju si jen útržky. Pak se to začalo zlepšovat. Uvědomil jsem si, že by to znamenalo vrátit se do vazby. A tak jsem to hrál dál, i když to bylo čím dál těžší. Někteří doktoři nebyli úplní blbci. Mohlo se to kdykoliv provalit. Takže jsem pro jistotu utekl."

A pak zapálil vilu, aby ses pomstil, pomyslel jsem si.

"Skrýval jsem se v okolí domu, někdy jsem přespával jsem v altánu - a tam jsem zase potkal tuhle holku," podíval se na Brigit.

Když jsem tam naposledy přišel, dům hořel." Oba jsme se na něj tázavě podívali.

"Ne, s tím nemám nic společného. Byla to otázka času, kdy se jim to vymkne z rukou.

Pak jsem potkal ve městě tetu s Magdou," přitom se podíval na Brigit. Magda byla překvapená, ale teta, jako by to čekala. Neodpověděla na pozdrav - možná se i trochu bála, ale bylo vidět, že ze všeho nejradši by mě dovlekla na policii. Neměl jsem v úmyslu jí ublížit, ale nechtěl jsem nic riskovat."

Vypadalo to jako důvěryhodná obhajoba. Přesto jsem byl stále ve střehu. Brigit slepě přikyvovala - ale bylo vidět, že mu taky nevěří. Několikrát se mi snažila něco naznačit. Od hlavní pěšiny to mohlo vypadat jako přátelský rozhovor tří lidí. Začínalo být chladno.

"No nic děti, pohladil Brigit po vlasech, je čas jít," řekl. Najednou vypadal jako hodný taťka, co nám přišel do pokojíku popřát dobrou noc.

Vstal, ale po dvaceti metrech se otočil: "Ještě se uvidíme - nezapo..."

Než to dořekl, ozval se zvuk, jako když vyletí zátka ze šampaňského. Pelikán tlumeně vykřikl, pootočil se, a svalil se do křoví. Podíval jsem se na Brigit. Pokrčila rameny. Zdálo se, že je stejně překvapená jako já.

Nepamatuju si, kdo vstal první. Opatrně jsme se blížili k místu, kde zmizel. Na místo dopadalo slabé světlo vzdálené lampy. Větve byly polámané - ale nikdo tam nebyl!

Domů jsme dorazili po půlnoci. Na dveřích jsme měli rozmáchlým písmem rtěnkou napsáno: "Bavili jste se dobře?"

Michalovo auto stálo naproti. Už se ani nenamáhal ho schovávat. Na dveřích jsme měli rozmáchlým písmem napsáno: "Bavili jste se dobře?"

Uvědomil jsem si, jak se mi stále klepou ruce. Brigit nebyla ani moc překvapená. Jako by ho čekala. Zamyšleně rozmazávala prstem nápis, a když byla u "se," najednou vzala prudce za kliku. Na gauči seděla teta, nohy na stolku, a vedle ní - nejdřív jsem ji nepoznal - ta holka z pekárny! Na stolku hořelo v kruhu několik čajových svíček. Naštěstí nebylo vidět, jak jsem změnil barvu.

"Vy mrchy," procedila mezi zuby, takže jsem to slyšel jen já. Ve zlomku vteřiny změnila našťvaný výraz na roztomilý úsměv. Otočila se ke mně, a teatrálně pronesla:

"Miláčku, tohle je.. Magda," prošla kolem tety a dala jí pusku.

"Myslím že už se znají," pronesla teta jakoby mimochodem, a kochala se tichem, které nastalo.

"Moje sestra," dodala Brigit zmateně.

"Copak je, sluníčko," šfouchla teta do Magdy, která se celou dobu dívala do země.

Brigit se do ní zavrtávala pohledem, jako by chtěla říct: 'Tohle mi vysvětlíš!'

Pak se podívala na mě. Pokrčil jsem rameny.

Vlastně se zatím nic nestalo. A mohlo by to tak zůstat, pomyslel jsem si. Jenže tu byla teta, a to znamenalo problémy. Nenechá si ujít příležitost, aby mě potopila.

Brigit se mezitím vrátila na koně. Nebo si to aspoň myslela.

"Co tady vůbec chcete? Trochu pozdě na návštěvu!"

Teta pokývala hlavou:

"A na řádění v parku pozdě není?"

Byla jako zlý egyptský Bůžek vypuštěný z pyramidy. Věděla o mě a o Magdě. Mohla nás s Brigit rozeštvat mnohem dřív. Zdálo se, že nemá ráda snadné úkoly.

Brigit se mezitím stačila zklidnit. "Nechce někdo kafe?" zeptala se. Bylo mi jasné, že stačí málo, a vybuchne. Jediné, co ji brzdilo, byla teta. Byla pro ni něco jako šéfka. Podívala se na mě svými velkýma očima - unavenýma a otrávenýma. Zatím ji kecy tý báby nechávaly chladnou. Mít místo vlasů hady, mýsl bych si že... Proč si na svoje manipulace vybrala zrovna mě? Čím víc jsem nad tím přemýšlel, tím jsem si byl jistější, že to nebylo kvůli Brigit. Tu měla ve své moci. Já jsem zatím odolával. Představoval jsem si tuhle stárnoucí elegantní namyšlenou dámu po boku Pelikána. Docela dobře se doplňovali. Jenže Pelikán večer vypadal nejmiň o století mladší. Naprostý opak bizarní figurky z blázince. Kdo ví, kam zmizel. Měla v tom prsty ta stará čarodějnice?

Brigit dělala kafe. Nenápadně jsem se podíval na Magdu. Naše pohledy se setkaly. Baba to zaregistrovala a spokojeně se pousmála. Podíval jsem se na ni. Uhnula pohledem a ušklíbala se. Tušil jsem, co bude následovat. Mohl jsem se jí zeptat, co se stalo s Pelikánem, ale spolkl jsem to. Snad v naději, že bude milosrdnější.

Magda měla na sobě bílé tričko se šněrovačkou. Podprsenku nechala doma. Neměla ji ani tenkrát. Ani kalhotky. Docházelo mi, jak jsou si podobné.

"Můžu ti s něčím pomoci, holčičko?" zeptala se Baba starostlivě. Brigit přikývla a škodolibě se na mě pousmála. Jedovaté semínko bylo zaseto.

Nedalo mi to, abych nemyslel na Pelikána. Procházel naším vztahem jako přízrak. Nenáviděl jsem ho, každou zmínku, narážku, myšlenku. Najednou mi ho bylo líto. Co když je další obětí toho bláznivého spolku?

Magda vypadala jako by se styděla. Nečekal jsem, že se na mě bude pamatovat. Nejspíš jí bylo trapně, muset tam sedět a poslouchat kecy. Věděla stejně jako já, že se mě Baba pokusí zničit. Možná věděla i proč. Já jsem to nevěděl.

Z kuchyně k nám doléhal tlumený hovor. Magda si všimla, že si ji prohlížím. Poprvé za celou dobu se usmála. Než jsem stačil něco říct, hlasy se začaly přibližovat. Cítil jsem se jako kluk co rozbil sousedům okno. Možná se mi to jen zdálo - nikdo se neobjevil. Představoval jsem si, jak jí v kuchyni tluče klíny do hlavy.

Magda začínala v nepřítomnosti Baby roztávat. Mrkla na mě, a vůbec nevypadala, že by mě chtěla potopit. Koneckonců to už bylo relativně dávno. Mít takovej pech, abych se vyspal se sestrou vlastní přítelkyně - a nevěděl o tom - to se jen tak někomu nepovede. Nechápu, že jsem si tý podoby nevšiml. Ona o mě nejspíš věděla - ale neřekla nic. Najednou mi z celého spolku připadala nejpříjemnější - nebo bych spíš měl říct nejpřímnější.

Tenkrát jsme se s Brigit teprve poznávali. Byli jsme spolu a nebyli. Pro to co se stalo by se možná dalo najít pochopení - ale neměl jsem tušení, jak se k tomu postaví Brigit. Nechávaly ji v klidu věci, které by někoho rozpálily do běla, a naopak. Byla prostě nečitelná - a všiml jsem si, že se často nedokáže vyznat ani sama v sobě.

"Měla jsem tě tenkrát zabít," zašeptala a opatrně se podívala za roh. "Mamka se bála, že.."

Chytl jsem ji za ruku. Příjemně hřála. Na okamžik jsem ji uviděl nahou. Vidina dávno zapomenuté noci byla zpátky.

"...že ublížím Brigit," dodal jsem za ni.

"Bála se, že vykecáš co nemáš - že si v z p o m e n e š ..." Znělo to jako z hodně velké dálky. Často jsem si v noci lámal hlavu, proč jsem se dostal do blázince. Zhruba rok zpátky jsem měl v hlavě okno.

"Máma strašně řádila. Řvala, že neví, co je to za blbou holku - která ani neumí nasypat digitalis do kafe.."

"Digi...?"

"Normálka. Prášek z náprstníku," dodala. "Spolkneš, a za pár minut se ti rozskočí srdce, a..."

"Normálka? Už jsi to na někom zkusila?"

Podívala se do země, a pomalu přikývla.

To, co se kolem mě dělo, nemělo s reálným světem nic společného. Žili si ve vlastní realitě, která připomínala středověk.

Měl jsem umřít?! Předtím, než jsem potkal Brigit, by mě to možná dostalo do kolen. Teď mi to bylo vcelku jedno. Dokonce jsem pocítil něco jako příjemný uvolnění. Kostičky do sebe začínaly zapadat. Kruh se pomalu uzavíral.

Kruh vyšinutých lidí. Dvě holky, kterým poroučí teta, která do svých hrátek zatáhla dvě holky. Ještě že jim neříká novicky! Přestože jsem ji měl důvod nenávidět, pocítoval jsem k ní zvláštní náklonnost.

V zamyšlení jsem si ani neuvědomil, že hovor v kuchyni ustal. Opatrně jsem tam nakouknul. Teta s Brigit seděly na lince, usmívaly se a rozhazovaly rukama. Kafe už by bylo uvařené desetkrát, ale ještě neměly ani vyndané šálky. Potichu jsem se vrátil zpátky. Vzal jsem Magdu za ruku. Znovu jsem ucítil to zvláštní teplo. A taky vzrušení. Možná to ani nemělo nic společného se sexem, ale bylo to hodně příjemné.

Uvědomil jsem si, že mi nepřítomnost Brigit vůbec nevadí. Měl jsem chuť si Magdu vzít - a vypadalo to, že by nebyla proti. Možná mě mělo napadnout, že nás tam nechali schválně, a ve vhodné chvíli se náhodou přijdou podívat, a... Vyškrábala by oči své sestře? Mě?!

Podíval jsem se na Magdu. Vytrhla se ze zamyšlení a zašeptala:

"Už jí mám plný zuby. Byla dobrá máma - dokud nepotkala Pelikána. Od té doby začala blbnout. Odjakživa k nám chodily divný návštěvy, ale nikdy jsem neviděla, že by se máma chovala nějak divně. Do jistý doby se mi ty čarodějnice dokonce líbily.

Ve čtrnácti mě vzala poprvé do sklepa. Když si na to vzpomenu, doteď cítím ten vlhlej a syrovej vzduch. Louče na zdech, ten kouř příšerně štípal. Zavřela jsem oči, a když jsem je znovu otevřela, stálo tam v kruhu třináct ženských. Byly nahé. Ve škole jsme zrovna probírali Madam de Montespan - byla to ta nejpitomější praktická ukázka. Učitelka by si sedla na prdel, napadlo mě tenkrát.

Držely se za ruce a temně mručely. Pod klenbou sklepa to znělo jako ponorná řeka. Děsilo mě to. A šťvalo.

Jako malá holka jsem doma objevila ohmatanou knihu o léčivých rostlinách. Ráda jsem si v ní četla. Nedávno jsem si na ni vzpomněla a přemýšlela nad divnejma čmáranicema, které tam někdo tužkou přimaloval..."

Ozvalo se slabé zaťukání, a vzápětí se rozletěly dveře, jako když do nich kopne opilec. Stála v nich Kajča, vlasy měla rozčuchané, snažila se popadnout dech a koktala:

"Je tu... je tu madam?" Opřela se zády o dveře a odhrnula si rezavou hřívu z obličejce.

"Máte návštěvu," zavolal jsem do kuchyně, a přitom seknul po Kajče pohledem. Od dob co se seznámila se seznámila s elektrikářem, nás brala trochu jako nadbytečný inventář domu.

Teta vykoukla z kuchyně, a když uviděla Kajču, utřela si ruce do utěrky, a zamířila k ní.

"Michalovi se udělalo zle," vyhrkla Kajča. V očích se jí objevily slzy. "Drží se za břicho a kroutí se na zemi! Jste doktorka, určitě mu pomůžete!"

Teta ji pohladila po tváři. "Tak pojd', podíváme se na to." Ve dveřích se otočila: "Brigit, pojd' s námi, prosím." Já i Magda jsme se současně zvedli, ale dala nám najevo, abychom zůstali. Brigit se tvářila studeně a nepřátelsky. A je to tady, pomyslel jsem si. Až odejdou, a zůstaneme sami, chytne mě do zubů a vynese ven jako zlobivý štěně. To by byla ta lepší možnost. Byla nevypočitatelná. Klidně ji mohlo vzrušovat, když to její miláček dělá s jinou. Miláček? Já? Možná... snad. Možná by její filozofii vzrušovalo, kdyby se mohla dívat, jak její miláček dovádí s jinou. Nevěra s její sestrou mi nepřípadala nijak významná. Možná má Magda podobný nálady.. Ale rozhodně je milejší a citlivější. A čitelnější. V tu chvíli jsem si to aspoň myslel.

Podívali jsme se na sebe.

Obešla stolec, sedla si mi na klín, objala mě a vlepila mi pusku na tvář. Kdo tohle režíruje? Teta? Než jsem stačil něco říct, přisála se mi na ústa a málem mě udusila.

Chytla mě za opasek a odtáhla do koupelny. Nějak dobře se tu vyzná - to byla jediná myšlenka, na kterou jsem se vzmohl. Povalila mě na zem. Zaklekla si na mě začala ze sebe strhávat šaty. Pak přišly na řadu kalhoty. Nepatrně jsem se nadzdvihl, abych jí to usnadnil. Během vteřiny bylo moje tělo tam, kde muselo v parku přestat. Trvalo to sotva minutu. Ještě chvíli na mě klečela, spokojeně oddychovala, a zakláněla hlavu - stejně jako Brigit - a stejně při tom vynikala všechna ta nádhera její téměř dětské hrudi. Chvíli se kochala pohledem kovboje, který právě zkontroloval koně. Pak se beze slova zvedla a začala se oblékat. Přitom se spokojeně usmívala, a ten smích mi připadal upřímný. Dámy se ještě nestačily vrátit. V duchu jsem si přál, aby nás přistihly. Nemyslím, že by to s Magdou pokračovalo, ale hodně by se tím vyřešilo.

Na chodníku stál Šimon v županu a nervózně přešlapoval. Nejspíš vyhlížel sanitku. Ve světle pouliční lampy vypadal jako bezradný mimozemšťan.

Stál jsem za záclonou, Magda konečně uvařila kafe. Nikdo by na ní nepoznal, co se před malou chvílí odehrálo. Ale ten spokojený úsměv zůstal. Připadal jsem si jako ve snu - možná by se to dalo nazvat i chvilkovou zamilovaností. Nijak jsem se nesnažil to v sobě zmapovat. Měl jsem blbec tenkrát zůstat s Magdou, a být ušetřen všech těch podivností a výkyvů nálad, kterými mě oblažovala Brigit.

"Tenkrát jsme spolu nemohli zůstat," řekla, jako by mě slyšela. Máti by mě zabila. Doslova." Položila přede mě šálek, dala si do svého dvě kostky cukru, zamíchala. Přitom se mi neustále dívala do očí. Mohla mě klidně otrávit, ale mě by v té chvíli snad ani umřít nevažilo. Už jsem toho v životě zažil dost. Hladil jsem ji po hřbetu ruky a vnímal hebkost její pokožky. Žádné jizvy. Zvláště mě zamrazilo.

"Chtěla jsem lidi léčit," řekla najednou. "Máti na to měla jiný názor. Lidi prej jsou od toho, aby nám sloužili. Ne my jim."

"Co s tím má společného Michal?"

"Snad bude v pořádku," odpověděla tiše a pokrčila rameny.

Sledoval jsem její jemnou nevinnou tvář a přemýšlel, jestli by byla schopná se propůjčit ke všem těm ohavnostem. Pokud jí teta vyhrožuje zabitím.. Možná je taky trochu paranoidní.

"Brigit se objevila, když mi bylo osmnáct. Oslava na zahradě. Byli jsme už docela v náladě, když ke mně přišla nějaká holka. Tvrdila, že je moje sestra. Smála jsem se tomu. Matně jsem vzpomínala, že máti jednou něco naznačila, ale bylo to už dávno. Vypila jsem už dost vína, takže jsem to brala jako recesi. Pak jsme se šly projít. Narodily jsme se ve stejný den- měla to v občance!

Rodičové doufali, že se nikdy nepotkáme. Po našem setkání se jim začala vyhýbat. Většinu času trávila u nás. Netušila jsem, že v tom má máma prsty. Přišla se na ni podívat, ale nebyla vůbec

překvapená. Druhý den už měla Brigit u nás samostatný pokoj. Tenkrát k nám dokonce na chvíli přestala zvát ty divný návštěvy. Myslím, že tenkrát tetiny návštěvy podivných osobností na chvíli ustaly. Líbilo se jí u nás, určitě. Vůbec nepřemýšlela, že by se vrátila domů.

Pak k nám zase začaly chodit čarodějnice a...."

"Proč jim říkáš čarodějnice?" přerušil jsem ji.

"Ty to nevidíš? A na Brigit sis taky ničeho nevšiml?" dodala ironicky. „Chtějí se mstít. Bez důvodu. Prostě jen tak. Nehledají důvody, hledají způsoby," dodala tiše.

"Předstírají, že to jejich čarování funguje. Ve skutečnosti je to jenom psychické nátlak. Sem tam do toho nějaká jedovatá kytko.."

Připadala mi čím dál roztomilejší. Neměl jsem výčitky před Brigit. Magda byla někdo úplně jiný. Když si to teď vybavuju, byl jsem úplně pitomej. Bylo to až příliš snadný. Nápadný jako vrata od stodoly. Já to z nějakýho důvodu neviděl.. Byly si tak podobný. No a co, říkal jsem si. Prostě si moje přítelkyně vyměnily jméno. Magda vyprávěla, já dělал že poslouchám, ale ve skutečnosti jsem přemýšlel o tom, co jsme před chvílí dělali, a jaký to bude dál.. Její zvláštně nepřítomný pohled mi nijak nevedil – prostě jsem ho neviděl!

„Brigit se tenkrát úplně zbláznila. Nevynechala jedinou seanci ve sklepě. Často jsem ji potkávala se skelnýma očima. Ani mě skoro nepozdravila.

Pak si máti našla chlapa. Byl to jeden z těch, co navštěvoval její obřady. Nevypadal zle, žádný fanatik. Byl spíš zvědavý. Máti si ho pozvolna omotávala kolem prstu. Vzhlížel k ní jako k bohyni. Dělal všechno, co mu řekla. Jako blbec. Zpočátku jí to vyhovovalo. Možná ho měla i trochu ráda. Říkala, že je roztomilej. Nějakou dobu u nás bydlel. Povídali jsme, hráli karty.

Učil na gymnáziu. Mluvil o dětech prominentů, i o tom, že se to s nima někdy nedá vydržet. Umí se krásně ohánět funkcema svých tatínků. Studentky byly lepší. Prej kolikrát i docela hezký, dodával spiklenecky, a potichu. Jmenoval se Pelikán."

Pocítil jsem v páteři lehké zamrazení. Nevím, jestli za to mohlo to jméno - nebo zmínka o studentkách.

„Z Pelikána se postupně stával otrok. Máti ho deptala. Stupňovalo se to.

Začal popíjet Absint ve velkém. Přidával si do toho pelyněk, aby to bylo silnější. Ani polknout se to nedalo.

Začal se měnit. Na jedné seanci chytl máti zezadu pod krkem. Zkroutil jí ruku za záda. Máti se cukala, sípala. Vlekl ji do zadní chodby. Ke studni. Ostatní jen zírali, a nebyli schopní se pohnout.."

Zamrazilo mě. Jako by se vracely dávno zapomenuté vzpomínky. Nedokázal jsem ty pocity popsat. Možná za to mohla Brigit a 'její' holčička.

„Držel ji nad jámou. Křičeli jsme, ať to nedělá. Brigit byla tiše. Měla jsem pocit, že by jí to přála. Pelikán nakonec trochu povolil. Máti se mu vykroutila, a bleskově mu zatlačila prst za ucho. Složil se na zem. Všichni čekali, že ho skopne do jámy. Neudělala to.

Dokonce se jejich vztah na chvíli zlepšil. Pelikán zůstal milý, ale cítila jsem, že uvnitř už je to někdo úplně jiný. Jako by ho očarovala. Oči měl skelné a divně mu svítily. Jako kdyby se z něj stal upír. Rozumíš?" podívala se na mě.

Zamyšleně jsem přikývl.

"Brigit mu začala nadbíhat. Bylo to směšný. Nápadný. Neohrabaný. Nejdřív se chovala jak malá holčička. Sedla si mu na klín, vlepila mu pusku na tvář. Smála se.

Jednou jsem je načapala na chodbě. Líbali se, osahával ji. Určitě spolu spali. Trvalo to tak měsíc. Máti nejdřív dělala, že to nevidí. Pak ho vyhodila. Vyházela mu všechny věci oknem do zahrady. Prostě mu všechny věci vyházela oknem do zahrady.

Bydlel nějakou dobu v altánu. S Brigit se tam ještě nějakou dobu scházeli. Máti to věděla. Neříkala nic, ale když s ním mluvila naposledy, slyšela jsem pootevřeným oknem, že bude litovat. Zahlédla jsem jeho úšklebek. Bylo mi ho tak nějak líto."

Pokyvoval jsem hlavou. Podívala se na mě a pokračovala:

"Máti si našla mladšího. Ani nevím, jestli spolu něco měli. Nikdy u nás nespál. Vlastně jsem ani pořádně nevěděla, jak vypadá. Nosil vždycky kapuci. Vypadal možná trochu jako ty," mrkla na mě a trochu se usmála.

„Chodil k nám dvakrát do týdne, vždycky na seanci. Zásoboval nás pochodněma. Vozil je v černém kufru, který vypadal trochu jako rakev. Pokaždý mu s tím musel někdo pomáhat. Když jsme pak přišly dolů, ležel ten kufr stranou, a ještě se v něm válely nějaký louče, ledabyly zpřeházené přes sebe. Ostatní už svítily zapálené na stěnách, bylo jich čtrnáct. Ten chlap zůstával dole s máti, a odcházel hodinu po ostatních."

Poslouchal jsem a přemýšlel. Středověké kulisy, obřady. Zábava pro blázny? Možná. Nezdálo se, že by z toho byla Magda nadšená.

"Nakonec jsem se odstěhovala. Našla jsem si byt. Máti mě chodila navštěvovat, někdy přišla i Brigit. Vyčítala mi, že mě vychovala, a já jí to musím oplatit. Chovala se hodně arogantně. Bála jsem se, že mi něco udělá. Pak mě začala vydírat. Když neudělám co mi řekne, řekne policajtům, že by možná něco věděla o pár odložených případech. Nešťítala se ničeho.."

Chytla si hlavu rukama a vzlykla: "Nutila mě dělat hrozný věci. Když jsem se jednou rozbřečela, přitiskla si mě k sobě a hladila mě. Říkala, že by svoji holčičku nikdy nedala. Nic se ti nestane, rozumíš, říkala. Nejsi obyčejná holka. Ty jsi čarodějka! Máš v sobě něco, co ostatní nemají."

Všimla si mého úšklebku. Než stačila něco říct, objevily se na zdi záblesky modrého majáku.

"Že jim to trvalo, poznamenal jsem. Stáli jsme za záclonou nejmíň dvacet minut. Pak se objevily nosítka, ale bez pacienta. Sanitka se pomalu rozjížděla. Bez majáku. Nevím, jak dlouho jsme tam pak ještě stáli, ale ve chvíli, kdy do dveří vešla Brigit, a za ní teta, se k domu pomalu sunula černá pohřební dodávka.

Ulice byla úplně vymetená. Na poblíkávající lampě chyběl už jen havran.

"Kdo si teda dá kafe," zeptala se Brigit unaveně. Nepřekvapilo mě, že byly obě ve výborné náladě. Tak nějak jsem to čekal. Po tom všem.

"Už jsme měli," odpověděl jsem. Vstal jsem, ale podlomila se mi kolena. Zatmělo se mi před očima, ale hned to přešlo. Teta si sedla vedle Magdy a zvědavě si ji prohlížela. Šel jsem do kuchyně za Brigit. Přece jen mi bylo příjemnější se něco dozvědět od Brigit, než od ženský, která mi byla čím dál odpornější. Sledoval jsem, jak napouští do konvice vodu, a v duchu je srovnával. Na první pohled tam moc rozdílů nebylo. Jen ta šílená povaha. Karty byly rozdaný, ale nevzdával jsem se myšlenky, že začnu jinde a jinak.

Brigit se otočila, a když mě uviděla, usmála se. Mile, příjemně. Asi netuší, co jsme tu dělali, když o patro níž křísili chlapa? Přestával jsem věřit na náhody, i když tak jejich dokonalé akce vypadaly.

"Dáš si ještě jedno?" zeptala se.

"Já bych si dala," ozvala se Magda z pokoje.

"Já taky," řekl jsem tiše. "Co Kajča?"

"Kajča je z toho smutná. Ale nejvíc to sebralo Michala," řekla a nabírala odměrkou kafe jako by se nic nestalo. Neznělo to ani jako vtip. Brigit neměla smysl pro humor.

"Michal snad...," řekl jsem, a znělo to asi hodně zmateně.

"Odvezli Michalova tátu. Byli tu s paní na návštěvě."

Možná se mi to zdálo, ale... Cítil jsem z jejího hlasu zvláštní uspokojení. Trochu se mi ulevilo. Vzal jsem dva šálky a odnesl je do pokoje. Magda s tetou se smály. Jako by se vůbec nic nestalo. Brigit přinesla zbývající kávy a sedla si vedle mě.

Podívala se na mě, pak na Magdu, jako by hledala nějakou souvislost. Byl to jen okamžik. Chytla mě za ruku. Bylo už hodně po půlnoci. Nedopil jsem, a začalo se mi chtít šíleně spát. Zvedl jsem se, ale zase se mi zatmělo před očima.

Zhluboka se nadechl. Přešlo to. Rozloučil jsem se, dal Brigit pusku na tvář, a oblečený sebou plácnul na postel.

Usnul jsem, a zdál se mi šílený sen: Padal jsem do široké studny. Kolem svištěl vzduch, počítal jsem cihly, které se v letu spojovaly, a vytvářely obrazy pokroucených obličejů. Dělal grimasy, koulely očima, vyplazovaly jazyky, cenily zuby. Pokoušel jsem se zachytit v některém z výklenků, ale nemohl jsem pohnout rukou.

Probudil jsem se zpocený, jako když kotě spadne do vody. Ruka mě brněla. Měl jsem žízeň. Olízl jsem rozpraskaný ret. Brigit vedle mě ještě nebyla. Znovu jsem usnul.

Ráno jsem měl problém vstát z postele. Hlava se mi točila jako po kvalitním mejdanu. Ve sprše jsem si musel sednout. Voda začala být horká, ale nedokázal jsem zvednout ruku abych ji zmírnil. Namísto srdce jsem měl pneumatický kladivo. Všechno se ztrácelo v růžové mlze.

"Co tady vyvádíš?" ozvalo se z dálky. S námahou jsem otevřel oči. Nade mnou stála Brigit, a tvářila se jako matka, která přistihla dítě, který krade sušenky.

Zkusila dlaní vodu a vykřikla: "Blázne, chceš se zabít?!" Pak se divně usmála, a pustila naplno ledovou. Nejdřív se mi ulevilo, ale pak mi začala být zima. Pokusil jsem se vstát. Nešlo to. Zdvihl jsem ruku, ale nebyl jsem schopný otočit kohoutkem. Připadal jsem si, jako kdyby mi bylo devadesát. Brigit se opírala o dveře, tvářila se pobaveně a oči jí svítily. Čekal jsem, kdy konečně řekne: 'To máš za věrnost, hajzle!' Namísto toho se jen starostlivě zeptala: „Není ti zima, miláčku?“ Začínal jsem modrat. Možná si chtěla počkat, dokud nezmrznu, jenže se objevila Magda.

V první chvíli jsem se snažil zakrýt. Nepodařilo se mi to. Pokusil jsem se o úsměv.

"To by snad stačilo, nemyslíš?!" vykřikla na ni.

Brigit beze slova zastavila vodu, otřepala si ruku, a hodila po mně ručníkem.

Myslelo mi to zpomaleně, ale věděl jsem, že chci rychle vypadnout. Než se objeví další bláznivá ženská. Aspoň že mě už tolik nebolela hlava, a povedlo se mi vstát. Měl bych Brigit za tu škodolibost poděkovat, blesklo mi.

Dámy v pokoji byly připravené k odchodu. Stály v řadě, jako by na mě čekaly, a chtěly říct: „Patříme k sobě!“

"Tak jdeme, hochu!" zavelela teta. Udělal jsem váhavě krok. Moje mysl křičela: Přece nebudeš poslouchat tu starou čarodějnici!, ale tělo nekladlo odpor. Nejradši bych ji poslal do pekla, vyhodil ji oknem, ale nebyl jsem schopný to ani vyslovit, natož udělat. Jako by zbytky mé vůle odtekly do kanálu. V tu chvíli jsem začínal tušit, že jsem vypil něco, co jsem si neobjednal.

Někde uvnitř jsem pořád doufal, že se co nejdřív proberu, přestanou se mi podlamovat nohy a točit hlava. Pokusil jsem se něco říct, ale znovu se mi zatmělo před očima. Srdce mi bušilo jako nikdy předtím. Brigit s Magdou mě zachytily těsně předtím, než bych se sesunul na koberec. Teta vytáhla z tašky malou lahvičku, a dala mi z ní napít.

Pokusil jsem se bránit, ale dostal jsem pár facek, pak mi zdvihla bradu, a já bez odporu polknul. Chutnalo to jako kyselina. Cítil jsem, jak mi to horko spaluje plíce a míří do žaludku.

Ucítil jsem, že se mi do svalů vrací síla. Byl to jeden z mála příznivých pocitů. V hlavě mi pořád hučelo, a myšlenky se táhly jako rozlitý asfalt. Bez odporu jsem je následoval.

"Kam...kam to jdeme?" dostal jsem ze sebe. Teta se na mě podívala, ale už se netvářila jako hodná paní. Měl jsem pocit, že vidím, jak jí z očí vystupují modré plameny. Jestli někdy existovaly čarodějnice, musely vypadat právě takhle!

Stoupali jsme do kopce. Chvílema jsem přestával vnímat. Lidé jako by se nám vyhýbali. Najednou jsem uslyšel povědomý hlas. Babička Stoklasová!

Pokusil jsem se zaostřit.

Měla na sobě stejný šátek jako tenkrát, když už jsem myslel, že mám smlouvu v kapse.

Pozdravil jsem. Chvíli si mě prohlížela. Pak se jí rozsvítily oči.

"To jste vy, mladý muži?!"

"Ano. Jak to vypadá s vaším domem, babi?"

Opsala holí ve vzduchu oblouk, a úsměv jí zmizel z tváře.

"Ani se neptejte. Druhý den přišel ten, co jsem vám o něm říkala. Říkal, že má pro mě špatnou zprávu. Prý se teď domy špatně prodávají, a můžu být ráda, když dostanu milión," řekla smutně, a to "ó" protáhla, jako tenkrát.

Holomka jsem vyprovodila, a pak jsem hledala telefon na vás.. Já ten lístek někde ztratila."

Teta nervózně přešlapovala a mračila se. Babička se na ni podívala, a už se chtěla zeptat: 'Kdo to je?' ale pak mávla rukou a pokračovala:

"A ten holomek za mnou za dva dny přišel. Že musím podepsat nějaký papíry. Neměla jsem po ruce brýle, ale říkal, že bude všechno v pořádku, a já mu to podepsala.

Opřel jsem se o popelnici.

„Týden se nic nedělo, a pak přišel s někým v klobouku a s kufírkem. Prej advokát - a já se ptám nač - a prý že jsem tudle podepsala, že dům prodám. Ježíši, málem mě z toho trefilo. Představte si, že v tom lejstru bylo, že jim dům prodám za půl miliónu! Tak mi to přečetl ten advokát.

Rozbrečela jsem se, mladej pane. Skoro jsem se svezla pod stůl. Ten druhej holomek mi procházel po bytě a zkoumal mi porcelán, vytahoval knihy. Jako by mu to už patřilo.

Ten advokát to sledoval. Viděl, jak mě to sebralo...," nedořekla a rozbrečela se.

Teta mě chytla za ruku a potichu řekla: "Pojd!" Moje vůle byla křehká jako nanukové dřívko.

Brigit s Magdou chytily babičku pod paží a odvedly ji na nedalekou lavičku. Celá se klepala. Vytáhla kapesníček, osušila si slzy a křikla: Ještě počkejte, to vám musím dopovědět!"

Teta se zastavila, jako by mi chtěla dopřát ještě chvíli. Měl jsem nejasný tušení, že se blíží konec.

Stále jsem nechápal, proč zrovna já. Proč se můj svět začal podobat africký chýši zasažené plamenometem. Nejdřív blázinec, pak jsem potkal Brigit.

Jestli tohle všechno přejde, chtěl bych vzít Magdu za ruku a odtáhnout ji někam pryč. Cítil jsem, jak mi teta stiskla zápěstí.

"Ten advokát byl uznalej člověk," pokračovala babička, a zahlížela přitom na tetu.

"Když viděl, jak mě to sebralo, řekl, že by mi možná mohli dát sto tisíc navrch. " Ten druhej o tom nejdřív nechtěl slyšet, ale když mu ten advokát řekl, že si na to mají teda najít někoho jinýho, tak na to kejnul."

Brigit s Magdou na mě koukaly, jako by chtěly říct: To máš teda hezkou práci!

"A - máte prodáno?" zeptal jsem se. Možná jsem se spíš chtěl zeptat: 'Můžete mě prosím zbavit ty ženský? Nebo, prosím, zavolejte pomoc!' V krku mi vyschlo. Teta se na mě pobaveně dívala, jako by mi četla myšlenky.

"Jo, ale musím bydlet u Heduš. To je moje kamarádka, vdova, víte. Šestsettisíc mi na žádný byt nestačí. A nezbylo by nic pro vnoučata. Tak jsem jim to dala všechno. Ať si užijou."

Teta zbystřila. Babička pokračovala:

"Co já, stará bába, bych s tolika penězma dělala. A představte si, včera jsme šli s Heduš a jejím pejskem kolem, už tam pracovali zedníci. Zlomili ty dva stromečky u branky," dodala smutně.

Teta mě stiskla pevněji, a pohledem rozkázala holkám, aby nás následovaly. Babička tam zůstala sedět, a možná si ani nevšimla, že už ji nikdo neposlouchá.

Náš podivnej průvod se přibližoval k vypálenému domu. Byl jsem čím dál víc mimo, nohy se mi pletly, a tetin hlas ke mně doléhal jako z dálky:

„Už to došlo, kdo upaloval studentky? V blázinci jsi byl proto, že tě přistihli, jak jsi chtěl jedné ublížit. Jestlipak si to pamatuješ?“ šťouchla do mě. Propadal jsem se stále hloub do něčího cizího života. Nebyl jsem schopný rozlišit, jestli to byly halucinace, nebo nějaká nová realita. Všechno mi splývalo. Napadaly mě hnusný věci, ale nedokázal jsem je dostat z hlavy. Co když je to pravda..?!

Přibližoval jsem se k ní se zapálenou pochodní, slyšel jsem ji ječet. Hladila si popálenou ruku, tiše vzlykala a dívala se na mě pomněnkovými očima. Ať už to byla pravda, nebo jen pitomá představa kterou mi vsugerovala teta, pociťoval jsem zvláštní uspokojení. Plameny jí začaly olizovat tvář, pramínek světlých vlasů se seškvářil do páchnoucí kuličky.

Na scéně se objevil velkej chlap. Strčil do mě – svalil jsem se na zem, a pak jsem se probudil připoutanej k bílý posteli. Nadopovali mě práškama, musel jsem být úplně mimo. Teta tam tenkrát pracovala jako vrchní sestra. Postarala se, abych se nikdy pořádně neprobral, abych nebyl schopný říct, že to všechno byl její nápad, že mi za to slíbila... Otřásl jsem se odporem." Snažil jsem se vyprostit, ale Brigit s tetou mě držely pevně. Magda šla za námi.

Teta se jako vrchní sestra bála, abych nezačal mluvit. Blábolení pod sedativy nikdo nebral vážně. Některé holky se našly, po některých se už pátrat přestalo. Byly to děti vlivných lidí.

Naordinovali mi elektrošoky, které jsem nejspíš vůbec nepotřeboval. Zapomněl jsem úplně všechno, a paměť se obnovovala hodně pomalu. Nejmíň rok zpátky jsem si nepamatoval nic. Naštěstí ji za nějaký prohřešky přeřadili jinam. Asi by mě brzy zabila. Buď ona, nebo nějaký nesvéprávný pacient.

Psychiatři se ze mě snažili dostat nějakou vzpomínku, záchytnej bod. Mohl jsem jen bezradně krčit rameny.

Někdo do mě strčil. Otevřel jsem oči. Stáli jsme před vyhořelým domem. Někde uvolnil zasypaný vchod do sklepa. Na dveřích visel nový zámek.

Na chvíli jsem ztratil vědomí. Poslední co si vybavuju, jak mě z obou stran podpírají.

Pak už jsem klečel nad dírou. Páchlo to zatuchlinou. Chtěl jsem se odstrčit, než mi došlo, že mám svázané ruce. Nechybělo moc, a byl jsem dole.

Napadlo mě, že jsem to mohl být klidně já, kdo tam házel ty mladý holky. Pociťoval jsem zvláštní zvrácenou rozkoš, ačkoliv se mi to mělo hnusit.

Ze tmy se vynořila noha a nakopla mě. Objevila se zapálená pochodeň.

"To máš na cestu," řekl ten hlas z dálky, a vzápětí se do mě opřely dva páry rukou. Svezl jsem se po zaoblené sypké hraně, a pak jsem padal.. Obracely se na mě obličej, poznával jsem v nich mrtvé dívky. Viděl jsem tetu, jak mi nalévá nějakou zelenou vodu. Viděl jsem Pelikána, jak se zoufale snaží dostat z jejího vlivu, ale pak ho nakládají na černá nosítka..

Padal jsem a čekal, až uslyším praskot vlastních kostí.

Poslední zvuky, které v životě uslyším, než se lebka rozletí na tisíc kousků.

Konečně! Ozvalo se zapraskání - ale nebyly to moje kosti. Praštil jsem se do hlavy, vzápětí jsem ucítil, jak mi po čele stéká krev. Zatím jsem byl naživu! Vedle mě dopadla pochodeň. Plamen na chvíli zhasl, ale pak se znovu objevil.

Nahmatal jsem nějakou látku, snad šaty - a v nich... Připomínalo to lidská těla. Studená, chladná.. Mrtvá.

Třesoucí rukou jsem zdvihl pochodeň. Bylo mi strašně zle. Zvracel jsem. Plamen se rozzářil. Údésné divadlo, oblečené do pavučin a plísně, bylo to poslední, co si odtamtud pamatuju.

Probudil jsem se na bílý posteli. Před očima jsem měl mlhu, v hlavě prázdno. Za oknem se střídaly roční období. Ve chvílích, kdy se mi na krátkou chvíli vrací paměť, si zapisuju vzpomínky. Myslel jsem, že by to mohla policie použít. Dvakrát se tu někdo od nich zastavil. Ukázal jsem mu moje poznámky. Přečetl si pár řádků, podíval se na doktora, oba pokývali hlavou, a odešli.

Několikrát mě navštívila Magda, hezká holka. Podle vrchní sestry, které tu nikdo neřekne jinak, než Madam, to byla ona, kdo zavolala hasiče a zahřála mě horkým čajem. Nebo hořkým? Už nevím.

A teď mě omluvte, je čas na další injekci.

Stanislav Lelek, listopad 2012
spisovatel@seznam.cz